

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

17 Φεβρουαρίου 1937

Η ΕΛΛΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ 4ΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἐτοιχοκολλήθησαν αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὰ πεπραγμένα τοῦ α' ἑξαμήνου τῆς Νέας Καταστάσεως. Ἀπὸ τὸν εὐγλωττότατον αὐτὸν ἀπολογισμὸν, παραθέτομεν κατωτέρω τὰ σπουδαιότερα:

Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου:

Ἡ δραχμὴ κατακυλούσε καὶ τὸ εἰς χρυσὸν κάλυμμα τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπιπτε συνεχῶς. Ἡ ἐκμηδένισις τοῦ Ἐθνικοῦ νομίσματος ἐθεωρεῖτο ἀναπόφευκτος.

Σήμερον:

Σήμερον ἡ δραχμὴ ἐσώθη καὶ ἐστερεώθη, καὶ τὸ κάλυμμα τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος διαρκῶς ἀνέχεται, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς ἐβδομαδιαίας ἐπισήμους καταστάσεις.

Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου:

Οἱ ἐργάται εἰχον ἐγκαταλειφθῇ καὶ εἰχον περιέλθει εἰς κατάστασιν, τῆς ὁποίας ἐποφελούντο οἱ πράκτορες τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνούς, καὶ ὥθουν τὰς ἐργαζομένας μάζας εἰς τὸν ἀλληλοσπαραγμὸν.

Σήμερον:

Σήμερον οἱ Ἕλληνες ἐργάται ἀπέκτησαν τὴν τελειότεραν καὶ τὴν πλέον συγχρονισμένην φιλεργατικὴν νομοθεσίαν. Ὁκτώωρον, κατώτατον ὄριον ἡμερομισθίου, ὑποχρεωτικὴ διαίτησις, συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ἀσφαλιστικὰ ταμεία. Ἡ Ἑλλὰς ἐρχεται πρώτη εἰς τὰ μέτρα προστασίας τῶν ἐργαζομένων.

Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου:

Ὁ στρατός, τὸ ναυτικὸν καὶ ἡ ἀεροπορία μας εἰχον ἐγκαταλειφθῇ. Ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς ἀμύνης ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἀεὶ ἐπιβεβαιωμένη.

Σήμερον:

Σήμερον κατορθώθη ὥστε στρατιωτικαὶ παρασκευαὶ ποῦ ὑπελογίζοντο νὰ γίνων εἰς μίαν ὀκταετίαν, νὰ συντελεσθοῦν ἐντὸς τοῦ ἔτους. Πολεμικαὶ προμήθειαι 6.150 ἑκατομμυρίων ἐγένοντο ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Κράτους, δίχως τὴν μεσολάβησιν τρίτων.

Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου:

Ἡ κοινωνικὴ πρόνοια ἦτο ἀνύπαρκτος ἢ περιοριζέτο εἰς τὴν διανομὴν τῶν βοηθημάτων μεταξὺ τῶν στενῶν φίλων τοῦ κόμματος.

Σήμερον:

Ἡ σημερινὴ κυβέρνησις ἐκτάκτως μὲν κατὰ τὰς ἐορτὰς διένειμεν εἰς τοὺς ἀπύρους καὶ ἀνέργους, καὶ τὴν κρυφὴν φτώχειαν, 15.000.000 ἔξευρε δὲ ἀκόμη τὸ ποσὸν τῶν 500.000.000, διὰ τῶν ὁποίων ὀργανοῦνται πρότυπον κοινωνικῆς προνοίας ἐν Ἑλλάδι.

ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἡ διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος εἶναι σήμερον σταθερωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα παρὰ ποτε.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΤΗΛΕΚΙΝΗΣΙΑ

Κι' ἂν ὅλους καταπλήσσουνε
—ἀφοῦ τ' ἀκοῦν καί... φρίσσουνε!—
τὰ θαύματα τῆς τηλεκινήσεως,
ἀπλᾶ τὰ θεωρῶ ἐγὼ
καὶ καθαρὰ σὰς τὰ ξηγῶ
καὶ ἑξάστερα ὁμως... ἀνευ φαντα-
σίας!

Κινεῖται, λέγουνε, τὸ πᾶν:
ἄψυχες πέτρες ποῦ σοῦ σπᾶν
τὴν κεφαλὴ σου ὡς νάτανε... καρύδα!
Μὰ τὸ φαίνεται αὐτὸ
σὲ ὅλους μας ἐνὶ γνωστό:
ποιοῦ ποτὲ δὲν τοῦρθε... κερα-
μίδα!

Γιὰ τὰ τηλεκινούμενα—
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα—
κούτσουρα... ψάξτε ἐδῶ καὶ λι-
γα χρόνια
«ἄνθρωποι—νοῦδες» μὴ φορά,
κινῆθηκαν μὲ τὸν παρᾶ—
κι' ἀπὸ τοὺς σταύλους.. μῆλ' ἔκαν στὰ
σαλόνια!

Τὰ τοῦ βλαβὰν εἶδαν μερικοὶ
κινούμενα... ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
γι' αὐτὸ δὲν πρέπει διόλου νὰ ἑαφνιά-
ζονται...

Εἶναι—ἄνθρωπε εὖπιστε, κουτέ,—
κάποιοι φωστῆρες μαθηταὶ
ποῦ ὁλοένα, ἀράδα... προβιβάζονται!

Μιά πόρτα ἀνοίγει μοναχὴ
χωρὶς κανεὶς νὰ δῇ... ψυχὴ
καὶ τὸ παλτό σου γίνεταί... ἄερας!
Μὴ δραματίζεσαι! Ποῦ ζῆς;
Στὴν πλάτῃ τῶχει ὁ «ενταβάζης»;
ὁ φίλος τῆς τιμῆς σου καμαριέρας!

Πάνει φωτιά ἔνα μαγαζί
κι' ὅλοι σοῦ λένε—τὶ χαζοί!—
γιὰ καρβουνό ποῦ ἵπταται ἀναμ-
μένο!—

Γιατὶ ἄερα νὰ ἐρευνοῦν;
Γιατὶ νὰ ματαιοπονοῦν;
Ἀπλῶς, τὸ μαγαζί... εἶν' ἀσφαλίσμε-
νο!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

Πνεύματα δὲν μᾶς ἀρχοῦνε
ἀλλ' οὔτε καν ὑπάρχουνε—
κι' ὁ Τανάγρας ἔς μὲ διαολοπτελῆ!
Ἀκούσατε ἄνδρα σάφρονα
νὰ λὲῃ... μετριόφρονα
πὼς πνεῦμα... εἶναι μόνον τὸ πῦρ
ἢ στήλη!

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Η "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ."

Προμηνύματα ἀνοίξεως. Ὁ συντάκτης
τῆς παρούσης στήλης γράφει χωρὶς δρε-
ξη, χωρὶς κέφι, χωρὶς πεποίηση. Γι' αὐ-
τὸ κι' ὁ καιρὸς ἀρχίζει νὰ «παίρνῃ ἀπά-
νω του»... καὶ παύουν οἱ παγετώνες κι'
οἱ θύελλες.

Πρῶτο καὶ καλλίτερο, ὁ συντάκτης τῆς
ἀνοήτου αὐτῆς στήλης, βρίσκει κάτω...
ποῦ ἀποτελεῖ ἐξαίρεση ἀνάμεσα στὰ ἑ-
ξαμβλώματά του. Κρίνατε καὶ μόνοι σας.

Ἐρώτησις.— Γιατὶ ἡ Μαρίκα Κατο-
πούλη μὲ τίς μνημειώδεις παραστάσεις
τῆς «Ἐλισάβετ» συγκεντρώνει ἀπόγει-
μα—βράδυ κόσμο πολὺ;

Ἀπάντησις.— Γιατὶ ἡ Ἰδια μένει
ἐπὶ Κόσμοπολιν...!
Πάραυτα ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη προκα-
ταβάλλει τὸ ἐνοίκιον δολοκλήρης τῆς χρο-
νιᾶς στὸ ξενοδοχεῖο ποῦ μένει... γιὰ τὸ
γούδι! Ὁ συντάκτης συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Σὲ ποιά γωνία τῆς
γῆς γίνεταί ὁ περισσότερος πάταγος;
Ἀπάντησις.— Στὴν Παταγω-
νία!

Μεγαλοπρεπὴς καρπαζιά ἀπάνω στὸν
σβέρκο τοῦ συντάκτου... κάνει ἀκόμα πὺ
πολὺ πάταγον!

Συνέχεια:
Ἐρώτησις.— Πι γίνεταί ἡ Μαρι-
γὼ ὅταν ποιοῦν τὰ ὄδλα τῆς;
Ἀπάντησις.— Μαριγούλα!

Αὐτὸ, δυστυχῶς, δὲν τὸ ξεφοῦρνισε ὁ
συντάκτης τοῦ παρόντος ἀνοητογραφῆ-
ματος, ἀλλὰ κάποιος ποῦ ὑπογράφει «Τα-
κτικὸς ἀναγνωστέπουλος». Ἀπ' τὸν Θεὸ νὰ
τῶβρη!

Ἐρώτησις.— Πι γίνεταί ὅταν ἡ Ἀν-
να δῇ τὸν Μπουμπούλ;

Ἀπάντησις.— Ἀναμπουμπού-
λα!

Ὁλος ὁ κόσμος πάραυτα κυριεύεται
ἀπὸ ναυτίαση! Εὐτυχῶς ποῦ τὸ πρᾶγμα
δὲν ἔχει συνέχεια, γιατί ὁ συντάκτης ἀ-
ποφασίζει νὰ ξεκουράσῃ. Δυστυχῶς ὁ
μᾶς τὸν κυριεύει τὸ δαιμόνιο καί... τὸ
βιολί του.

Ἐρώτησις.— Ἀν καταγόταν ἀπ'
τὴν Κῶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Πλάτου, αὐτὸς
τὶ ἐπάγγελμα θὰ ἐξασκοῦσε;

Ἀπάντησις.— Κωπηλάτου!
Χαλασμός κόσμου! Ὁ συντάκτης—Πε-
λάτος ὁμως... νίπτει τὰς χεῖρας του!

Συνέχεια... ἀνευ τέλους:

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται τοῦ σπα-
νοῦ τὸ παιδάκι;

Ἀπάντησις.— Σπαννάκι!

Τοῦ συντάκτου τοῦ ξυρίζουν τὸν ἀνὸ-
πασκτον μῦσ...

πολεμὴση ἐναντίον τῶν ἱσπανῶν!

Ὡσπου νὰ γυρίσῃ... ἡσυχάσῃ!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΦΟΥ ΕΥΡΙΣΣΕ ΤΟΥΣ ΒΑΡΥΠΕΝΘΟΥΝΤΑΣ

Μπροστά στον ανοιγμένο τάφο του πολυελάστου φίλου:

—Ο επιτάφιος ρήτωρ, άφου μίλησε επί μία ώρα—Τί δύναμαι νά σάς είπω επί πλέον, πρὸ τοῦ χαίνοντος αὐτοῦ τάφου; Ἐνώπιον μιᾶς τοιαύτης συμφορᾶς μένει κανεὶς άφωνος...

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Στὸ συνέδριο τῶν κωφολάλων:

—Ποτέ μου δὲν δρεθῆκα σὲ συνέδριο τόσο ἥσυχο καὶ σιωπηλό...

—Εἶδες, σ' έφερα ὡς ἐδῶ καὶ ἔχυσσα νά σου πῶ: πρόκειται περὶ συνεδρίου κωφολάλων.

ΠΑΡΑΔΡΟΜΗ... ΘΑΝΑΣΙΜΗ

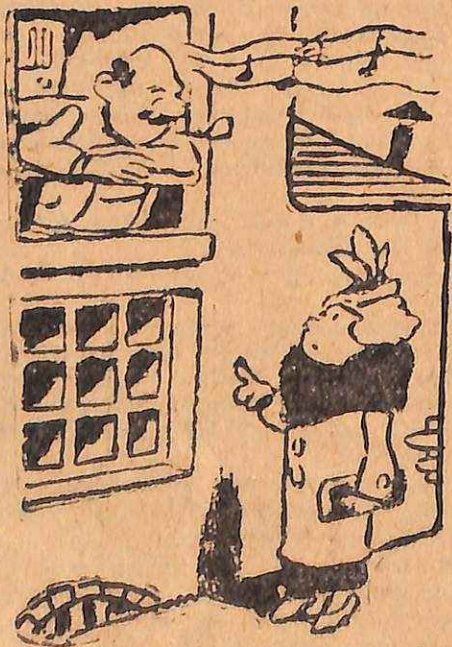
Στὸ γεῦμα ποὺ δόθηκε στὴν λέσχη ὑστερα ἀπὸ τὸ μνημόσυνο τοῦ μακαρίτη προέδρου της, ἓνα ἀπαρρηγόρητον μέλος:

—Υψὸ τὸ κύπελλόν μου εἰς ὑγείαν τοῦ κοιμήνου προσφίλους μας προέδρου!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ἡ σύζυγος.—Ἀχ Θεέ μου! Πάλι μεθυσιάζεις ἡλίθε...

Ἡ σύζυγος.—Μαρίκα μου, τὸ κάνω ἀπ' τὴν μεγάλη μου ἀγάπη, γιὰ σένα! Θέλω νά σέ βλέπω πάντοτε... διπλῇ.

ΗΞΕΡΕ ΑΠΟ ΜΟΥΣΙΚΗ

—Τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν κόρη σας Κα Μουσάκη, βλέπω ὅτι ἀρχίζει νά κἀνῃ προόδους στὸ βιολί!

—Δὲν εἶναι ἡ κόρη μου, εἶναι ὁ Κράϊσλερ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο!

Ἡ ἐξαφάνιση ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐ λοιπόν, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, τί νέα; Ἐχεις εἰδήσεις ἀπ' τὸν πατέρα σου; Τὸν ξαναβρήκατε; Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἓνας νέος μὲ ἀθλητικὸ παράστημα πηδοῦσε ἐλαφρά ἀπ' τὸ παλὸν ἀμάξι ποὺ εἶνε στοματῆσει μπροστὰ στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. Φοροῦσε ἓνα λινό άσπρο κοστούμι καὶ ἓνα πλατύγυρο «σομπρέρο» ποὺ τὸν προφύλασσε ἀπ' τὸν ἥλιο. Ἐδῶσαν τὰ χέρια κι' ὁ νέος συνεχίσε εὐθυμῶς:

—Ἐλπίζω νά μὴν ἦταν τίποτα σοβαρό κι' ἀπ' τὴν μέρα ποὺ πήρα τὸ τηλεγράφημά σου...

—Ἀλλοιμονόν! εἶπε ὁ συνομιλητής, τοῦ μὲ λύπη. Εἶναι ἓνας μῆνας τώρα ποὺ ἐξαφανίστηκε ὁ πατέρας καὶ ἀκόμα δὲν μπορεῖσαι νά βροῦμε τὸ παραιμικρὸ ἱχνος...

Ἐκεῖνος ποὺ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἦταν ἓνας ἔφηβος μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, ποὺ ἔμοιαζε πολὺ στὸ πρόσωπο μὲ τὸν ἄλλο.

Ἡ Ἀντρέ κι' ὁ Πῶλ Λαμπέρ ἦσαν ἐξάδελφοι. Ὁ πρῶτος, μοναχογιὸς τοῦ Σάρλ Λαμπέρ πλουσίου ἀποίκου ἐγκατεστημένου στὴν Σοαλάα ἓνα μικρὸ λιμάνι τῆς Μαδαγασκάρης, ἦταν μόλις δεκαοχτὼ χρονῶν. Ὁ δευτέρος, ἀνεψιὸς τοῦ ἀποίκου κι' ὄρφανός ἀπὸ ἡλικίας δέκα χρονῶν, πλησίον ἔχε τὴν τριάντα. Ἀφου ἔχασε τοὺς γονεῖς του σ' ἓνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα, ὁ Πῶλ, σπούδασε ὑπὸ τὴν κηδεμονία ἑνὸς θεοῦ του ἐργοστασίου.

Ἡ Σοαλάα, πολιτικὸς μηχανικός. Προτοῦ ἀρχίσει νά ἐξασκή, ὁ νέος εἶχε πᾶει ταξίδι, κατὰ συμβουλή τῶν γιαντρῶν ὡς τὴν Μαδαγασκάρη καὶ μιὰ μέρα ἀποβιβάζονταν στὴν Σοαλάα καὶ πῆγαινε στὴν φυτεία τοῦ θεοῦ του Σάρλ Λαμπέρ, μὲ τὸν ὁποῖο διατηροῦσε ἀλληλογραφία.

—Ἄν οἱ δουλειές πᾶνε ἀνάποδα ἀργότερα, παιδί μου, εἶπε πῆ ὁ Σάρλ Λαμπέρ τὴν στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ, νά θυμᾶσαι πὼς πάντα ἐδῶ σέ περιμένει ἐργασία. Θά εἶσαι εὐπρόσδεκτος.

Ἡ Πῶλ Λαμπέρ ἔφυγε χωρὶς νά φαντάζεται πὼς κάποτε θά κατέφευγε ἐκεῖ. Πραγματικὰ τὰ πρῶτα χρόνια οἱ δουλειές πῆγαν καλὰ κι' ἡ θέση τοῦ μηχανικοῦ στερεωνόταν μέρα μὲ τὴν μέρα. Ξαφνικὰ ὅμως ἦρθε ἡ κρίση στὸ ἐργοστάσιο καὶ σὲ λίγο ὁ βιομήχανος ἀναγκάσθηκε νά κλείσῃ τὸ ἐργοστάσιο. Τότε ὁ Πῶλ Λαμπέρ, ἐνθαρρυνόμενος ἀπ' τὰ γοῦματά του θεοῦ του Λαμπέρ ποὺ τοῦ ἔλεγε πὼς ὑπόχρε ἄφθονη δουλειὰ στὴν Μαδαγασκάρη κι' ἡ λέξη «κρίση» ἦταν ἀγνωστὴ ἀποφάσισε νά πάρῃ τὸ βαπόρι. Στὸ τελευταῖο γράμμα του, ὁ θεὸς Σάρλ πρόσθετε:

«...Ἡ παρουσία σου θά μοῦ εἶναι ἀκόμα πιὸ πολὺτιμη, δεδομένου ὅτι δὲν μὲ ἱκανοποιοῦν τὰ ἔξοδα τοῦ ἐξάδελφου σου. Ὁ Ἀνδρέας δὲν θά γίνῃ ποτέ καλὸς ἀποίκος. Σὲ ἡλικία δεκαοχτῶ χρονῶν λές κι' εἶναι ἀκόμα γαῖνι! Ἀντιθέτως θά βρῆς κάποια ἀλλαγὴ

στὸ σπῆτι. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ ἔστειλα τὸ τελευταῖο μου γράμμα—ἐδῶ καὶ τέσσερις μῆνες— ἄφησα μιὰ χηρεῖα δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἀντικατέστησα τὴν θεία σου Μάρθα μὲ μιὰ πλούσια χήρα τῆς Μαζόγκας, μὲ τὴν ὁποία βρισκόμουν σὲ ἐμπορικὲς συναλλαγές ἀπὸ καιρό. Ἐχει μιὰ κόρη εἰκοσιενὸς χρονῶν, τὴν Μαίρη Λωράν κι' ἔτσι σὲ ἐφωδίασα μὲ μιὰ ἐξάδελφὴ ποὺ δὲν βλέπει τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή νά γνωρίσῃ τὸν περιφημὸ ἐξάδελφο Πῶλ. Βλέπεις πὼς ἀνέχεσαι ὅλως διόλου στὴν οἰκογένεια. Σὲ περιμένουμε μὲ ἀνυπομονησία. Προειδοποίησέ μας γιὰ τὴν ἀφίξή σου...».

Ἀπάνω στὸ βαπόρι ὅμως, ὁ Πῶλ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ ταξιδιοῦ, πῆρε ἓνα ἀνησυχαστικὸ ραδιογράφημα: «Πατέρας ἐξαφανίστηκε ὁκτὰ μέρες τώρα... Σὲ χρειάζομαστε... Συντόμειυσε ταξίδι.

Μόλις εἶδε τὸν ἐξάδελφόν του, ὁ γυιὸς τοῦ ἐξαφανισθέντος τὸν ἀγκάλιασε μὲ συγκίνηση:

—Θά εἶσαι κουρασμένος, ἀγαπημένε μου ἐξάδελφε. Ξεκουράσου: τὸ δωμάτιό σου εἶναι ἔτοιμο. Σὲ μιὰ ὥρα θά καθήσουμε στὸ τραπέζι. Τότε μιλοῦμε γιὰ τὸ μυστήριό ποὺ μᾶς κρατᾷ σὲ ἄγωνία ἐδῶ καὶ τριανταπέντε μέρες.

Ἡ Ἀνδρέας ἔχει δίκιο, κύριε... πρόσθεσε μιὰ γλυκεῖα καὶ μελωδική φωνή. Θά βρῆτε ὅτι σᾶς χρειάζεται μέσα στὸ δωμάτιό σας. Ἡ μητέρα μου σᾶς παρακαλεῖ νά τὴν συγχωρήσετε. Ἀπὸ τῆς ἐξαφάνισέως τοῦ κ. Λαμπέρ ἔχει χάσει τὸ ἡθικὸ της...

Ἐκπληκτος, ὁ Πῶλ Λαμπέρ κύτταξε τὴν νέα. Ἦταν καμμιὰ εἰκοσαριά χρονῶν μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀρμονικὲς γραμμές. Ὁ μηχανικός κατὰλαβε πὼς βρισκόταν μπροστὰ στὴν καινούργια ἐξάδελφὴ του, Μαίρη.

Ἡ Ἐξάδελφὴ Μαίρη, πολὺ εὐτυχὴς γιὰ τὴν γνωριμία σας, εἶπε μὲ συγκίνηση, βλέποντας πὼς κι' ἐκεῖνη εἶχε γίνεῖ κατακόκκινη.

—Ὡστε ὁ θεὸς ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς κι' οὔτε ξέρετε τί ἀπόγινε; Πὼς συνέβη αὐτό;

Γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι, ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶχε μαζετῆ γιὰ τὸ γεῦμα. Ἡ καινούργια κ. Σάρλ Λαμπέρ ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀκόμα νέα κι' ὁμορφῇ: ἓνα ζωντανὸ πορτραῖτο τῆς κόρης τῆς Μαίρης. Ὅλοι ἦσαν κατασυχυσμένοι μὲ τὴν ἐξαφάνισή τοῦ συζύγου της.

Ναί, ὁ πατέρας ἔγινε ἄφαντος, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀνδρέας Λαμπέρ κι' ἔχομε παραπάνω ἀπὸ ἓνα μῆνα νά πάρομε εἰδήσεις του. Αὐτὸ συνέβη νύ ντα. Ὑστερα ἀπ' τὸ δειπνο, ὁ πατέρας εἶχε ἀποσυρθεῖ στὸ γραφεῖο του γιὰ νά κἀνῃ κάτι λογαριασμοὺς. Φαινόταν εὐθυμὸς ὅπως πάντα. Τὸ πρωτὶ πληροφορηθήκαμε τὴν ἀπουσία του στὸ σπῆτι. Ἡ μητέρα ἦρθε νά μὲ ξυπνήσῃ τὰ

τοῦ Σάρλ Λαμπέρ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ἡμερώματα, λέγοντάς μου πὼς ὁ πατέρας δὲν ἦταν στὸ γραφεῖο καὶ τὸ κρεβάτι τοῦ δὲν εἶχε ξεστρωθῇ. Ἀρχίσαμε ἀμέσως τὶς ἀναζητήσεις γιὰ τὸ φοβερὸ... Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔκανε ἐντύπωση εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἦταν ὅτι τὰ ρούχα τοῦ πατέρα ἦσαν ἀφισμένα στὴν ράχη μιᾶς καρέκλας τοῦ γραφείου. Ἀρα, εἶχε γδυθῇ προτοῦ νά φύγῃ πρὸς ἀγνωστὴ γιὰ μᾶς διεύθυνση...

—Ὡστε εἶχε γδυθῇ! φώναξε ὁ Πῶλ Λαμπέρ. Μὰ τότε ὅλα ἐξηγοῦνται. Πρὸ ἑνὸς μηνός, ἦσαν μεγάλες ἔσχατες. Ἀσφαλῶς, ὁ θεὸς θέλησε νά πάρῃ ἓνα μπάνιο, ἴσως νά τοῦ ἦλθε συγκοπή καὶ νά πνίγῃ. Ψάξατε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο;

—Ἀρχικῶς τὸ σκεφθήκαμε. Θά βρῖσκαμε ὅμως ἀμέσως τὸ πῶμα του γιὰτί τὰ νερά τοῦ ὁρμίσκου εἶναι διάφανα αὐτὴ τὴν στιγμὴ. Τὸ κανάλι τῆς Μαζαμβίκης εἶναι σωστὴ λίμνη. Ἐξ ἄλλου, ὁ πατέρας ἦταν κολυμβητὴς καὶ βουτηχτὴς πρώτης δυνάμεως. Στὸν ὁρμίσκο, δὲν ὑπάρχουν πολύποδες, καρχαρίες καὶ τὰ λοιπὰ ἀνεπιθύμητα...

—Σκέψου, Πῶλ, συνέχισε ἡ Μαίρη πὼς χωρὶς τὸν πατέρα οἱ δουλειές ἐδῶ δὲν μποροῦν νά πᾶνε καλὰ. Οἱ ἐργάτες δειχνουν τάσεις ἀπειθαρχίας. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς λείπει, μὲ τὴν ἐξαφάνισή τοῦ πατέρα, εἶναι ἓνας ἄνδρας μὲ πυχμὴ, ἱκανὸς νά ἐπιβάλῃ τὴν θέλησή του σ' αὐτούς. Ὁ Ἀνδρέας εἶναι ἀκόμα πολὺ νέος, ἔξ ἄλλου τὸν βιάπτει καὶ τὸ κλίμα. Ἐσὺ μόνο μπορεῖς νά σώσῃς τὶς φυτείες ἀπ' τὴν καταστροφὴ, καὶ ν' ἀναλάβῃς τὴν διοίκησή...

—Θά κάνω ὅ,τι μπορῶ, εἶπε μὲ ζωηρότητα ὁ νέος καὶ τὸ γλυκὸ βλέμμα τῆς Μαίρης ἦταν ἡ καλλίτερη ἀνταμοιβή του...

Τὴν ἐπομένη, ἀφου κακοκοιμήθηκε, ὁ Πῶλ Λαμπέρ ξύπνησε πολὺ ἀργά. Σκέφτηκε νά κἀνῃ ἓνα καλὸ μπάνιο γιὰ νά τὸν φρεσκάρῃ λίγο. Ἐτρεξε στὸ δωμάτιό του, γδύθηκε κι' ἔσπευσε στὴν ἀμμουδιά.

Ἐπῆρε στὴν θάλασσα κι' ἄρχισε νά κολυμπᾷ μὲ ἀπλωτές. Ἐξάφνα μὲ μεγάλη ἐκπλήξή του ξεχώρισε στὸν βυθὸ—γιατί τὰ νερά ἦσαν διάφανα—ἀπάνω σ' ἓνα φόντο βράχων, ὁλόκληρο παρτὲρ ἀπὸ λουλούδια μὲ ζωηρὰ χρώματα: πράσινο σμαραγδὶ καὶ κόκκινο ρουμπίνι. Τὰ πέταλα ὅμως αὐτῶν τῶν λουλουδιῶν ἦσαν σὰν μαλλιά ποὺ ἔπλεαν. Ἦταν πολὺ πυκνά.

—Ἀνεμώνη τῆς θαλάσσης, ψιθύρισε γιὰτί θυμήθηκε τὸ σκολειὸ, τὰ κοράλλιοι... Πράσινες καὶ κόκκινες ἀνεμώνες! Ποτέ δὲν εἶδα τόσο μεγάλες! Τώρα ματεῖται γιὰτί δὲν ἔχει ψαρί, στὸν ὁρμίσκο. Τὰ καταβροχθίζουν αὐτὰ τὰ φυτά...

Ἡ Πῶλ Λαμπέρ ἤθελε νά δῇ τὰ φυ-

τὰ ἀπὸ κοντά. Ἡ περιέργειά του αὐτὴ λίγο ἔλειψε νά τοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωή. Πῆρε μιὰ βουτιά γιὰ νά τὰ δῇ. Οἱ ἀνεμώνες βρισκόνταν σὲ ἀπόσταση τριῶν μέτρων τὸ πολὺ. Κολυμπώντας κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια, ὁ νέος τὶς πλησίασε. Πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὰ παράξενα αὐτὰ φυτὰ καὶ ξαφνικὰ ἔνοιωσε ἓνα ὀδυνηρὸ σφίξιμο: οἱ πλόκαμοι τῶν τεράτων αὐτῶν τοῦ βυθοῦ εἶχαν τυλιχθῇ στὸ πόδι του.

Ἡ Πῶλ Λαμπέρ, ἀνατριχιάζοντας, ἔκανε νά ἀπαλλαγῇ ἀπ' τοὺς πλοκάμους. Ἀδύνατον ὅμως! Τὸ πόδι του φαινόταν ριζωμένο μέσα στὸν βράχο. Οἱ προσπάθειές του ἀπέβαιναν ἄκαρπες. Στὸ ἀναμεταξύ, κινδύνευε νά πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία! Τότε, πῆρε μιὰν ἀπόφαση: μὲ τὰ χέρια μπροστὰ, χώθηκε ὁλόκληρος μέσα στοὺς πλοκάμους τῆς θαλάσσης ἀνεμώνης. Αὐτὴ ἡ χειρωνακία στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νά νικήσῃ τὸν τεράστιο πολύποδα ποὺ οἱ πλοκάμοι τοῦ σωρίστηκαν χωρὶς δύναμη, ἀφήνοντας τὸν Πῶλ ἐλεύθερο. Μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιά, ὁ νέος ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια.

Εἶχε σωθῇ! Μὲ τὸ πρόσωπο κατάχλωμο—ἀφου εἶχε δῇ τὸν χάρο ἀπὸ τόσο κοντὰ, ὁ νέος ἀπέστρεψε στὸ σπῆτι. Ἡ Ἐξάδελφε, τί γάλια εἶναι αὐτά; τὸν ρώτησε. Ὁ Ἀνδρέας. Σὰν νάρχεσαι ἀπ' τὸν τάφο.

—Ἀπ' τὸν ὑγρὸ τάφο! εἶπε ὁ Πῶλ. Καὶ διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του.

—Πολὺ φοβοῦμαι, συμπέρανε ὅτι ὁ πατέρας σου ἔπεσε θύμα αὐτῶν τῶν θαλασσίων τεράτων...

Ἡ Ἀνδρέας Λαμπέρ, μαζί μὲ τὸν ἐξάδελφόν του Πῶλ καὶ πέντε ρωμαλέους ἰθαγενεῖς, μῆκαν μέσα σὲ μιὰ βάρκα. Κρατοῦσαν μακρυὰ κοντάρια ποὺ ἔφθαναν ὡς τὸν βυθὸ τοῦ ὁρμίσκου. Μὲ τὰ κοντάρια, ἐμπλεκαν τοὺς πλοκάμους τῆς κάθε ἀνεμώνης, ψάχνοντας ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς.

Σὲ λίγο, ὁ Πῶλ Λαμπέρ φώναξε: —Κυτᾶτε αὐτὴ τὴν ἀνεμώνη! Τὶ τεραστίων διαστάσεων ποὺ εἶναι!

Οἱ ἰθαγενεῖς τὴν κοντάρισαν καὶ τότε μ' ἓνα ἀπαίσιο γουργούρισμα τοῦ νεροῦ, τὸ πῶμα τοῦ δυστυχισμένου Σάρλ Λαμπέρ, τυμπάνισσε, μὲ τὶς μελανωμένες σάρκες του, ἀποσπᾶσθηκε ἀπ' τοὺς πλοκάμους ποὺ τὸ ρουφοῦσαν τόσον καιρὸ κι' ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια...

Ἡ Πῶλ Λωράν δὲν ἔαναγούισε στὴν γαλλία. Ἐχε ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνση τῶν ἐργασιῶν τοῦ μακαρίτου θεοῦ του ποὺ πηγαίνουν τόσο καλὰ. Καὶ τριμῆνει νά περάσῃ ἄλλος ἓνας χρόνος γιὰ νά πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό τῆς ζωῆς του, νά παντρευθῇ τὴν Μαίρη ποὺ τὰ φωτεινὰ μάτια τῆς μιλῶν ἡθεῖα στὴν ψυχὴ του μὲ τὴν σιωπηλὴ διάλεκτο τοῦ ἔρωτος...

ZAK LONTON

Ἐξυπνα καὶ κουτά

ΖΗΤΗΜΑ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΟΣ

—Ἄκου γιατρέ. Εἶπα σὲ κείνην ἐκεῖ τὴν νοσοκόμα νά μοῦ δάλῃ μιὰ μποτίλια ζεστὸ νερὸ στὰ πόδια καὶ δὲν μοῦ ἔδωκε καμμιὰ σημασία, παραπονέθηκε ὁ ἄρρωστος στὸν γιατρὸ τῆς ὑπηρεσίας.

—Δὲν ἔκαμε καὶ ἄσχημα, τοῦ ἐξήγησε ὁ γιατρός. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νοσοκόμων.

—Ἀ! Ἐτσι; Τότε στείλε μου τὴν... ἐπὶ τῶν ποδῶν!

ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗ

Στὸ κουρεῖο.

—Γιάννη! Δὸς μου ἓνα ποτήρι νερὸ, εἶπε ὁ πελάτης. Ὅταν τὸ ξυράφι τὸν ἔκοψε γιὰ δευτέρη φορά.

—Τί συμβαίνει; Μήπως σᾶς στενοχωρεῖσαι;

—Ὅχι, ἀλλὰ θέλω νά πεισθῶ ἂν καταλήνῃ ὁ λαϊμός μου.

ΤΟ ΒΑΣΑΝΟ ΤΟΥ

Ἡ φίλος.—Πὼς τὰ πᾶτε σπῆτι Γιῶργο; Ἡ σύζυγος.—Ἄστα. Ἄσχημα! Ἐχω βάσανα μὲ τὸ κεφάλι τῆς γυναίκῃς μου!...

Ἡ φίλος.—Τί; Νευραλγία; Ἡ σύζυγος.—Ὅχι. Πρέπει νά τῆς κάνω καινούργιο καπέλλο!

ΣΤΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΜΕΙΟ

—Τί κάνει αὐτὸς ἐκεῖ ἐπάνω; —Φαντάζεται ὅτι εἶναι μύγα!...

Στά δίχτυα της αγάπης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣΟΥ

μότητα και από την... θερμάστρα του συνεταιρικού θιάσου των «Ενωμένων Καλλιτεχνών»! Η φωνή της; Αυτό ήταν κάτι το καταπληκτικό. Πρώτη φορά παρουσιαζόταν στο ελαφρό μουσικό θέατρο, πριμαντόνα με τόσο μαγευτική φωνή.

Ο κύκλος των θαυμαστών της κάθε τόσο και μεγάλωνε. Κι' αυτή αισθανόταν μιάν ανέκφραστη χαρά όταν έβλεπε πώς μαζί της ήταν ξετρελλαμένος όλος ο κόσμος... Και ποιος δεν την είχε έρωτευθη, και μέσα στον θίασο αϊκόμα; Ο τενόρος, ο ψηλός αυτός νέος με τις πολ-

λές κατακτήσεις—αλήθεια, με τι πάθος που έπαιζε μαζί της και με πόση λαχτάρα την κυττούσε όταν τραγουδούσαν αγκαλιασμένοι στη σκηνή!...— ήταν λοιπόν τρομερά έρωτευμένος μαζί της. Μά κι' ο Άλκης ο τυπίστας, κι' ο κύρ-Φώτης ο μηχανικός, κι' ο Γιώργος ο ηλεκτρολόγος την αγαπούσαν την Μαίρη. «Ως και ο υποβολέας άκονη ο Γιάγκος, με την φαλάκρα, και ο ταξιθέτης ο Θωμάς, είχαν ταιμμηθί μαζί της. Κι' η καυμένη δεν ήξερε τί να κάνει.

Μα σάμπως ήταν μόνο αυτοί; Κι' ο μαέστρος την καλοκύταζε, κι' ο Βύρωνας ο βιολίστας. Αυτός μάλιστα ίσως την αγαπούσε και περισσότερο από τους άλλους. Μά τι να πούμε και για τον νεόπλουτο τον πενιτάρη χρηματιστή που ήταν κάθε βράδυ στο θέατρο; Αυτός ήταν ο μόνιμος θεατής της «διακεκριμένης». Βραδυνή-απογευματινή, στην ίδια θέση με το μισοσβυσμένο πούρο στο στόμα και με τα κίτρινα γάντια που δεν ένοιουσε να τα βγάλει από τα χέρια του... Τώρα, αν προσθέσουμε και μερικούς δημοσιογράφους και λογίους, θα έχουμε... πλήρη τον κατάλογο των θαυμαστών της Μαίρης!

Στο καμαρίνι της, λοιπόν, η νεόβγαλη πρωταγωνίστρια των «Ενωμένων Καλλιτεχνών» σκεπτόταν τους θριάμβους της και τους θαυμαστές της. Και κολακεύονταν πού την θαύμαζαν τόσο, και της έστελναν άνθη και δώρα κάθε βράδυ. Δεν μπορούσε όμως να καταλάβει καλά-καλά τι ήταν αυτό που τους έκανε να ξετρελλανώνονται μαζί της. Ίσως επειδή ήταν από την Αίγυπτο κι' έμεινε με κρεολή, ίσως η φωνή της ή γοητευτική, το σώμα της το λαστιχένιο; Πάντως άρεσε πολύ. Κι' αυτό την ικανοποιούσε. Κάτι, όμως, την βασάνιζε: η Άγάπη! Γιατί η Μαίρη, από τις πρώτες μέρες που

βγήκε στο θέατρο, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά για έναν νέο, γνωστό του διευθυντή του θιάσου. Από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε κάτι αίσθανθηκε γι' αυτόν. Μά δεν το ξεωτερίκευσε. Κι' αυτό το «κάτι» άρχισε σιγά-σιγά να την μελαγχολή, να την κάνει ν' αναρωτιέται μήπως αυτό το «κάτι» ήταν αγάπη. Γιατί δεν μπορούσε να είναι απλή συμπάθεια. Της φαινόταν πώς τον Τάκη—έτσι τον λέγανε—τόν αγαπούσε πραγματικά. Μά ποτέ της δεν του είχε φανερώσει το αίσθημά της αυτό. Ίσως, από έγωισμό. Ίσως και από καπρίτσιο. Μά κι' ο Τάκης δεν φαινόταν να είναι αδιάφορος. Έρχόταν τακτικά στο καμαρίνι της και μιλούσαν ώρες μαζί. Κι' έδειχνε πώς ενδιαφέρεται για την Μαίρη ο Τάκης... Την συμβούλευε για το μακιγιάζ της, για το ντύσιμό της και την πρόσεχε πολύ. Την πρόσεχε και από τον κατήφορο που παίρνουν συνήθως τα νέα κορίτσια όταν βγαίνουν στο θέατρο. Μά και Μαίρη του έδειχνε απεριόριστη έμπιστοσύνη. Του έλεγε όλα τα μυστικά της και δεν του έκρυβε τίποτα. Του μιλούσε γι' αυτούς που της έκαναν κόρτε, πού της έστελλαν λουλούδια, ή κανένα δώρο, και γελοούσαν κι' οι δυο μαζί με τις προτάσεις των άλλων. Και χαιρόταν ο Τάκης όταν τον βεβαίωνε η Μαίρη ότι κανένας δεν την συγκινούσε... Χαιρόταν με μιά μυστική έλπίδα. Ίσως—ίσως—ποιός ξέρει;—μπορεί να αγαπούσε κι' αυτόν. Γιατί όχι;...

Η πόρτα χτύπησε. Κι' η Μαίρη, αφού έρριξε άσυναίσθητα μιά γρήγορη ματιά στον καθρέφτη της, είπε:—Εμπρός! Μπήκε ο Τάκης γελαστός όπως πάντα:—Καλησπέρα, Μαριούλα...—Καλησπέρα, χρυσέ μου! Σηκώθηκε και τούδωσε το χέρι της. Ο Τάκης τσούφλε ανάμεσα στο δικό του και σκούβοντας το φίλησε απαλά. «Επειτα κάθισε πλάι της κι' άρχισε να την ρωτά μ' ενδιαφέρον για το κάθε τί. Κι' η Μαίρη του άπαντούσε με κάθε λεπτομέρεια, κυτώντας τον στα μάτια γλυκά. «Ετσι, με την ματιά της, πρόδινε το μυστικό της που δεν είχε την δύναμη να το πει στον Τάκη με το στόμα. Μά και κείνος την κυττούσε με βουβή λατρεία. Και πόση γλυκά είχαν οι ματιές τους σαν έσμιγαν!

Το έργο προχωρούσε. Τώρα στη σκηνή ο τενόρος, ο ψηλός νέος με τις πολλές κατακτήσεις, έλεγε το σόλο του. Κι' ο Τάκης, απ' τη μισάνοιχτη πόρτα του καμαρινού της Μαίρης, το παρακολουθούσε μαζί της. Σκύβοντας περισσότερο κοντά της της ψιθύρισε:—Μαριούλα, τι ώραίο πράγμα ν' αγαπά κανείς και να τον αγαπούνε... Η Μαίρη χαμογέλασε και τον κύτταξε

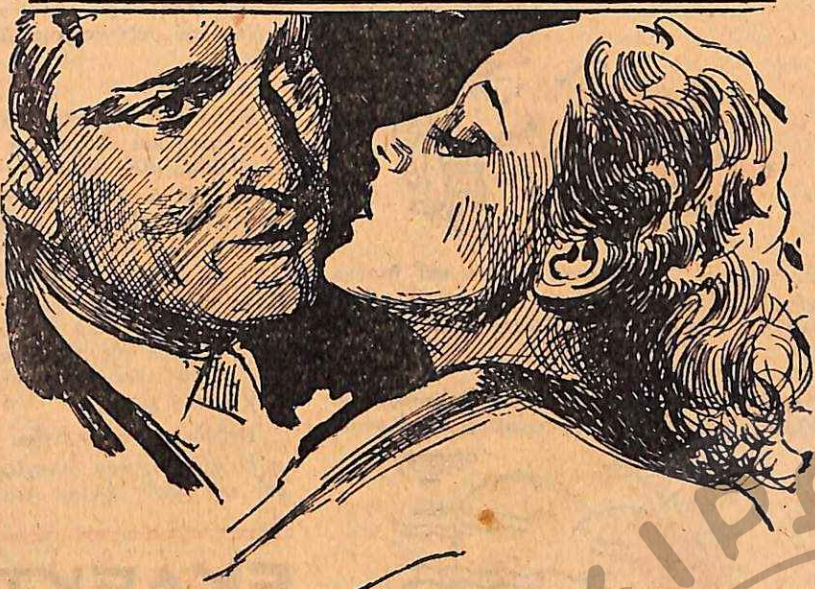
γλυκά. Δεν είπε τίποτα. Μά τι να πει; Η ματιά της ήταν έκφραστικότερη. Τά έλεγαν όλα... Γι' αυτό κι' ο Τάκης της πήρε απαλά το χέρι της το κρινοδάχτυλο και της το φίλησε. Η Μαίρη όμως τον κύτταξε με παράπονο. Κι' είπε ναζιάρικα:—Μόνο το χέρι, Τάκη;... «Εκείνος έξαλλος απ' την χαρά του, έδωσε μιά σπρωδιά στην πόρτα κι' άρπαξε με λαχτάρα στην αγκαλιά του την Μαίρη κι' άρχισε να την φιλά παράφορα στα μάτια, στα μαλλιά, στα χείλη, παντού... Έκείνη δεν αντιστάθηκε. Τον φιλούσε κι' αυτή, διψασμένη για τον έρωτά του, και τον έσφιγγε με αγάπη στο στήθος της. Η πόρτα όμως χτύπησε και τους έκανε να χωριστούν βιαστικά:—Δυο λεπτά. Ντύνομαι είπε η Μαίρη βιαστικά και πέρασε λίγη πούντρα στο πρόσωπό της κι' έβαλε λίγο κραγιόν στα χείλη της. Ο Τάκης σκούπισε κι' αυτός βιαστικά τα κραγιόνια που είχε στο πρόσωπό του—αισθανόταν κάποια ταραχή. Σαν έτοιμάστηκε η Μαίρη φώναξε:—Εμπρός! Από το άνοιγμα της πόρτας φάνηκε ή

—Πές μου, πού μ' αγαπάς κι' εσύ... ψιθύρισε ή Μαίρη.

φαλάκρα του οδηγού της σκηνής:—Δεσποίνης Μαίρη, βγαίνετε!—Αμέσως. Έφθασα. Φόρεσε μιά μπέρτα και βγήκε απ' το καμαρίνι, ψιθυρίζοντας:—Δυο λεφτά, Τάκη μου, θά μείνης μόνος, έ;... Κι' έτρεξε χαρούμενη πίσω από τις κουίντες για να βγί απ' την άριστερή πόρτα του «σαλόν φερμέ» στη σκηνή. Ο Τάκης σηκώθηκε νευρικά απ' τη θέση του, γύρισε το διακόπτη για να θβύση το φως, και πήγε και στάθηκε πίσω από τις κουίντες, παρακολουθώντας την Μαίρη που είχε άρχισε το ρόλο της.

Τά φωτα της «ράμπας» όπως έπεφταν άπάνω της, την έκαναν πού γλυκειά, πού γοητευτική. Κι' έτσι, όπως μιλούσε γλυκό, ο Τάκης άρχισε να ζηλεύει. Ναι. Του φαινόταν πώς ή Μαίρη δεν ύποκρινόταν αυτή την στιγμή. Άλλά τά αισθανόταν άληθινά αυτά που έλεγε:—Μίμη μου... Σε λατρεύω! Είσαι ή πρώτη μου και παντοτεινή αγάπη. Δεν θά

σέ ξεχάσω ποτέ... Μά κι' ο τενόρος της μιλούσε με πολύ γλυκά κι' έπαιζε με πάθος μαζί της:—Θάθελα όλα τ' αστέρια να τά ειχα δικά μου για να σε στολίσω, μικρούλα μου αγάπη. Νά τά καρφώσω στα μαλλιά σου, τάστρα, στα χέρια σου για βραχιόλια, για δαχτυλίδια στα δάχτυλά σου τά κρινόλευκα... Ο Τάκης δεν μπορούσε να τους άκούη. Πονούσε. Γι' αυτό τραβήχτηκε απ' τις κουίντες και πήγε στο καμαρίνι της Μαίρης κι' άναψε το φως. Μά πάλι σηκώθηκε νευρικός. Η Μαίρη τραγουδούσε τώρα. Και πήγε πάλι πίσω από τις κουίντες για να άκούση το τραγούδι της πού τόσο τον συγκινούσε. Κύτταξε στην πλατεία. Μπρός-μπρός, στην άρισμένη θέση του, ο νεόπλουτος πενιτάρης με τά κίτρινα γάντια και το μισοσβυσμένο πούρο, κύτταζε με λαιμαργία την Μαίρη πού αγκαλιασμένη με τον ψηλό νέο, τον τενόρο, τραγουδούσε. Μόλις τέλειωσε το τραγούδι, το κοινό ξέσπασε σε θερμά χειροκροτήματα. Τόσο,

πού το ώραίο ντουέτο μπιζαρίστηκε άλλες δυο φορές. Τώρα στο καμαρίνι της η Μαίρη μιλούσε για πρώτη φορά στον Τάκη για την αγάπη της. —Σου είπα πώς αγαπώ. Ναι, Τάκη. 'Αγαπώ κι' εγώ δυνατά έναν πού ίσως κι' εκείνος μ' αγαπά το ίδιο. Άλλά δεν του τό είπα ακόμα. Κι' ή αγάπη μου αυτή με συγκρατεί από κάθε κατακύλισμα, από κάθε κακό δρόμο... Ο Τάκης την κυττούσε σιωπηλά γελαστός. —Σε συγκρατεί ή αγάπη σου αυτή, Μαριούλα, από τί;—Η Μαίρη χαμογέλασε:—Νά. Πώς να σου πώ... Πολλές φορές αυτοί πού μου κάνουν κόρτε μ' έπηρεάζουν... Άλλά με την δύναμη της αγάπης πού τρέφω σ' αυτό το πρόσωπο, ξεγυστρώ... Μπορώ να λέω το «όχι» σ' όποιον μ' ένοχλεί. Του λέω: «Αγαπώ έναν άλλο». Λες πώς ή αγάπη μου αυτή μού έχει βάλε... χειροπέδες! Αλήθεια, Τάκη εί-

ναι σωστό αυτό πού λέω! Μά, πές μου, Τάκη, γιατί μελαγχολείς;... Ο Τάκης της άπάντησε γρήγορα:—Γιατί δεν ξέρω ποιός είναι αυτός πού αγαπάς, Μαίρη... Η Μαίρη δεν του άπάντησε. Πέρασε το χέρι της γύρω από τον λαιμό του και τράβηξε το κεφάλι του κοντά στο δικό της έπειτα τού ψιθύρισε σ' αυτό:—Τάκη, ό έγωισμός μου άπόψε μ' έφηση να μιλήσω... Πές μου, μ' αγαπάς κι' εσύ;... Εκείνος δεν μίλησε. Βούρκωσαν τά μάτια του από την συγκίνηση. Έπειτα ψιθύρισε:—Τι παράξενο κορίτσι πού είσαι αλήθεια... Κι' έκόλλησε τά χείλη του σ' ή χείλη της με λαχτάρα. Ο ήχος της όρχήστρας πού άρχισε με τό μπαλέτο για τό φινάλε, τους χάρισε και πάλι. Η Μαίρη φτάχτηκε βιαστικά και βγήκε άμυλητη από τό καμαρίνι της με έντονη ταραχή. Ο Τάκης ευτυχισμένος σκεπτόταν μ' ικανοποίηση πώς μάταια θά έρχόταν και θά ξαναρχόταν ό πενιτάρης νεόπλουτος με τά κίτρινα γάντια και τό μισοσβυσμένο πούρο, και μάταια θά περιμεναν ένα «ναι» ό κύρ-Φώτης, ό μηχανικός, ό Γιώργος ό ηλεκτρολόγος, ό υποβολέας, ό Γιάγκος, οι δημοσιογράφοι κι' οι άλλοι. Εκείνη την στιγμή άκούστηκαν πάλι από την σκηνή τά λόγια της Μαίρης πού έπαιζε τό ρόλο της: «Μίμη μου, σε λατρεύω... Είσαι ή πρώτη μου και παντοτεινή αγάπη...». Κι' ό Τάκης αίσθανθηκε πάλι ένα παράξενο κι' άόριστο αίσθημα να τον σφίγγει, να τον πνίγει... κάτι πού κι' ό ίδιος δεν μπορούσε να καθορίσει. Νάταν τάχα άμφιβολία; Νάταν ζήλεια; Ποιός ποτέ θα υπορέσει να βυθομετρήσει την καρδιά των έρωτευμένων; ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΒΓΑΛΗ ΝΕΡΟ!

Ο ύπαιθριος θαυματοποιός κρατούσε ένα σφυγγάρι στο χέρι και προκαλούσε όποιονδήποτε από τό άκουστήριο να τό πάρη και αν είχε δύναμη να τό στραγγίξη. Για κάθε σταγόνα νερού πού θάβγαζε θά του πλήρωνε από μιά λίρα. Στην πρόληψη του θαυματοποιού πήγαινε ένας άνθρωπάκος ό όποιος πήρε τό ξερό σφυγγάρι από τό χέρι του και στίβοντας το έβγαλε μιά, δυο, τρείς... έως έξη σταγόνες νερού!—Άκυρο τό στοίχημα! φώναξε τότε ένας από τους άκουστές. Ο κύριος αυτός είναι φοροεισπράκτορας! Ο ΘΑ ΕΞΟΦΛΟΥΣΕ ΟΡΙΣΤΙΚΩΣ... Η σύζυγος.—Αν μού άρνηθής τό δώρο πού σου έπαι, θά σκετωθώ. Κι' έτσι θά πληρώσεις πολύ περισσότερο για την ηθελα μου... Ο σύζυγος.—Ναι, μιά μιά για πάντα... ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΜΙΚΡΟΙ Ο προσκεκλημένος.—Τί θαριάσιο γεύμα... Σπανίως έφαγα τόσο καλά... Καί ό επικρδς του σπιτιού.—Κι' έμεις τό ίδιο, κύριε.

Γνωρίζετε ότι...

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΟΛΑΣ

Ο Ναπολέων δεισιδιδάσκων μια μέρα στην Ρουέννη, επάνω σ' ένα πλοίο. Καθώς επήγαιναν ρώτησε για να άστειευθῇ τὸν Μπεγκενὸ πὸν ἔκανε πὼς τὰ ξέρει ὅλα καὶ πὸν ἦταν δίπλα του:

—Πόσο εἶναι τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος;

—Εἶς μέτρα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ Μπεγκενὸς.

—Α! Καὶ τὸ πλάτος του;

—Διακόσια μέτρα, ἀπήντησε μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια ὁ Μπεγκενὸς.

Ο Ναπολέων εἶχε ἀρχίσει νὰ διασκεδάζῃ γιὰ καλὰ. Συνέχισε, λοιπόν:

—Καὶ πόσα σπίτια ἔχει σ' αὐτὴ τὴν προκυμαία;

—Τετρακόσια τριάντα δύο.

—Καὶ πόσα διαβατικά πουλιά; ἔκανε ὁ Ναπολέων ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ γέλια.

Καὶ ὁ Μπεγκενὸς ὑποκλινόμενος:

—Ἐνα μονάχα, Μεγαλειότατε, ἕνας ἀετός!...

Ο Ναπολέων νικημένος ἀπὸ τὴν κολακεία χαμογέλασε καὶ δὲν ἐξακολούθησε...

ΥΠΟΠΤΟ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ

Ἐνας φίλος τοῦ Βολταίρου, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὴ ἡ ἐλευθεροστομία, ἦταν ἐτοιμὸς θάνατος.

Ἐστειλε λοιπὸν καὶ φώναξε τὸν μεγάλο φιλόσοφο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ γράψῃ τὴν διαθήκη του, τόσο περισσότερο, ὅσο σκόπευε νὰ τοῦ ἀφήσῃ καὶ αὐτοῦ ἕνα μέρος τῶν ὑπαρχόντων του.

Ο Βολταίρος, ἔσπευσε καὶ σὲ λίγο περιμενε μὲ τὴν πέννα σὲ χέρι νὰ τοῦ ὑπαγορεύσῃ ὁ φίλος του. Αὐτὸς ἄρχισε μὲ τὴν καθιερωμένη τότε σὲ διαθήκες ἐναρκτήριο φράση:

«Κατὰ πρότερον, κληροδοτῶ καὶ παραδίδω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Θεόν...».

Καὶ ὁ Βολταίρος διακόπτοντάς τον:

—Ω! λέγει, φοβοῦμαι πολὺ μήπως ὁ Θεὸς δὲν δεχθῇ τὸ κληροδότημα!...

Η ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ ΤΟΥ ΣΜΕΛΙΓΚ

Γιὰ τὸν περίφημο Γερμανὸ πρωτοπυγμάχο, Μάξ Σμέλιγκ, δηγοῦνται τὸ ἔξης ἀνέκδοτο.

Ο μάντις του, ἦταν μαζί του αὐστηρότατος, ἴσως γι' αὐτὸ καὶ ὁ Σμέλιγκ ἔγινε διάσημος. Τοῦ εἶχε ὀρίσει μιὰ ζωὴ σχεδὸν ἀσκητική, καὶ ἄγριο μέτρο σὲ ὅλα καὶ ἔτσι ὁ δυστυχὴς Σμέλιγκ, στεροῦνταν πολλὰ ὥραϊα πράγματα.

Κάποτε, ἕνας δημοσιογράφος τὸν ρώτησε ποῖα ἦταν τώρα, ὑστερ' ἀπὸ τοὺς τόσους θριάμβους του, ἡ πιδὲ μεγάλη του φιλοδοξία.

Καὶ ὁ Σμέλιγκ, παίρνοντας ὕψος παιδιοῦ πὸν θυμᾶται ξαφνικὰ τὸ βάθος μὲ τὸ γλυκὸ:

—Ἡ φιλοδοξία μου; Νὰ φάγῃ καμμιὰ φορὰ κι' ἐγὼ ἕνα καλὸ μπιρρέκι μὲ πολλὰς παλάτες!...

...ὁ μικρὸς Λουί Μίλλερ, ἀπὸ τὴν Φιλανδελφία τῆς Ἀμερικῆς ἡλικίας πέντε μόλις

ἐτῶν, ἔγινε δεκτὸς στὴν μαθηματικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας γιὰ τὴν δεινότητά του στὰ μαθηματικά!...

...ὁ κ. Μουανζόν, κατάφερε σὲ Μπάρ-λέ-Ντιούκ τῆς Γαλλίας, νὰ ὀδηγήσῃ τὸ αὐτο-

κίνητό του μὲ κλειστὰ μάτια καὶ δεμένα χέρια!... Τὸ κατόρθωμα πιστοποιήθηκε μὲ πολλοὺς μάρτυρες: ἀστυνομία, κλπ.

...ἕνα ψάρι τῶν τροπικῶν θαλασσῶν, ὁ «λασιόγναθος» εἶναι ἐκ φύσεως ἐφωδιασμέ-

νος μὲ ἕνα ἀγκίστρι γιὰ νὰ ψαρεύῃ τ' ἄλλα ψάρια!... Τὸ ἀγκίστρι του εἶναι τοις μὲν φωτεινόν.

...ἡ πρώτη καμηλοπάρδαλις ποὺ ἦρθε στὴν Εὐρώπη, εἶχε σταλῇ ἀπ' τὸν χερσὶν τῆς Αἰγύπτου δώρο σ' ἕνα Ἰταλὸ εὐγενή, στὰ

1486. Τὸ ζῶο γύριζε ἐλεύθερο στοὺς μους τῆς Φλωρεντίας, ἀπλόνοντας τὸν ἀτελείωτο λαμὸν του στὰ παράθυρα γιὰ νὰ πάρῃ τὴν λικουδιὴν ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ Φλωρεντινοί.

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΑΣΤΕΙΑ

Δὲν πρόκειται διδῶν γιὰ ἀστεία ἀφοῦ πρόκειται γιὰ ἐπιτύμβια, σοβαρότατα γραμμένα ἐπάνω σὲ ταφόπετρες. Ἐντούτοις, ἔχει φαίνεται, καὶ ὁ θάνατος τὸ χιούμορ του, ἔτσι καὶ... ἔφημην του καὶ ἔτσι βλέπουμε ἐπιγραφὰς σὲ σταυροὺς καὶ πλάκες τάφων, ποὺ φαίνεται νὰ ἔχουν χαραχθῇ ἀπὸ κάποιον φαρσὲρ μᾶλλον, παρὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη.

Π. γ. σὲ νεκροταφεῖο τοῦ «Πιέρ Λασαζ» σὲ Παρίσι, ὑπάρχει ἕνας τάφος μὲ τὸ ἔξης ἐπιτύμβιο:

Ἐνθάδε κεῖται ὁ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΝΤΕ ΖΥΜΩ

Οἰνοπώλης, κασιτερωτῆς καὶ πεταλωτῆς, ἄλλοτε ἰδιοκτῆς τοῦ πανδοχείου ὁ «Ἐρυθρὸς Ἥλιος» καὶ νῦν κάτοικος τῶν οὐρανῶν. Δέσθε ὑπὲρ αὐτοῦ...

Ἐνας ἄλλος τάφος λέγει:

Ἐνθάδε κεῖται ἡ Κα Χ.

σῆζυγος τοῦ κλειδαρὰ κ. Χ. Ἡ γριλλία τοῦ τάφου αὐτοῦ ἔχει κατασκευασθῇ σὲ ἐργαστήριον τοῦ συζύγου της, ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε...

Ἄλλο.

Κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα αὕτη ἀναπαύεται ἡ δηλητοτὴ καὶ ἐξοχωτάτη πριγκίπισσα Δεῖνα ἡλικίας μιᾶς ἡμέρας!

Καὶ ἕνα ἀπολαυστικώτατο:

Ἐνθάδε κεῖται, ὁ Α. Χ. ποὺ τὸν κλαῖνε τώρα οἱ πατέρες καὶ οἱ μητέρες του!

Τὶ κρίμα νὰ μὴν μιλοῦν οἱ νεκροί! Θὰ μὰς ἔλεγε τώρα ὁ χαριτωμένος αὐτὸς Α. Χ.—πόσους πατέρες, ἀλλὰ πρὸ πάντων πόσους μητέρες εἶχε νὰ σῆς πῇ τὰ κατάφερε, πρὸ πάντων μὲ τίς τελευταῖες αὐτέες!...

Καὶ ἕνα ἀκόμη:

Ἐνθάδε κεῖται ὁ Δεῖνα τοῦ Δεῖνα.

Ἡ σύζυγός του συνεχίζει τὸ ἐμπόριόν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ἀρθ. 349.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Λυρικά σχέδια

Ἦπια τὸν ἥλιο μέσ' στὸ τάσι τοῦ κρίνου. Κι' εἶδα τὴν ροδιὰ τὸ φῶς τῶν ἀστρων νὰ φαῖδρυνα. Χρόνια δὲν ἔχει δοκιμάσει ἡ κουρασμένη μου καρδιά μιὰ τέτοια πρόσχαρη γαλήνη. Κι' ἔτσι, ὅπως στέκω ἀπέναντί σου, νύχτα ἀπροσμέτρητη, ποὺ ἀργή, λιπόθυμη αἰδρα σὲ κυκλώνει, μέσ' ἀπ' τὰ βάθη ὕγρης ἀβύσσου σὰν ἀπὸ «ἀνέμβατη» φραγῇ, νοιώθω νὰ τρέμῃ κάποιο ἀηδόνι.

Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΗΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΧΟΡΤΟΦΑΓΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ

θαύματος.

—Πῶς ἔγινε αὐτό;

—Ἀκούστε, κ. δικαστά...

Ἦκουσε τὸ δικαστήριον καὶ ἠπόρησε.

Ἦκουσε τὸ ἀκροατήριον καὶ κατεπλάγη. Ἀκούσατε κι' ἐσεῖς, ἀγαπητοὶ ἀναγνώ-

σται, γιὰ νὰ συνειδηθῇτε, χρησιμοποιοῦντες τὰ παθήματα τῶν ἄλλων ὡς μαθήματα.

Ἦτο φανατικὸς χορτοφάγος, ὁ κ. Σέσκουλος. Ἦκουσε κρέας καὶ ἀηδίαζε.

Ἦκουε μπριζόλες καὶ ἔστρεφε τὸ πρόσωπο. Ἦκουε μπιφτέκι καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν.

Ὅταν ἦκουε ὅμως ραδίκι, ἔλαμπε ἀπὸ ἀγαλλίασιν καὶ ἠσθάνετο τὸν στομάχον του νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ εὐγνω-

μοσύνη γιὰ τὸν λαχανόκηπον. Σέσκουλος καὶ ραδίκι ἦτο ὁ τέντζερ καὶ τὸ καπάκι. Ἐκύλησε τὸ ἕν καὶ εὗρε τὸ ἄλλο.

Ἐτρωγε λάχανον, ἐγλεντοῦσε μὲ καρδόνου, εὐφραίνετο μὲ βραστὲς πατάτες. Ἐ-

χρησιμοποιοῦσε ἀντὶ νεροῦ τὸ ραδικόζουμον. Καὶ ἀντὶ φρούτου ἔτρωγε πάντοτε φλοῦδες μήλων, φλοῦδες ἀχλαδιῶν, φλοῦ-

δες καρπούζιων τὸ καλοκαίρι καὶ φλοῦδες πεπονηδῶν. Ἦξερε τίς βιταμίνες, ἔ-

τρωγε βιταμίνες, ἐπανηγύριζε, καὶ ἐγέμιζε τὴν ὑπαρξίν του βιταμίνες, διότι ἐπί-

στευε ὅτι αὐτὲς ἀποτελοῦν τὴν βᾶσιν τῆς ζωῆς. Τὴν πραγματικὴν καὶ χρησίμην τροφὴν τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Δὲν ἤξερε ἄλλο φαγητὸν ἀπὸ τὰ χόρτα γιὰτὶ μόνον μὲ τὰ χόρτα τρέφεται καὶ παχαίνει κανεῖς.

Τὸ τραπέζι εἶχε μεταβληθῇ εἰς λιβάδι, βοσκῆσιμος περιοχὴ εἶχε γίνῃ ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων. Ὅλα αὐτὰ δὲ τῇ συστάσει τοῦ φίλου του ἱατροῦ—

ἀποστόλου τῆς χορτοφαγίας καὶ τῆς φυσιοθεραπείας— δόκτορος Ἀριστογείτονος Παντζάρουλου. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπάχαινε.

Καὶ διεμαρτύρετο καμμιὰ φορὰ ἰδιαίτερος εἰς τὸν ἱατρὸν ὅτι δὲν ἐβλεπε καὶ μεγάλο καλὸ ἀπὸ τὴν βοσκὴν.

Ἀλλὰ ὁ κ. Παντζάρουλου τὸν καθυσόχε καὶ τὸν διαβεβαίωνε ὅτι πολὺ γρήγορα τὰ ἀποτελέσματα τῆς βοσκῆς θὰ ἐξεδηλοῦντο. Ὅτι θὰ ἀποκοτῶσε δύναμιν ἡμῖνου.

—Μὰ θὰ γίνω μουλάσι δηλαδὴ;

—Ὅχι ἀκριβῶς, κ. Σέσκουλε! Ἀλλὰ θὰ ἀποκτήσῃς ἕνα τὸ σφοῦρος καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ ἡμῖνου καὶ τοῦ ὄνου.

Καὶ τοῦ σύστησε νὰ κἀνὴν ὁμελέτταν ἀπὸ τσόφλια σάνων. Νὰ βάλῃ μέσα στὰ τσόφλια ραδικόζουμο, ὡμὰ καρόττα, ὡ-

μὲς πατάτες, φλοῦδες ἀπὸ ποτοκάλλι, καὶ φλοῦδες ἀπὸ ἴηλο. Νὰ προσθέσῃ με-

ρικὰ κουνιάκια ἀπὸ ἔληος κουνιάκια ἀπὸ ποτοκάλλι, λίγο κριθᾶρι ἄβραστο καὶ ἄσθονο σανά.

—Γιατρέ μου, καὶ θὰ τὸ φάω αὐτό;

—Βεβαίως.

—Γιατρέ φοβάμαι!...

—Μὴ φοβάσαι καθόλου. Ἡ νέα ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἀπορρίπτει τίς τροφὰς ποὺ μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι ὡς τώρα. Τώρα οἱ ἄνθρωποι συνήθως μὲ τὰ ποσάματα τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν πρέπει νὰ τρῶν βιταμίνες καὶ δυνάμεις.

Γιατρέ, θὰ μοῦ σκαρώσῃς δουλειά!

—Μὴ φοβάσαι σοῦ λέω!

—Γιατρέ, ὑποπτα πράγματα εἶν' αὐτά!

Ἀλλὰ ὁ γιατρός εἶχε τόσην πειστικότη-
τητα καὶ τέτοια ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήμα-
τα, ἐπικαλέσθη τῆς γνώμης τῶσων διαση-
μων συναδέλφων του τῆς Εὐρώπης, ὥστε ὁ κ. Σέσκουλος ἐπέσθη ἐν τέλει καὶ ἐ-

σπευσε μὲ ἐνθουσιασμόν σὲ σπῆτι τοῦ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του νὰ τοῦ πα-

ρασκεύσῃ τὸ φοβερόν αὐτὸ φαγητόν. Ἡ γυναῖκα τοῦ τὸν ἄκουσε καὶ γούρλωσε τὰ μάτια.

—Ἀντωνάκη, ἐτρέλλῃθες;

—Καθόλου!

—Τσόφλια αὐγῶν;

—Τσόφλια, τσόφλια! Ραδικόζουμο καὶ φλοῦδες ἀπὸ μήλα καὶ ποτοκάλλια!

—Καὶ σανά;

—Καὶ σανά, πολὺ σανά!

—Καὶ κριθᾶρι;

—Μάλιστα. Πενήντα γραμμάρια κριθᾶ-
ρια!

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέχαστο ἡ δυστυχὴς νὰ παρασκευάσῃ γιὰ τὸν σύζυγόν της αὐ-

τὸ τὸ φαγητόν! Ἀλλὰ ὁ κ. Σέσκουλος ἦταν ἀνένδοτος. Τὸ ἔφτιασε τὸ βράδυ ὁ-

πὸ τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον τῆς οἰκο-
γενείας τοῦ τὸ ἔφαγε!

—Λοιπόν;

—Μετά μιὰ ὥρα κ. δικαστά ἀρχισαν νὰ μὲ σουβλίζουν οἱ πόνοι! Ἐνόμιζα πὼς εἶχα πέτρες σὲ στομάχι μου. Κυλιόμουν σὲ κραμβάτι, ἐδάγκωνα τὰ σαντόνια, ἐκ-

λωτοῦσα ὡς ἄλογον, ὠγκάνιζα ὡς γάι-
δαρος, μετὰ συγχωρήσεως. Εὐτυχῶς ποὺ οἱ δικοί μου ἔσπευσαν νὰ φωνάξουν ἕναν ἄλλο γιατρόν ποῦ μὲ ἔσωσε τὴν τελευταία

στιγμὴ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρου!

Ἐκλήθη ὁ ἱατρός.

—Ἐσεῖς τοῦ συνεστήσατε αὐτὸ τὸ φα-
γητό, κύριε;

—Ἐγώ!

—Τέτοιο φαγητό;

—Δὲν μπορῶ νὰ ἐκθέσω τὰς θεωρίας μου ἐδῶ, κ. δικαστά... Ἐκεῖνο ποῦ ἐνδια-
φέρει τώρα τὰ δικαστήριά σας εἶναι ὅτι ὁ

ὁ κ. Σέσκουλος ἐσώθη κλωτσίᾳ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας.

—Ἀφοῦ τὸν ἐτάισες σανά, γιατρέ μου, πῶς νὰ μὴ σὲ κλωτῇ;

Τὸ δικαστήριον ἐπέβαλε μικρὸ πρόστι-
μο γιὰ τὴν συμπελοκίαν. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλ-
λα ἐκρίθη ἀναρμόδιον...

ΜΙΜ. ΨΑΘ

—Λοιπόν, εἰσαι ἀπὸ τὸν γιατρέ!

Έφευρέτις σέ ηλικία 73 έτων

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΑΕ ΦΟΥΚΕ

Διάσημη, — με την έννοια που δίνουμε συνήθως στον όρο — δεν είναι ακόμη η Κα Φουκέ. Δηλαδή δεν είναι ακόμη γνωστή στο πολύ κοινό, ούτε και πέρασε στην Ιστορία. Θα περάσει όμως ασφαλώς αύριο, και για τους την έχουν γνωρίσει, ύστερα από πάντων από την τελευταία της εφεύρεση, είναι κιόλας διάσημη.

Είναι η καταπληκτικότερη γυναίκα ή Κυρία Φουκέ, ή μαμά-Φουκέ, όπως την λένε οι άπολοι άνθρωποι με τους οποίους σχετίζεται. Και πρώτα-πρώτα, είναι σήμερα ηλικίας 73 χρόνων. Έπειτα, είναι τελείως σχεδόν άγραμμάτη, και τέλος δεν είχε ποτέ κλίση, ούτε στις έφευρέσεις ούτε στις έρευνες. Με άλλα λόγια, ούτε η ηλικία της, ούτε η κατάρτισή της, ούτε τίποτα της άλλο δεν σάς δίνουν το ένδοξο να πιστέψετε ότι μπορεί αυτή ή γυναίκα να είναι μία έφευρέτις.

Και όμως, έφευρε σ' αυτή την ηλικία το καλύτερο άλεξιπτωτο από όλα έχουν γίνει ως σήμερα, όπως λένε οι ειδικοί, και έτοιμάζεται τώρα να μάς άναγγείλει και μία ακόμη, σπουδαιότερη, όπως μάς βεβαιώνει, έφευρεσή της. Προτού όμως σάς πούμε τι είναι αυτό το νέο άλεξιπτωτο το «Θαυμάσιο» όπως έχει έπονομασθή από τον Γάλλο άεροπόρο Ντεντουά, θα σάς μιλήσουμε για την έφευρέτιδά του.

□ □

Και λοιπόν, ή καταπληκτικότερη αυτή γυναίκα του κόσμου, είναι για όλους τους λόγους που άναφέραμε παραπάνω και για άλλους ακόμη, το πιο μυστηριώδες πλάσμα της Δημιουργίας. Η φύση έχει, βέβαια, της ιδιοτροπίες της, με την Κα Φουκέ όμως έχουν φθάσει τα καπρίτσια της στο άποκορύφωμά των.

Πώς άρχισε ή Κα Ζάν Φουκέ; Όπως και ή συμπατριώτισσα και συνονόματή της Ζάν ντ' Άρκ.

Ήταν μία μικρή και έντελως άστοιχέωτη χωριατοπούλα, που έβrosκε τις γελάδες του πατέρα της, πλέκοντας με το χοντρό χωριάτικο μαλλί καλτσούνια, ζιλέδες και ό,τι άλλο χειμωνιάτικο χρειαζόμενο για τους δικούς της. Ήταν τότε 15 χρόνων.

Όταν ήλθε σέ ηλικία να βγάξη μόνη της το ψωμί της, οι γονείς της, φτωχοί άνθρωποι, την έστειλαν υπηρέτρια σ' ό Παρίσι. Έπρεπε να ζήσει πιά μόνη της και έπλ πλέον να βοηθήσει, όσο μπορούσε και τα τρία μικρότερα της άδελφια.

Μέσα σέ λίγα χρόνια, ή Ζάν έγινε μία περίφημη μαγειρίσσα. Έχει μάλιστα έργασθή τρία χρόνια και στο σπίτι του άλλοτε πρωθυπουργού κ. Άλμπέρ Σαρρώ.

Ήταν 36 έτών, όταν γνωρίστηκε με έναν καλό νέο, σιδηροδρομικό, τον όποιο και παντρεύτηκε. Στόν γάμο της όμως αυτό, στάθηκε πολύ άτυχη, τραγικά άτυχη ή Ζάν. Μία μέρα, ό άνδρας της πέφτει θύμα σιδηροδρομικού δυστυχήματος: της τον φέρνουν τρελλό!... Έπ' έπτά

χρόνια ή Ζάν περιποιήθηκε με στοργή και άφοσίωση τον άνδρα της, που μόλις είχε γνωρίσει... και σέ ηλικία 43 έτών μένει χήρα. Από τότε δεν ξαναπαντρεύτηκε! Μόνη πιά στόν κόσμο, ρίχνεται πάλι με τα μούτρα στην δουλειά. Μαθαίνει ράψιμο, ειδικεύεται σ' όσους κορσέδες και κατορθώνει να άποκτήσει μία μικρή πελατεία. Ζή τώρα ταπεινά, αλλά χωρίς πολλές φροντίδες.

Είναι 51 έτών όταν εσπάζ το μπουρίνι του Παγκοσμίου Πολέμου. Η Κα Φουκέ κλείνει το κατάστημά της. Ψυχή άνήσυχη, είναι ακόμη και μία φλογερή πατριώτισ. Θέλει να υπηρετήσει κι' αυτή την πατρίδα της. Άδέσμευτη από οικογενειακές ύπυχρώσεις, παίρνει άμέσως την άπόφασή της. Μη μπορώντας δέ, έξ αίτίας της άγραμμάτωσής της, να καταταχθί ως

Η Κα Φουκέ παρακολουθώντας τις δοκιμές του νέου της άλεξιπτώτου.

νοσοκόμος, γίνεται καντινιέρα του στρατού, ή καλλιτέρα, μαγειρίσσα του κυλικείου, που βρισκόταν, δωρεάν, στην διάθεση του περαστικού από το Παρίσι στρατού, στόν σταθμό του Άούστερλις. Διακρίθηκε άμέσως για την τέχνη της και την άκρα καθαριότητά της. Άργότερα άποστέλλονται σ' ό άρχηγείο του στρατηγού Πέρσιγκ.

Στην άνακωχή, άποστρατεύεται και ή Κα Φουκέ σάν καλός στρατιώτης που έκανε το καθήκον του. Και να την πάλι σ' ό άγανακτισμένο της Παρίσι. Τι θα κάνει τώρα; Κάθε άλλη στην θέση της θα είχε κάποιες στιγμές-έσω-άμνησιν, ό,χι όμως και ή άτρόμητη αυτή γυναίκα που άντιμετώπιζε πάντα την ζωή με τό χαμόγελο σ' ό χείλη.

Τι θα κάνει; Θα έργασθ' ό,τι βρ' ό! Και το πρώτο που βρίσκει είναι μία θέση ως καθαρίστρια σ' ό αυτοκινήτων σ' ένα γκαράζ. Είναι τώρα 58 έτών και όμως είναι θολρότερη και από ένα κοριτσάκι! Την βλέπει κανείς χιμώνα καιρό, με 2 βαθμούς υπό το μηδέν, άνασκουμπωμέ-

νη ως τους άγκώνες, και με τα πόδια χαμένα μέσα σ' ός καουτσουκένιες μπότες, να πλέν' με άφθονο νερό τα αούκινητα, να γυαλίζει.

Η υγερή όμως αυτή δουλειά, κουράζει την κυρά-Φουκέ και την κάνει ν' αλλάξει έπάγγελμα. Γίνεται τώρα πλανόδιος μανάβης. Μ' ένα καροτσάκι γυρίζει τους δρόμους πουλώντας τό ώραίο βούτυρο και τα αυγά που της στέλνουν από την πατρίδα και τα λάχανα που προμηθεύεται κάθε πρωί απ' την άγορά. Γρήγορα εύδοκίμει και σ' ό έπάγγελμα αυτό, όλοι την συμπαθούν και την προτιμούν, γιατί είναι πάντοτε γελαστή και καλόκαρδη και ζυγίζει σωστά. Με τό κέρδη της δουλειάς της αυτής και με την συνταξούλα που της έχει κόψει τό κράτος, ή κυρά-Φουκέ, γυναίκα οικονομία και δλιγαρκής, κάνει μερικές οικονομίες. Τό δνειρό της είναι να χτίσει ένα σπίτι. Τό χτίζει σέ λίγο καιρό και με κάποιο δάνειο που βρίσκει στην Κέντ-Πλάζ. Άλλά δεν χτίζει τό σπίτι μόνο για κατοικία. Τό μετατρέπει σέ ξενοδοχείο και καταννοητεί όλους τους παραθεριστάς της Πλάζ αυτής, με την ύπεροχη κουζίνα της.

Άλλά τό ξενοδοχείο της δεν την χωρεί την κυρά-Φουκέ. Κι' έδω θα μιλήσουμε τώρα για έναν μεγάλο έρωτά της που την έκανε έφευρέτιδα. Από την έποχή του πολέμου, είχε αγαπήσει έξαιρετικά τό άεροπλάνο. Δεν άφηνε εύκαιρία να μην έπισκεφθί τό στρατιωτικά άεροδρόμια και έχει πετάξει πολλές φορές. Στό Παρίσι δεν γινότανε άεροπορική έπίδειξη χωρίς την Κυρία Φουκέ. Τώρα πάλι την τραβούσε ή παλιά αυτή και άσβυστη άγάπη της σ' ό Παρίσι. Ίδιαιτέρως την ένδιέφεραν ό έπίδειξεις άλεξιπτωτιστών και πάντα φεύγει με τό παράπονο ότι σ' ό τέλος, ό άλεξιπτωτιστής δεν μπορεί παρά να χτυπήσει λίγο ή να γρατσουνισθί. Πρέπει να βρεθί κανένα άλλο μηχανήμα, που έξασφαλίζει πιά άνετη προσγείωση. Και μία νύχτα, που δεν είχε ύπνο, ή Κυρία Φουκέ βρήκε ξαφνικά την ιδέα της. Σέ λίγες μέρες είχε έτοιμο τό νέο άλεξιπτωτο: Έχει αυτό σχήμα άεροστάτου και είναι έφωτισμένο με είδος μακρουλών σασκουλιών, που γεμίζουν άέρα όταν τό άλεξιπτωτο άνοίξει και αυξάνουν την άντίσταση του άέρος. Έτσι, ό χειριστής προσγειώνεται μαλακά χωρίς να πάθει την παραμικρή άμυχη.

Η έφευρεσή της είναι τόσο άπλη, όσο και τό αυγό του Κολόμβου, είναι όμως έξαιρετική, σπουδαιότατη. Η γαλλική κυβέρνηση έχει άναγνωρίσει την μεγάλη σημασία της και δεν μένει παρά ή έκμετάλλευσή.

Άξιοσημείωτο είναι και τό έξης: Πρώτη ή Κυρία Φουκέ δοκίμασε τό νέο άλεξιπτωτο. Και είδαν, την άξιοσημείωτη έπίσημα, τα πλήθη για πρώτη φορά, μία έφθονηταπεινάσα νηρά γυναίκα... να κυριολεκτικώς, από τό σύννεφο σ' ό έδαφος σ' ό χείλη.

Η Κυρία Φουκέ δεν ύπηρξε ούτε καμιά μοιραία καλλονή, ούτε καμιά φοβερή κατάσκοπος, ούτε καμιά περίφημη έταίσα ή άλλο ιστορικό γυναικείο πρόσωπο. Δεν θ' ναι όμως και χωρίς τους τίτλους αυτούς λιγότερο μενάλη και μοναδική στην Ιστορία του πολιτισμού.

Σ.

Η ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΣΣΑ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΖΙΛ

ή δεσποινίς Μαντλέν Ύρτώ έφυγε από τό Καραντάν μία Κυριακή συννεφιασμένη. Δεν έβρεχε, ό καιρός όμως ήταν όλος ύγρασία κι' ή όμίχλη άπλωνε τό μπαμπάκι της σ' ός όχθες της Τώτ και της Ντούβ.

Η άπουσία της απ' την έκκλησία έγινε άμέσως αισθητή. Κι' ή κ. Κομπλά, ή σύζυγος του ρολογιά, ρώτησε την καμαριέρα της δεσποινίδος Ύρτώ που είχε μ' ό μέρα στην έκκλησία κάπως ταραγμένη:

—Μήπως είναι άρρωστη ή δεσποινίς Ύρτώ;

—Δεν ξέρω, απάντησε ή Λεονί. Με πλήρωσε κι' έφυγε.

—Πού πάει; έπέμενε έκπληκτη ή «ρολογού».

—Δεν μου είπε λέξη. Μοι παράγγειλε ποδ όλίγου να έτοιμάσω τό μπαούλα και τις βαλίτσες της. «Πάω ταξίδι», μου είπε μόνο. Ύστερα, με άπέλυσε άφοδ' μου πλήρως έξη μηνιάτικα.

—Μήπως έλαβε κανένα τηλεγράφημα;

—Όύτε τηλεγράφημα, ούτε γράμμα.

—Περίεργο...

—Ω! Ναί, πολύ περίεργο.

Τό γεγονός σχολιάστηκε εύρύτατα μετά την λειτουργία σ' ό ζαχαροπλαστείο Μπλαμπέν. Όλες οι κουτομπούλες του Καραντάν είπαν τό «δικό τους», καταβροχθίζοντας την μιφή ή την σοκολατίνα τους.

Η δ'ς Ύρτώ δεν είχε κανένα λόγο να φύγ' απ' τό Καραντάν. Μόνο τρεις φορές τον χρόνο πήγαινε σ' ό Σαιν-Λό για ψώνια. Την περασμένη χρονιά, είναι αλήθεια ότι είχε πάει στην Νορμανδία με την γυναίκα του συμβολαιογράφου και τα παιδιά της.

Η Μαντλέν Ύρτώ έμενε μόνη με την καμαριέρα της, έδω κι' έξη χρόνια απ' την έποχή που είχαν πεθάνει οι γονείς της, μέσα σ' ένα μικρό χρονικό διάστημα ό ένας απ' τον άλλο. Είκοσι πέντε χρόνων, είχε βρεθί όλομόναχη σ' όν κόσμο. Της ήταν τόσο δύσκολο, στην αρχή, να συνθηθ' στην φροντίδα ενός νοικοκυριού. Σιγά-σιγά όμως, συνήθισε.

Τώρα, γιατί είχε φύγει άραγε; Άν τό «φευγιό» της γινότανε ένα χρόνο πρίν, ή συμβολαιογράφ'να θα ύποπτευόταν ένα ζωγράφο του Παρισιού, τον Πιέρ Λεμπριζέ, με τον όποιο είχαν σχετισθί.

Παρά τό επαγγελματικόν άπόρρητον και την έχεμύθειαν του ύπαλλήλου του Ταμειτηρίου, οι γυναίκες πληροφορήθηκαν πώς ή Μαντλέν είχε άποσύρει τρεις χιλιάδες... την περασμένη βδομάδα απ' τό Ταμειτήριο. Τόσο σήκωνε κάποτε πρώτη του μηνός για τό έξοδα του σπιτιού της.

Άρα, δεν είχε πάρει πολλά χρήματα μαζί της.

—Θά λείψ' λίγο καιρό, είπε ή γυναίκα του ύπαλλήλου. Ίσως να μάς έπιφυλάσ' καμμιάν έκπληξη.

Την έκπληξη την είχαν τις έπόμενες μέρες.

Ο συμβολαιογράφος πήρε ένα γράμμα

απ' την δεσποινίδα Ύρτώ σ' όποιο ζητούσε να μεταφερθούν τα χρεώγραφα της και τα χρήματά της σ' ένα Τράπεζα του Παρισιού. Συγχρόνως, ό συμβολαιογράφος λάβαινε την έντολή να φροντίσει για την έκποίηση του σπιτιού της πελάτιδός του.

□ □

Μόνη τώρα μέσα σ' ένα βαγόνι δευτέρας θέσεως που θα την μετέφερε σ' ό Παρίσι, ή δεσποινίς Ύρτώ ψιθύριζε, την ώρα που έκενίδε το τραίνο:

—Επιτέλους! Επιτέλους!

Είχε πάρει την άπόφασή της, άπότομα, ψύχραιμα. Είχε φύγει αφήνοντας πίσω της αυτή την ζωή που δεκαπέντε χρόνια τώρα είχε άργά-άργά φάει τό όμορφο ναιάτα της, τό χρήματά της, τον ένθουσιασμό της και που της βάρανε καθεμώρα σάν ένα κορτίο από μολύβι τους ώμους.

Την προηγούμενη μέρα ακόμα, δεν είχε τίποτα σ' όν νοῦ της! Έτσι πίστευε, τουλάχιστον. Τό πρωί, άφοῦ έφυγε ή Λεονί για την λειτουργία τ'ών έπτά, για πρώτη φορά ή δεσποινίς Ύρτώ συλλογίστηκε πώς είχε ένηλικιωθί, πώς δεν είχε δώσει σέ κανέναν λόγο τ'ών πράξεών της και πώς είχε χρήματα για να ζήσει χωρίς να άνησυχίσει για την επαύριον.

Οι δεσμοί που την ένωναν με τό Καραντάν, κοβόταν σέ λίγα λεπτά της ώρας. Κάθισε μπροστά σ' ό γραφειάκι της κι' άρχισε ένα γράμμα:

«Αγαπητή φίλη, ή άναχώρησίς μου θα σ' έκπλήξ'...

Ήταν τό γράμμα που θα έστελνε στην συμβολαιογράφ'να ή σ' όποιαδήποτε άλλη. Δεν τελείωσε όμως ούτε καν την πρώτη φράση της. Περιττόν να έξηγήσει κάτι που δεν θα τό καταλάβαιναν αυτές οι γυναίκες! Η δεσποινίς Ύρτώ έξέσκισε τό γράμμα και είπε να της έτοιμάσουν τις άποσκευές της.

Τώρα έτρεχε με ταχύτητα 60 χιλιομέτρων πρὸς τό Σαιν-Λό. Έτρεχε πρὸς μία ύπεροχη έλευθερία, με την μόνη άνησυχία μη χάσει έπ' όνομα ή μιάν ώρα.

Δεν είχε πολυπροσέξει τό ντύσιμό της

—Όσο κάνει τό πορτραίτο; ρώτησε ή Μαντλέν.

και φόρεσε βιαστικά ένα ταγιέρ που χρονολογούνταν από δυό έτών και που της άρεσε γιατί της έκανε λεπτή σιλουέττα.

Συχνά της έλεγαν πώς ήταν όμορφη και κομψή. Τό πίστεψε μέχρι της στιγμής που άνερθε... της μια γυναίκα καμιά τριανταριά χρόνων, που ένας άνδρας έβαλε τις άποσκευές της σ' ό δίχτυ.

Η γυναίκα αυτή άκτινοβολούσε απ' την χαρά της ζωής. Κάθισε άναπαυτικά, χαμογέλασε στην συνεπιβάτιδά της κι' άνοιξε ένα περιοδικό. Μεσάιου άναστήματος, φορούσε κι' εκείνη ένα ταγιέρ άνοιχτόχρωμο και ένα ώραίο καπελλάκι, άπάνω σ' ό ξανθά της τα μαλλιά. Τό μακιγιάζ της σκίαζε τα μπλε σκούρα μάτια της κι' έδειχνε πιά λευκά τό μικρά δοντάκια της.

Μελετώντας της, ή Μαντλέν έννοιωσε μία λύπη και μελαγχολία να την κυριεύει. Μολονότι ή ίδια ήταν μόλις τριανταένος χρόνων, έννοιωσε πώς ήταν γεροντοκόρη. Σχεδόν μετανούσε που έφυγε από την έπαρχία της, γιατί άντιλαμβάνόταν πώς δεν έφθανε μονάχα να πάρη κανείς τό τραίνο, και να αλλάξει πόλη, για να έχη μονομιάς την δύναμη να χαρή μία καινούργια ζωή.

Η έπιβάτης κατέβηκε λίγο παρακάτω και την ξανάφισε όλομόναχη. Μόλις ξανάφυγε τό τραίνο, ή Μαντλέν άνοιξε τό τσαντάκι της, πήρε τό καθρεφτάκι της και μελέτησε χωρίς όϊκτο τό χαρακτηριστικά της.

Ήταν ακόμα νέα, σ' αυτό δεν γαρούσε καμιά άμφιβολία. Πρόσωπο μάλλον όβάλ, μύτη που πολλοί της είχαν έπαινήσει, καλοσχεδιασμένα φρύδια και καστανά, μεταξένια μαλλιά. Έκείνο που της έλειπε όμως ήταν ή δροσιά της έπιδερμίδος. Ρυτίδες χαράζονται γύρω απ' τα μάτια της.

—Μόλις πρόλαβε, ψιθύρισε.

Ένα καινούργιο αίσθημα την κυριεύει.

Ένα κρυφό μίσος εναντίον του παρελθόν-

τος της που είχε πνίξει τα νειάτα της.

Κι' όμως δεν ήταν πολύ άργα! 'Η Μαντλνέν ανέκτησε την ήρεμία της όταν συλλογίστηκε τὸν Πιέρ Λεμπριζέ που είχε γνωρίσει στην Νορμανδία. Τὴν είχε βρῆ χαριτωμένη καὶ τῆς τὸν είχε πῆ ἀπλᾶ, χωρίς ὑπερβολὴν. "Ὡδη, στὴν μικρὴ πλάξ, ὁ ζωγράφος εἶχε γνωρίσει κάμποσες γυναῖκες. Γιατὶ λοιπόν νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτήν; 'Η Μαντλνέν ήταν βέβαιη πὼς ἀποκλειόταν ὁ ἔρω.

Κι' ἡ ἴδια ἐνοιῶθε μόνο πὼς ὁ Πιέρ Λεμπριζέ ἦταν πραγματικὸς φίλος της καὶ γι' αὐτὸ τοῦ μίλησε μὲ εἰλικρίνεια. —Σὰς λυποῦμαι! τῆς ἔλεγε ὁ ζωγράφος. Τὸ Καραντάν! Λαμπρὴ πόλη γιὰ νὰ περάσῃ κανεὶς τὰ γειραιὰ του. Νὰ θάψετε ὁμως ἐσεῖς τὰ νειάτα σας ἐδῶ! Γιὰ ποῖον; Γιατί; "Εχει, λοιπόν, τόσα θέληγτρα ἢ φυτοζωα; Γλεντήστε τὴν ζωῆ σας, δεσποινίς! Πηγαίνετε τουλάχιστον νὰ κάνετε καμμιὰ βόλτα στὸ Παρίσι! Σὰς ὑπόσχομαι νὰ ἀναλάβω νὰ μὴν πλῆξετε οὔτε στιγμή. Μόλις φθάσετε, τηλεφωνήστε μου...

□ □

'Η Μαντλνέν ἔφθασε στὸ Παρίσι τὰ μεσάνυχτα. Πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο Μπουσιζ, τῆς ὁδοῦ Ρώμης. Εἶχε διαβάσει γι' αὐτὸ σὲ μιὰ τουριστικὴ διαφήμιση. Τὴν ἐπομένη, τηλεφωνοῦσε στὸν ζωγράφο:

—'Εδῶ, Μαντλνέν 'Υρτώ, ἀπ' τὸ Καραντάν.

—Εἰσαθε στὸ Παρίσι! Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας! Νάρθω νὰ σὰς βρῶ ἢ προτιμᾶτε νάρθῃτε σεῖς;

—Εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ βγῶ...

—'Ελάτε λοιπόν, σὰς περιμένω.

'Η Μαντλνέν 'Υρτώ περίμενε νὰ δῇ ἕνα μποέμικο ἀτελιέ. Ἀντιθέτως, τὸ ταξι σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο σπιτί τῆς λεωφόρου Βιλλιέ. Τῆς ἔκανε ἐντύπωση τὸ πολυτελὲς ἐξωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. 'Ο Πιέρ ἦταν ὁ ζωγράφος τῆς μόδας στὸ Παρίσι. Τὰ γυναικία του καὶ τὰ πορτραῖτα του ἀκριβοπληρώνονταν.

Μιά κομψὴ καμαριέρα ὠδηγοῦσε τὴν Μαντλνέν στὴν βιβλιοθήκη. 'Η νέα ἄκουγε σὲ λίγο τὴ φωνὴ τοῦ ζωγράφου ἀπὸ τὸ διπλάνο δωμάτιο:

—'Ανάπαυση γιὰ σήμερα, κυρία μου.

Μιά γυναικεία φωνὴ μὲ ξενικὴ προφορά ἀπάντησε:

—Τὴν Πέμπτη τώρα, δὲν εἶναι ἔτσι;

"Υστερα ἀπὸ δύο λεπτὰ ὁ ζωγράφος ἀντάμωνε τὴν Μαντλνέν καὶ τὴν ὠδηγοῦσε στὸ ἀτελιέ του. 'Εκείνη κύτταζε γύρω τῆς μὲ θαυμασμό, πού δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τοῦ ζωγράφου.

—Ὡστε, ἀλλοίως φανταζόσασταν τὸ ἀτελιέ μου; τὴν ρώτησε γελώντας.

—Ναί, ὡμολόγησε ἡ Μαντλνέν. Φανταζόμουν πὼς θάταν λιγώτερο πολυτελές...

—Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πῆτε μου γιὰ πόσον ράφτρα γιὰ νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἐμφανισί—

—Γιὰ πάντα!

—'Ο ζωγράφος τινάχτηκε.

—Θὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Παρίσι;

—Στὸ Παρίσι ἢ οπουδήποτε ἄλλου, δὲν νὰ μὴν εἶμαι γνωστὴ. Ἀσφαλῶς ὁμως δὲν θὰ ἐπιστρέψω στὸ Καραντάν.

Στὴν Νορμανδία ἀσυλλόγιστο, ἴσως, «γιὰ νὰ πῆ κάτι», ὁ ζωγράφος εἶχε συστήσει σ' αὐτὴν τὴν γεροντοκόρη νὰ χειραφετηθῇ. Γιὰ ἔρωτα δὲν τῆς εἶχε μιλῆσει, μόνο καὶ μόνο γιὰ αὐτὸς εἶχε κατὰφύγει τὴν μικρὴ πλάξ γιὰ νὰ ξεκου-

ραστῇ. Μὲ τὴν καινούργια καὶ δροσερὴ αὐτὴ ψυχὴ, ὁ Πιέρ εἶχε περάσει εὐχάριστα τρεῖς βδομάδες. Εἶχε σπερίσει χωρὶς πεπαισθησὴ κι' ὁμως ὁ σπὸρος ἔπιασε. Τὴν νὰ κάνῃ τώρα; 'Ενῶ ἡ Μαντλνέν 'Υρτώ τοῦ μιλοῦσε μὲ ἐμπιστοσύνη, περιγράφοντας μὲ χιούμορ τὸ «φευγιό» τῆς, ὁ ζωγράφος λογάριζε ἂν ἔπρεπε νὰ κυττάξῃ πὼς θὰ ἐξεμπλέξῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἢ δὲ ἐπωφεληθῇ. 'Η Μαντλνέν 'Υρτώ εἶχε ἀτομικὴ περιουσία, ἦταν ἐλεύθερη καὶ ἔφθανε νὰ πῇ λίγον καιρὸ σ' ἕνα ἱνστιτούτον καλλονῆς καὶ σὲ μιὰ καλὴ ράφτρα γιὰ νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἐμφανισμένη στὸ Παρίσι.

'Ο Πιέρ Λεμπριζέ ὁμως μῆνες ὁλόκληρους ἀγωνιζόταν ἀνάμεσα σὲ τρεῖς γυναῖκες πού ἀρκετὰ περιέπλεκαν τὴν ζωῆ του. 'Η Ρουμάνη πού ζωγράφιζε θὰ ἦταν ἡ τέταρτη.

□ □

Τὸ βράδυ τῆς ἄλλης μέρας, ὁ ζωγράφος καὶ ἡ Μαντλνέν ἔφαγαν μαζί σὲ μιὰ νυκτερινὴ «μπουά», στὸν «Χρυσὸ Πελεκάνο» τῆς ὁδοῦ Φουζαίν.

'Η Μαντλνέν εἶχε ἀντοχὴ στὸ κρασί καὶ δὲν τὴν τρώαζαν ὁ θόρυβος κι' ἡ κίνηση. Κάτιζε συνεχῶς. 'Ο ζωγράφος χόρεψε μαζί τῆς κι' ὕστερα ἔβαλε ἕναν χορευτὴ τοῦ κατσατήματος νὰ τὴν χορέψῃ. Στὸ ἀναμεταξύ, πῆγε ὁ ἴδιος στὸ διπλάνο τραπέζι. Δὲν περιφανεύονταν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ, γιὰτὶ ἂν οἱ φίλοι του βρίσκονταν ἐκεῖ, ἦταν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν «ἐπαρχιώτισσά του», ὅπως τὴν εἶχε ἀποκαλέσει.

"Ὡσαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ κέντρο, δύο γλύπται, ὁ Λεὼν Μπριγιό κι' ὁ Ζυλ Λασαμπύρ κι' ἕνας χρηματομεσίτης. Γυναῖκες ἦσαν ἡ Ποπόμ, φιλενάδα τοῦ χρηματομεσίτου, τέως μοντέλο κι' ἡ κ. Λασαμπύρ πού δὲν φαινόταν ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὴν κομωδία πού παίζονταν.

—'Η Πωλὲτ μοῦ ἀνέθεσε νὰ σοῦ πῶ πὼς γελοιοποιεῖσαι! εἶπε ὁ Μπριγιό προχωρώντας πρὸς τὸν ζωγράφο.

—Δὲν ζητῶ ν' ἀποφύγω τὴν γελοιοποίηση, ἦταν ἡ ἀπάντησή.

'Η Μαντλνέν 'Υρτώ ἐπέστρεψε στὴν θέση τῆς. "Εγιναν οἱ συστάσεις.

—Διασκεδάσετε, δεσποινίς; ρώτησε ὁ γλύπτης.

—Πολύ, ἀποκρίθηκε ἡ δεσποινὶς 'Υρτώ ἀδειάζοντας τὸ ποτήρι της.

Χαμογέλασε μακάρια, γιὰτὶ ἡ μέθη ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύῃ.

—Εἶναι φίλος σας; ρώτησε τὸ ζωγράφος, δείχνοντάς του μὲ τὸ βλέμμα τὸν Μπριγιό πού ἀπομακρυνόταν.

—Ναί, καὶ ὁ καλλίτερος φίλος μου.

—'Εννοεῖς σιωπῇ. "Υστερα ἡ Μαντλνέν ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὤμο τοῦ ζωγράφου σ' ὅσον κοντὰ του:

—Εἶμαι εὐτυχὴς, τοῦ ψιθύρισε.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀποκρίθηκε ὁ Λεμπριζέ κυττάζοντας λοξὰ τὴν Πωλὲτ Λασαμπύρ πού εἶχε πραινίσει ἀπ' τὸ κακό της.

□ □

Τσακισμένη τώρα ἀπ' τὴν κούραση, ἡ Μαντλνέν κοιμήθηκε ὀχτὼ ὅρες συνεχῶς. "Υστερα βῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἦγε περίπατο στὰ μπουλβάρ. Κατόπι, πιθυμώντας νὰ ξανακούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ Λεμπριζέ, μῆκε σὲ μιὰ τηλεφωνικὴ καμπὰ καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ τοῦ ζωγράφου. τὸ μηχανήμα ὁμως δὲν βούιζε. "Ακουσε μιὰ γυναικεία φωνὴ. Εἶχε συνδεθῇ μαζί!

μὲ μιὰν ἄλλη γραμμὴ στὸ νούμερο τοῦ ζωγράφου. 'Ετοιμαζόταν νὰ κλείσῃ, ὅταν ἄκουσε τὴν γυναικεία φωνὴ νὰ λέῃ μὲ θυμό:

—Δὲν με ξεφορτώνεσαι, λέω γώ, μὲ τὴν «ἐπαρχιώτισσα» σου, τὸ νούμερο πού κουβαλήθηκε ἀπ' τὸ Καραντάν.

'Η Μαντλνέν ἔγινε κατακόκκινη. "Αναγνώρισε τὸ γέλοιο κι' ὕστερα τὴν φωνὴ τοῦ ζωγράφου πού ἔλεγε:

—'Ησυχάσε, Κοκό!

—Βάθληκες νὰ με τρελλάνης! Πρῶτα μ' αὐτὴν τὴν Μαρριανέσκου, μιὰ παληοτσιγγάνα...

—Μὲ συγχωρεῖς, εἶναι μιὰ κόμησσα, διαμαρτυρήθηκε ὁ Λεμπριζέ.

—'Ας τολμήσῃ νὰ ξαναβρῇ τὰ πόδια της ξανά στὸ ἀτελιέ σου ἀφοῦ τελειώσῃς τὸ πορτραῖτό της, καὶ σοῦ τὴν κανονίζω ἐγὼ τὴν κόμησσά σου! "Ὅσο γιὰ τὸ κουτορνίθι τοῦ Καραντάν...

—Σκαμὸς! εἶπε ὁ ζωγράφος μὲ φωνὴ πού δὲν τὴν εἶχε ἀκόμα γνωρίσει ἡ Μαντλνέν 'Υρτώ. "Εχω τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάσω ὅπως καταλαβαίνω κι' αὐτὴ ἡ μικρὴ μὲ διασκεδάζει.

—Σὲ διασκεδάζει! Μιὰ χήνα πού δὲν ξέρει οὔτε καν νὰ ντύνεται!

—Μά, Πωλὲτ, ἔλα στὰ συγκαλά σου! Σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ὑπάρχει τίποτα κι' οὔτε θὰ ὑπάρξῃ στὸ μέλλον μεταξύ αὐτῆς κι' ἐμοῦ. "Αν ἐπρόκειτο νὰ ὑπάρξῃ κάτι, φαντάζεσαι πὼς θὰ σὰς ἔλεγα νάρθῃτε χθὲς στὸν «Χρυσὸ Πελεκάνο»; Πρόκειται ἀπλῶς περὶ πειράματος. Θέλω ἀπλοῦστα νὰ δῶ ὡς πού θὰ τραβήξῃ τὸ σκονιὶ ἀφελὴς ὑπάρξῃ καὶ πότε θὰ ἀντιληφθῇ πὼς εἶναι γελοία γιὰ νὰ ἀλλάξῃ φέριμο. Τότε σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πετάξῃ ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ τὴν πάρω τὸ κατόπι...

Τὴν ἀποκάλυψη γιὰ τὴν Μαντλνέν!

Κι' εἶχε μόνη της κόψει τὸν δρόμο τῆς ὑποχωρήσεως. Εἶχε γράψει στὸν συμβολαιογράφου της νὰ πουλήσῃ τὸ σπιτί της στὸ Καραντάν.

"Ὡστε ἔτσι, τὴν μεταχειρίζταν γιὰ... πειραματισμούς! Τὴν εἶχα πῆ «γελοία»! 'Η Πωλὲτ ἔλεγε πὼς δὲν ἤξερε νὰ ντύνεται! Κι' ὁ Λεμπριζέ εἶχε καλέσει τοὺς φίλους του γιὰ νὰ διασκεδάσουν εἰς βάρος της!

□ □

—'Η κ. Λασαμπύρ, εἶπε τὸ μεγάλφωνο, ἔκατο φράγκον γιὰ ἕναν γύρο.

Μέσα στὸ ποδηλατοδρόμιο, τὸ πλήθος χειροκρότησε.

Συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Πιέρ Λεμπριζέ καὶ τὸν Μπριγιό, ἡ γυναῖκα τοῦ γλύπτου εἶχε φθάσει καὶ προτοῦ ἀκόμα καθῆσαι, ἀνῆγγελε τὸ ἔπαθλό της.

Σὲ λίγο, ὁ γύρος τελείωσε.

—'Αλλοί! εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ. 'Η δεσποινὶς Μαντλνέν 'Υρτώ προσφέρει τρία ἔπαθλα ἀπὸ πεντακόσια φράγκα γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς τρεῖς προσεχέας γύρους καὶ γίλια φράγκα γιὰ τὸν νικητὴ τῶν τριῶν γύρων.

"Ὀλόκληρο τὸ ποδηλατοδρόμιο ἐξέπασε σὲ φρενιτιώδεις ἐπευφημίες.

'Ο Λεμπριζέ μὲ τὸν Μπριγιό ἀντήλαξαν ἕνα βλέμμα.

—Τὴν ξέρετε αὐτὴ τὴν καρακάξα; εἶπε φαρμακωμένη ἡ κ. Λασαμπύρ.

Εἶχε γευτῇ τὸν σὺζυγὸ της πού εἶχε γρίπη κι' ἔπρεπε νὰ κρεββατωθῇ. Εἶχε πάει στὸ πο-

δηλατοδρόμιο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ρεκλαμάρῃ τὸ ὄνομά της μὲ τὰ ἔπαθλα. 'Ο Λεμπριζέ πλήρωνε.

Οἱ δύο ἄνδρες δὲν ἀποκρίθηκαν, ἀλλὰ κύτταξαν τὸ θεωρεῖο πρὸς τὸ ὁποῖο ἀπευθύνονταν τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους.

Σὲ ἀπόσταση δεκαπέντε μέτρων, εἶδαν τὴν Μαντλνέν 'Υρτώ μὲ δύο ἄνδρες. 'Ο ἕνας ἦταν ὁ "Ερνεστ Μπραντέν, ἰδιοκτῆτης τοῦ ποδηλατοδρομίου κι' ὁ ἄλλος ὁ Ζερμαῖν Κουρτέ, κατασκευαστὴς ἀεροπλάνων, μιὰ ἀπὸ τίς πὺς μεγαλύτερες παρουσίες τῆς Γαλλίας.

—Αὐτὴ εἶναι εἶπε σιγανὰ ὁ Λεμπριζέ.

—Ποῖα «αὐτή»; ρώτησε ἡ Πωλὲτ.

—'Η γυναῖκα τοῦ Καραντάν...

—Αὐτὴ πού σὲ παράτησε σὺζυλο; Δὲν τὰ κατάφερε κι' ἄσκημα, ἀφοῦ κόλλησε στὸν Ζερμαῖν Κουρτέ. "Ὡστε ἐκείνη εἶναι! "Επρεπε νὰ τὴν εἶχα ἀναγνωρίσει στὸν διαγωνισμό κομψότητας...

—Στὸν διαγωνισμό κομψότητας; ρώτησε ὁ Μπριγιό.

—Στὸ Δάσος τῆς Βουλόνης. Πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο. Βρισκόταν μαζί μὲ τὸν Κουρτέ.

Χήρος ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ὁ Ζερμαῖν Κουρτέ ἐμφανιζόταν καμμιὰ φορὰ δημοσία, μὲ τὴν Μαντλνέν 'Υρτώ. "Αν ὁ Λεμπριζέ δὲν παραμελοῦσε τίς κοινωνικὲς ἐλπίσεις, θὰ διάβαζε παντοῦ τὸ ὄνομα τῆς Μαντλνέν 'Υρτώ, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες.

—Μὲ τὰ χρήματα τοῦ Ζερμαῖν Κουρτέ, μπορεῖ νὰ βγῇ βασιλίσσα τοῦ γύρου, εἶπε μὲ φαρμάκι ἡ Πωλὲτ.

'Ο Λεμπριζέ εἶχε σηκωθῇ.

—Πᾶμε; εἶπε στὸν Μπριγιό. 'Εσὺ τὴν γνωρίζεις. Θέλεις νὰ τὴν χαιρετήσουμε;

—'Η κ. Λασαμπύρ πραινίσει:

—"Αν μοῦ κάνῃς αὐτὴ τὴν γαϊδουριά, δὲν θὰ με ξαναβρῇς ἐπιστρέφοντας.

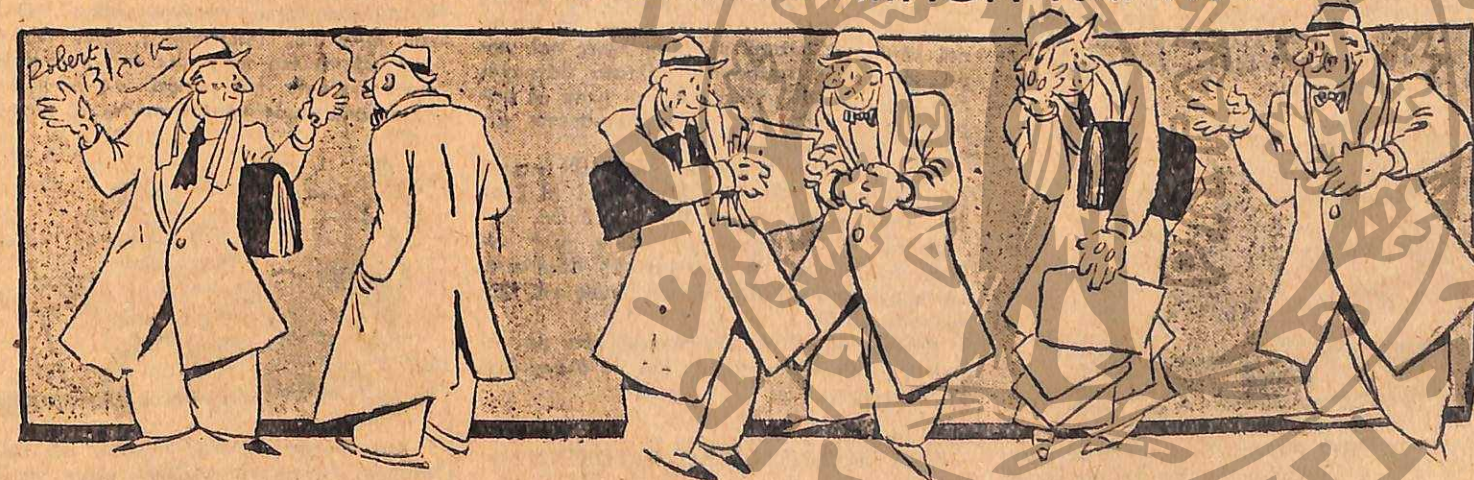
—Πᾶμε; ἐπανελάβε ὁ Λεμπριζέ.

'Ο Μπριγιό τὸ πῆρε ἀπόφαση κι' ἀκολούθησε τὸν ζωγράφο. "Εξω φρενῶν, ἡ Λασαμπύρ ἔφυγε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος!

—'Αγαπητὲ φίλε, τί εὐχάριστη ἐκπληξίς! Περάστε, παρακαλῶ.

Οἱ δύο καλλιτέχνες μῆκαν στὸ θεωρεῖο τῆς Μαντλνέν 'Υρτώ. "Εγιναν οἱ συστάσεις.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΤΟ ΞΑΝΑΘΥΜΗΘΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟ

—Ξέρεις; Γράφω τὰ ἀπομνημονεύματά μου!...

—'Ωραία, βλέπω ἔφθασες στὸ 1911 όταν θάρθῃς...

—...στὸ 1925, θυμήσου σὲ παρακαλῶ, καὶ τὸ ἐκατοστάρικο πού σοῦ δά-νεῖσα τότε!...

—Πόσο κάνει τὸ πορτραῖτο;

—Τίποτε, δεσποινίς...

—Παρακαλῶ, ὀρίστε μου τὴν τιμὴ.

—Πέντε χιλιάδες φράγκα.

—Τόσα λίγα; Κι' ἔλεγα πὼς ἦσαν πὺς ἀκριβός.

Τοῦ ἔγραψε τὸ τσέκ καὶ ἔφυγε.

'Ο Μπριγιό, στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἔαφου ἔκανε σὺσκεψη μὲ τὸν ἑαυτοῦ του, πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε στὸ σπιτί τῆς Μαντλνέν 'Υρτώ.

Σὲ λίγο χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι. Καμμιὰ ἀπάντηση. Ξαναχτύπησε: πάλι τίποτα.

Ξαφνικά μιὰ χαρακτηριστικὴ μυρωδιά τοῦ ἦρθε στὴν μύτη: γκάζι...

Μιὰ φοβερὴ ὑπόψια τὸν κυριεύσε. "Ε-τρεξε στὴν θυρῶν πού, κατὰ εὐτυχὴ σύμπτωση, εἶχε ἕνα ἀντικλεῖδι.

Σὲ λίγο ὠρμοῦσε σάν θύελλα μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς Μαντλνέν: ἔκλεισε τὸ ρομπινὲ τοῦ γκαζιοῦ καὶ ἀνοίξε ὅλα τὰ παράθυρα. 'Η Μαντλνέν ἦταν πεσμένη μὲ τὰ ροῦχα στὸ κρεβάτι της. 'Ο Μπριγιό ἔσκυψε ἐπάνω της. Εὐτυχῶς, ζοῦσε ἀκόμη. Βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὴν θυρῶν ὁ Μπριγιό δὲν ἄργησε νὰ τὴν συνφέρει.

"Ὅταν ἔμειναν μόνοι τὴν ρώτησε:

—Γιατὶ τὸ κάνατε αὐτὸ, Μαντλνέν.

'Εκείνη ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Σὲ λίγο τοῦ τάλεγε ὅλα. Τὰ δνειρά της, τίς ἐλπίδες της κι' ὕστερα τὸ τρομερὸ κατρακύλισμα ὅλων αὐτῶν, μετὰ τὴν φοβερὴ ἐκείνη τηλεφωνικὴ συνδιαλέξῃ... "Εκανε νὰ τὸν ξε-χάσῃ καὶ ρίχτηκε μὲ τὰ μούτρα στὴν μεγάλη ζωῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε...

—Ὡστε, τὸν ἀγαπάτε;

—"Ὡ! 'Απεναντίας, τὸν μισῶ!...

"Ὅταν ἡ Μαντλνέν 'Υρτώ ξανάνοιξε τὰ μάτια της—γιατὶ εἶχε βυθισθῇ σ' ἕναν εὐ-εργετικὸ ὕπνο — εἶδε σκυμμένο ἀπάνω της τὸν Πιέρ Λεμπριζέ, νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ ἀγωνία, μὲ ἀγάπη. Μόλις τὴν εἶδε ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια, τῆς φίλησε τὸ μέτωπο κι' ἐκείνη τὸν ἀγκάλιασε μὲ πάθος.

—'Ενα πράγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶπε ὁ Λεμπριζέ στὸν Μπριγιό, πού ἦταν παρών. 'Εσὺ τί γύρευες ἐδῶ;

—Εἶχα ἔρθει νὰ τὴν ζητήσω εἰς γάμον γιὰ λογαριασμό σου, ἀποκρίθηκε ὁ γλύπτης καὶ γύρισε ἄλλοῦ γιὰ νὰ κρύψῃ κάποιο δάκρυ πού κυλοῦσε...

PIER ZIA

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑΡΑ ΦΟΥΤΜΠΟΛΙΣΤΡΙΑ

Μετά τον εβδομηντάρη εκείνο ποδηλατιστή για τον οποίο γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο, να τώρα και μια εβδομηντάρα φουτμπολίστρια! Είναι η Κα 'Α-

λκη Γκρήτ, από το Τωρντσάτελ της 'Αγγλίας.

Για την ακρίβεια, είναι η τρομερή αυτή γυναίκα 68 ετών, παίζει όμως ποδόσφαιρο, με τόση ενδιαισσία και τέχνη, όσο και ένας νεαρός ποδοσφαιριστής.

Σήμερα είναι αρχηγός δικής της ποδοσφαιρικής ομάδας. Το περασμένο Σάββατο, η ομάδα της έπαιξε με μια άλλη γυναίκα ομάδα την οποία νίκησε με 5 τέρματα έναντι 1. 'Από αυτά δε τα 5 τέρματα, τα 3 τα είχε κάνει η Μίστρς Γκρήτ!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

■ ■

Μια δελγική εφημερίδα ή «Ντερνιέρ Έρ» των Βρυξελλών, χρησιμοποιεί ένα πρωτότυπο μέσο για να έχη εγκαίρως τα αποτελέσματα των μεγάλων αθλητικών αγώνων που γίνονται στις διάφορες πόλεις της Εύρωπης. Έχει εφοδιάσει τους ανταποκριτές της στο εξωτερικό με ταχυδρομικά περιστέρια. 'Ο ανταποκριτής της δελγικής εφημερίδας δεν έχει παρά να δέσει το... περιστέρι ο γράφμα του, γραμμένο σ' ένα ειδικό μεταξωτό χαρτί, στο πόδι του περιστεριού του και αυτό θα το φέρη στην εφημερίδα του πιδ γρήγορα συχνά από τον τηλεγράφο και φυσικά κι' από το ταχυδρομείο.

Το νέο σύστημα εφαρμόστηκε γιατί έχει παρατηρηθεί ότι συχνά, με την υπερφόρτωση των τηλεγραφικών γραμμών αθλητικά τηλεγραφήματα φθάνουν με καθυστέρηση στις Βρυξέλλες.

ΕΝΑΣ ΤΥΦΛΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΜΠΑΣΚΕΤ—ΜΠΟΛ

Το κολλέγιο του Σαιν-Αντώνιο, στο Τεξάς της 'Αμερικής έχει μεταξύ των μαθητών του ένα αθλητή με θαυμάσιο σώμα αλλά τυφλό εκ γενετής.

Ονομάζεται Κλάιντον Μπόλντ και σπουδάζει με τα ειδικά διδλία των τυφλών (σύστημα Μπράνι). Οι γονείς του είναι πλούσιωτατοι και έννοσον ο γυιός τους, αν και τυφλός, να μη μείνη πίσω από κανένα συμμαθητή του. 'Ο Κλάιντον είχε από παιδί μια μεγάλη αγάπη για τα σπόρ, αλλά την πρώτη φορά που έκανε να εισχωρήση στον στίβο του υποδείχθηκε με πολλή λεπτότητα, ότι δεν μπορούσε να μείνη εκεί. 'Εντούτοις ο Κλάιντον επέμεινε, προπονήθηκε και μια ώρα πρωίά έμπαινε στον στίβο μαζί με τους άλλους παίκτες του μάσκετ-μπόλ.

Και έπαιζε τόσο καλά, με τόση προσοχή και ακρίβεια, παρ' όλη την αναστηρία του, που από τότε του έπετραπή να είναι τακτικό μέλος της ομάδας.

Σήμερα, ο Κλάιντον είναι ο πρωταθλητής της ομάδας αυτής και ένας από τους καλλί-

τερους παίκτες του κόσμου. 'Αληθινός δεξιοτέχνης στο σπόρ αυτό.

■ ■

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΤΕΡΟ ΖΩΟ

Το πιο καταπληκτικό πλάσμα της δημιουργίας είναι ασφαλώς, ο βάτραχος. 'Ακούτε καλλίτερα: μπορεί το δίποδο αυτό να ζήσει πολιν καιρό χωρίς να φάγη, και λένε πως μπορεί να ζήσει μήνες και χωρίς...άερα! 'Αναφέρονται μάλιστα βάτραχοι που έζησαν... αιώνας κλεισμένοι μέσα σε σωρούς από πέτρες ή... κονσερβαρισμένοι μέσα σε αποξηραμένες λάσπες.

'Εντούτοις, ο Μπούλντλν, απέδειξε πειραματικώς ότι ο βάτραχος δεν μπορεί να ζήσει επί πολν χωρίς άερα. Πάντως όμως, ζή! 'Επειτα, ο βάτραχος έχει σώμα πολν ανθεκτικό. Μπορεί να τραυματισθή βαρύτατα, να ακρωτηριασθή ακόμη, και όμως να εξακολουθή να ζή.

Φθάνει όμως να τον πασπαλίσετε με ναπν ή με θαλάσσιο αλάτι, και σε όληνη ώρα θα είναι νέος.

■ ■

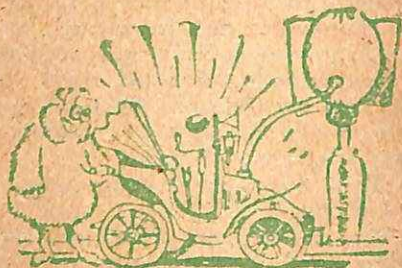
ΕΝΑ ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Βρήκατε ποσιν παρακολουθείτε τακτικά την σελίδα αυτή, τον 'Αμερικανό ένεινο μίστερ Τιοϋχι, που είχε την μανία να

μαζεύη παλιά αυτοκίνητα, από τα οποία μάλιστα, είχε και μια λαμπρή συλλογή.

Να πού τώρα, ή απόκτησε ένός παλαιού προϊστορικού αυτοκινήτου, δεν θεωρείται πιά 'Αμερικανισμός, αλλά μόδα που λανσάρεται και στην Εύρωπη.

Στην Ντωβίλ, αϊφνης, την κοσμική αυτή

γαλλική λουτροπολη, σε μια τελευταία επίδειξη αυτοκινητικής κομψότητας, κατά την οποία παρήλασαν οι μεγαλύτερες μάρες με τα τελευταία τους αριστουργήματα, έκαμε την εμφάνισή του και ένα παλαιοντολογικό αυτοκίνητο, κατασκευής... 1906!

'Ο Ιδιοκτήτης του, το είχε αγοράσει πως δήλωσε με 600 φράγκα. Ξόδεψε όμως, άλλες 12.000 από πάνω για να το κάνει... ανθρωπό!

Το περίεργο αυτό όχημα, παρήλασε μαζί με τα άλλα, τα αεροδυναμικά και τις κομψότερες κουρσίσσες, υπό τα ζωηρά χειροκροτήματα του κόσμου. Μόνο που τους τρύπησε τα αυτιά με τον δαιμονισμένο κρότο που έκανε το μοτέρ του, θέλοντας ίσως έτσι να δείξη πως στείχονταν ακόμη καλά...πάνω στους τροχούς του!

■ ■

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΑΝΑΒΙΩΣΗ

Ξέρετε τί είναι το παγκράτιον. Δεν είναι... ή γνωστή συνοικία των 'Αθηνών Παγκράτι, που μπορεί να πήρε το όνομά της και από κανένα Παγκράτη που πρώτος οίκισε το μέρος...

Είναι το αρχαίο άγώνισμα που συνδύαζε το μόδε με την πάλη.

Τώρα, ένας Γάλλος διοργανωτής αθλητικών αγώνων επιτρέφει να ξαναζωντανέψη στο Παρίσι το αρχαίο αυτό άγώνισμα, αλλά αναδιοργανωμένο, συγχρονισμένο! 'Ο Γάλλος αθλητικός λιμπρεσάριος, έχει ως αρχή του για το νέο παιχνίδι: «το ανώτατον όριο» εκείνου που μπορεί να κάνει κανείς σε άνδρα, χωρίς να του σπάση τα κόκαλα!

Και έβλεπε κανείς αρμούς να τρίζουν πλευρά, κάποτε να σπάζουν, χέρια να έξαρθώνονται κτλ. κτλ. 'Επενέθη ή αστυνομία και σταμάτησε ή περίφημη αυτή αθλητική αναβίωση.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Ο διάσημος Ιδιοκτήτης ντέκεντιβ Ρέις Ού-ΐλλιαμς παίρνει μια επιστολή από έναν μυστηριώδη άγνωστο που του στέλλει 1000 δολλάρια και του όρίζει ραντεβού μπροστά από τον Μεγάλο Κεντρικό Σταθμό. 'Ο Ού-ΐλλιαμς άποφασίζει να πάη.

'Εν τω μεταξύ δέχεται την επίσκεψη του Γκρέγκορυ Φόρντ, άρχηγού της μεγαλύτερας αστυνομικής οργανώσεως της πόλεως, ο οποίος του υπόσχεται 1000 δολλάρια αν σκοτώση τον τρομερό γκάγκστερ Φίλ Ριτζέριο.

'Ο Ούΐλλιαμς άρνείται. Πηγαίνει στον Κεντρικό Σταθμό κι' ο άγνωστος επιστολογράφος του εμφανίζεται άπότομα μ' ένα περιστεροφό. Προτού όμως πυροβολήση σωριάζεται νεκρός από τις σφαίρες του Ρέις Ού-ΐλλιαμς, που φεύγει και επισκέπτεται τον Γκρέγκορυ Φόρντ. Την στιγμή εκείνη άναγγέλλουν στον Φόρντ ότι κάποιος άγνωστος δολοφόνησε τον Φίλ Ριτζέριο στον Κεντρικό Σταθμό.

'Ο Φόρντ πληρώνει τα 1000 δολλάρια στον Ούΐλλιαμς και του υπόσχεται ότι θα φροντίση να μη ένοχληθή καθόλου από την αστυνομία.

'Όταν ο Ούΐλλιαμς επιστρέφει σπίτι του βρίσκει να τον περιμένη άπ' έξω κάποιος άγνωστος που του άναγγέλλει ότι τον είδε να σκοτώνει τον Ριτζέριο. 'Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Μάρκ Γιάρροου και του δίνει 1000 δολλάρια για να μάθη αν συνεχίζεται με τον Γκρέγκορυ, και μια καλή συμβουλή: να προσέχη στο έξή. Σε λίγο καλούν τον Ούΐλλιαμς στο 'Αρχηγού. Ατός του προτείνει συνεργασία. Τα έγνήματα έχουν περισσέψει πολύ.

3. (Η συνέχεια)

-Δεν προσέξατε κάτι που να σας κάνει έντύπωση; ρώτησε ο 'Αρχηγός.

'Εγώ σήκωσα ελαφρά τους

ώμους. —Θέέ μου, όχι! Είναι φριχτό κι' άηδιαστικό, άλλοιμονο όμως! 'Εχω δη ένα σωρό τέτοια έγνήματα. Διαπράττονται περίπου δέκα χιλιάδες φόντοι τον χρόνο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και άλλες πέντε χιλιάδες άπαγωγές. Οι άναφερόμενες περιπτώσεις είναι άνατριχιαστικές, αυτό είναι αλήθεια, υποθέτω όμως πως οι γονείς ή οι φίλοι των θυμάτων δεν θέλησαν να πληρώσουν τα λύτρα που τους ζητήθηκαν, δεν μπόρεσαν.

'Ο 'Αρχηγός έσκυψε προς το μέρος μου.

—Δεν μπόρεσαν να πληρώσουν! Αυτό ήθελα να σας κάνω να πητε. Οι περισσότεροι ήσαν υπάλληλοι με μικρό μισθό και είχαν κατορθώσει με χίλιες-δυο στερήσεις να βάλουν κατά μέρος πεντακόσια δολλάρια. 'Άλλοι —άλλοιμονοι!—δεν είχαν τίποτε άπολύτως.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγαίνερχεται μέσα στο δωμάτιο.

—Μά όλοι εργάζονταν για την Κυβέρνηση των 'Ηνωμένων Πολιτειών ή είχαν συγγένεια με κάποιον που εργαζόταν γι' αυτήν.

'Ημουν έκπληκτος για την διαπίστωση, όφειλω όμως να άναγνωρίσω πως δεν κατάλαβα άμέσως που ήθελε να καταλήξη. 'Ο 'Αρχηγός δεν μ' άφησε για πολλή ώρα στην άμφιβολία.

—Μερικοί, συνέχισε, άπ' τους συγγενείς των θυμάτων άποτάθηκαν στην Δικαιοσύνη και είπαν την ιστορία τους. Οι άπαγωγείς δεν ήθελαν χρήματα ως λύτρα. 'Ηθελαν πληροφορίες, κυβερνητικά μυστικά, μικρολεπτομέρειες που καθείς άπ' αυτούς τους συγγενείς ήταν σε θέση να δώση και που, έννομένα το ένα με το άλλο, μπόρουσαν να έχουν ιδιαίτερη σημασία... για μια ξένη δύναμη. Πόσοι παρασύρθηκαν για να ξαναβρούν ένα άγαπημένο τους πρόσωπο, δεν το ξέρομε. 'Η φρίκη όμως ατόων των άπαισιών σκοτωμών είναι φυσικό να έκανε πολλούς να προδώσουν. Πάντως, γνωρίζομε ότι πολλά κυβερνητικά μυστικά μεγάλου ένδιαφέροντος έχουν άποκαλυφθή.

—Φρονείτε, είπα, ότι μια ξένη δύναμις όποκινεί αυτά τα έγνήματα;

—Δεν φρονούμε άπλως. Το γνωρίζομε. Γνωρίζομε πως το χρήμα που σκόρπισε αυτή ή ξένη δύναμις ώργάνωσε μια έγκληματική συμμορία στον τόπο μας. 'Εννοείται βέβαια πως κινδυνεύουν ό ψιστα συμφέροντα κατ' ατόν τον τρόπο. Μολονότι δεν καταβάλλεται φανερά γι' ατόν τον σκοπό, το χρήμα αυτό έυπηρετεί τους σκοπούς που άνέφερα. 'Ο πόλεμος, άργά ή γρήγορα, είναι άναπόφευκτος. Ρωσία ή 'Ιαπωνία; Κανείς δεν ξέρει ακόμα. Φοβάμαι όμως πολν ότι ό περίφημος «κίτρινος κίνδυνος», γιατόν όποιο τόσος λόγος έγινε καιτόν όποιο τόσο κορόιδεψαν πλησιάζει να ένσκήψη. Οι κίτρινοι έχουν μέσα τους ένα μίσος που έμεις οι 'Αμερικάνοι δεν κατορθώνομε να το δικαιολογήσουμε. 'Επισημως, δεν μπόρομε να πούμε τίποτα. Θά περιπλέκονταν πολν σοβαρά τα διεθνή ζητήματα. 'Ο Μάρκ Γιάρροου όμως είναι το κεφάλι ατότης της σατανικής σπείρας.

Δεν κρατήθηκα πια και έξοσασα: —Μά αν ή Δικαιοσύνη τα γνωρίζει όλα

αυτά, γιατί δεν ένεργεί άποτελεσματικά;

—Γιατί αυτό θα γινόταν άφορμή κηρύξεως πολέμου, και δεν θέλομε να είμαστε έμεις το έθνος που θα άναβε την φωτιά μιας παγκόσμιας συρράξεως. 'Εγώ δεν εκπροσωπώ ούτε την Δικαιοσύνη ούτε την Κυβέρνηση. Κι' έμεις είμαστε άνεπίσημοι... όπως ή εκείνοι. Βρίσκομαι επικεφαλής μιας Ιδιοτικής οργανώσεως που έχει πίσω της τους πιδ ισχυρούς παράγοντας του τόπου. 'Ενας άπό ατότους πρόσφερε το σπίτι του για γενικό στρατηγείο. 'Η Δικαιοσύνη κι' ή 'Αστυνομία άσχολούνται, όπως είναι λογικό, με κάθε έγκλημα ξεχωριστά, το κοινόν όμως δεν πρέπει να γνωρίζει τα πραγματικά αίτια. Θέλομε να σας έχομε με το μέρος μας. 'Ορίστε μόνος την άμοιβή σας. 'Εχομε άπερίοριστο πίστωση.

'Υπό όμαλς περιστάσεις, θά έλεγα ένα ποσόν που θά μ' έβγαζε άπ' την άνάγκη ως τα ύστερά μου. Ατότη την φορά όμως άμφιταλαντεύθηκα, διατάσσοντας να όρίσω ποσόν. Είπα πάντως, ότι είχα στην συνείδησή μου.

—Θά θέλατε να δήτε νεκρό τον Μάρκ Γιάρροου, υποθέτω; είπα. Θέλετε νατόν σκοτώσω;

—Κι' έγώ ό ίδιος θάτόν σκότωνα, αν ήμουν βέβαιος πως είναι αυτό μια λύση—δεν ξέρομε όμως ποιος κρύβεται πίσω άπό ατόν. Καμιά φορά πιστεύομε πως είναι μια γυναίκα, ό δικός μας όμως κατάρκοπος ύπ' αριθμόν 7 μας βεβαιώνει πως πρόκειται περί άνδρος πολν γνωστού στους διπλωματικούς κύκλους που ό μπόρει κανείς νατόν όποπτεύθ. Δεν πρέπει να κάνομε τίποτα που να μπόρη να θέση σε κίνδυνο την ειρήνη του κόσμου.

—Ποιος είναι εκείνος που έχει το παράξενο όνομα «ο κατάσκοπος αριθμός 7»;

—Δεν μπορώ να σας το πώ. Είναι κάποιος πουτόν έμπιστεύεται ο Μάρκ Γιάρροου κι' ή έγκληματική σπείρα του. Ξέρουν ότι μ' ατόν ή εκείνον τον τρόπο παίρνομε τις πληροφορίες μας, δεν ξέρουν όμως άπό ποιόν.

'Αναστένανε και πρόσθεσε:

—Τόν λέμε «Κατάσκοπο αριθμό 7», γιατί σκότωσαν έξη πριν άπ' ατόν.

—'Εξη;

—Ναι; τους άνακάλυψαν και τους τουφέκισαν.

'Ο 'Αρχηγός άπλώσε το χέρι κι' έπιασε το δικό μου.

—Ούΐλλιαμς, είπε, είχα φίλους, που κατείχαν ανώτερες, έμπιστευτικές θέσεις. Όλοι τους τιμούσαν και τους σεβόνταν. Ξέρομε ότι μάς πρόδωσαν. Δεν τους τιμωρήσαμε. Μερικούς τους μεταθέσαμε σε ά-

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

Δεν τον αφή-
κε να απαντήσει,
άλλ' εξακολούθη-
σε σαρκαστικά:

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΓΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ νεαρώτατη καὶ ἀθάνα Ρόντα παντρεύ-
τηκε τὸν σερ Γάστωνα Βέρνερ, ἕναν ὄρατο
Ἄγγλο εὐπατορίδη, ποὺ τὴν πήρε μόνο καὶ
μόνο γιὰ τὴν τεραστίαν περιουσία της, τὴν
ὁποία κατασπατάλησε στὰ χαρτιά καὶ
στὶς γυναῖκες. Καὶ τώρα ὁ σερ Βέρνερ τῆς
κάνει μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ τὴν ξεφορ-
τωθῇ. Ἡ υπερήφανη ὅμως Ρόντα δὲν θέλει
νὰ ζητήσῃ διαζύγιο καὶ ὑποφέρει σιωπηλά.
Τὴν Ρόντα τὴν ἀγαπᾷ τρελλὰ ἕνας φίλος τοῦ
ἀνδρός της, ὁ λόρδος Οὐίβις, ποὺ τῆς στέλ-
λει διαρκῶς ἄνθη. Ἡ Ρόντα κρατᾷ τὴν πλὴν
ἀνεπίληπτη στάση. Ὁ σατανικὸς ὅμως σερ
Γάστων φαίνεται νὰ εὐνοῖ αὐτὸ τὸ αἰσθημα-
τοῦ σερ Οὐίβις, μόνο καὶ μόνο μὲ τὴν ἐλ-
πίδα ὅτι θὰ παρασυρθῇ μιὰ μέρα κι' ἡ δυσ-
τυχισμένη Ρόντα, καὶ θὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ
τὴν ἐνοχοποιήσῃ καὶ νὰ ξεφορτωθῇ, ἐπιτυ-
χάνοντας τὸ διαζύγιο εἰς βάρος της.
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ ξέγυος Βέρνερ ἦταν
καλεσμένο στὴς λαίδης Μπάρν. Στὴν ἴδια
ἐσπερίδα ἦταν καὶ ἡ ἐξαδέλφη τῆς Ρόντα,
Μπρέντα, καὶ ὁ Κένρικ Τζέρολδ, ὁ ὁποῖος
εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Μπρέντα.

3. (Ἡ συνέχεια)

-Περισσότερο ἀπὸ ἑμένα, βέβαια...
—Δὲν ἐννοῶ γιατί κάνουν συγ-
κρίσεις; Δὲν πιστεύω νὰ σὲ ἐν-
ιαφέρῃ καὶ πολὺ ἂν μ' ἀρέσῃς;
—Δὲν ξέρω... Πάντως τὸ πρόσωπό σου
ἐκφράζει ἀρκετὰ καλὰ τὰ συναισθήμα-
τά σου!... Ὡστε, ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρέσω;
Ἐπὶ τῇ κάποιᾳ ἀνησυχίᾳ στὸν τόνο
τῆς φωνῆς του.
—Γιατί ρωτᾷς; Πι θέλεις νὰ πῆς;
—Δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτε, μουρμούρισε
ὁ Τζέρολδ μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία.
Ἀλλὰ ἂν ἐπρόκειτο νὰ σοῦ κάνω κόρτε...
Μιὰ ξαφνικὴ κίνηση τῆς νέας τὸν στα-
μάτησε. Ἡ Μπρέντα τοῦ ἔδωκε ἕνα ἐλα-
φρὸ κτύπημα μὲ τὴν βεντάλια της, ἐνῶ
συγχρόνως τοῦ ἔριχνε βλέμμα περιε-
ργείας. Ἐπειτα τὸ στόμα της πήρε μιὰ
ἀσπληρὴ ἔκφραση.
—Αὐτὰ νὰ τ' ἀφήσῃς, ἀγαπητέ μου!
Μοιζῆσαι, δηλαδή, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ θεὴ ὄνει-
ρεύεται νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, πρέπει ἀναγκα-
στικῶς νὰ μὲ ἐρωτευθῇς!

—Πῶς πεθαίνω ἀπὸ
τὴν πείνα, ἀπῆντησε ἡ
μέσως ἡ ἐξαδέλφη του.
Πᾶμε στὸν μπουφέ νὰ μοῦ δώσῃς
ἕνα σάντουιτς!

Ἀκούμπησε μὲ χάρη τὸ χέρι της
στὸ μπράτσο του, καὶ μὲ ὕφος ζωηρὸ τὸν
παρέσυρε θριαμβευτικὰ ἔξω ἀπὸ τὴν αἰ-
θουσα.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΟΥΙΒΙΣ

Ὅταν ἡ Ρόντα ζήτησε ἀπὸ τὸν λόρδο
Οὐίβις μιὰ μικρὴ συνέντευξη τὸν ἀκολού-
θησε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη, στὸ διπλά-
νὸ δωμάτιο. Ἐκεῖ ὅμως στάθηκε ἀδύνατο ν'
ἀπομονωθοῦν. Ἦσαν τόσοι ἐκεῖνοι ποὺ
θαύμαζαν τὴν καλλονὴ καὶ τὴν τουαλέ-
τα τῆς λαίδης Βέρνερ, ὥστε ὁ μικρὸς
περίπατος, ποὺ ἔκανε στὰ σαλόνια, ἀπο-
τέλεσε μᾶλλον μιὰ θριαμβευτικὴ παρέ-
λαση. Ἐπὶ πλέον, ὁ λόρδος Μάλκολμ—
χαριτωμένος γέρος καὶ σωστός τζέντελ-
μαν—τὴν σταμάτησε καὶ τῆς ὑπενθύμισε
ὅτι τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ μιὰ κουβεντοῦλα
γιὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Θέλοντας καὶ μὴ, ἡ
λαίδη Βέρνερ ἀναγκάστηκε νὰ καθίσῃ
μαζὶ του πολλὴ ὥρα καὶ νὰ ὑποστῇ τὴς
γεροντικῆς φιλοφρονήσεως του. Μὲ πυρε-
τώδη ἀνησυχία περίμενε νὰ ἐλευθερωθῇ
μὲ καμμιὰ ἐπέμβαση τοῦ λόρδου Οὐίβις.
Ἦταν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇ
μαζὶ του ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τίποτε δὲν
ἔπρεπε νὰ ματαιώσῃ τὴν συνομιλία αὐτή.

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ οἱ διάφοροι φίλοι
καὶ θαυμαστὲς ποὺ ἔρχονταν ὁ ἕνας κατό-
πιν ἀπὸ τὸν ἄλλο νὰ τὴν χαιρετήσουν,
φαίνονταν ἀτελείωτοι στὴν λαίδη Βέρνερ.
Ἐπὶ τέλους οἱ προσκεκλημένοι ἄρχισαν
νὰ ἀραιώνουν. Ἐφθασε καὶ ἡ στιγμή ποὺ
ἔμεινε ἡ λαίδη μόνη μὲ τὸν λόρδο Οὐί-
βις, ποὺ περίμενε κι' αὐτὸς μὲ πολλὴ ἀ-
νησυχία.

Ἐστέκετο μπροστὰ τῆς μὲ μιὰ ἔκφρα-
ση ἐκπλήξεως ἀκόμη στὸ πρόσωπό του.
Γι' αὐτὸν, ἀλήθεια, ἦταν ἐκπληκτικὴ ἡ
ξαφνικὴ μεταβολὴ στοὺς τρόπους τῆς
Ρόντας. Ἦταν πάντοτε τόσο ψυχρὰ μαζὶ
του! Καὶ τώρα...

Ὁ Οὐίβις ἦταν ψηλὸς—πὶ ψηλὸς ἀπὸ
τὸν Βέρνερ καὶ καλλίτερα διατηρημένος
ἀπὸ τὸν φίλο του. Εἶχε μύτη ἐξαίρετικὰ
μικρὴ, μεγάλο στόμα καὶ τὰ μάτια του
μὲ μιὰ περίεργη ἔκφραση.

Ἀλλ' ἂν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του δὲν
ἦσαν κανονικά, ἦταν συμπαθητικὰ καὶ
φαίνονταν καλὸς, ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

—Ἐπὶ τέλους! εἶπε καὶ κάθησε δίπλα
στὴν Ρόντα.

Περίμενε νὰ μιλήσῃ αὐτὴ πρώτη καὶ
προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνυπομονήα
του. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Ἡ Ρόντα ἔστρεψε πρὸς τὸ μέρος του

ΜΑΣ ΧΟΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

τὸ ὥχρὸ τῆς πρόσωπο καὶ πρόφερε
μὲ σταθερὴ φωνή:

—Λόρδε Οὐίβις, σὰς ζήτησα μερι-
κὰ λεπτά... γιὰ νά...

Δίστασε γιὰ λίγο καὶ ἔπειτα ἐ-
ξακολούθησε μὲ ὕφος λιγώτερο
τώρα ψυχραμο:

—Γιὰ νὰ τεθῶ... στὴν... διάκρισή σας!

Ὁ λόρδος Οὐίβις κοκκίνισε πάλι. Πι
σήμαιναν αὐτὰ τὰ παράξενα λόγια; Πι
συνέβαινε; Ἡ Ρόντα ἦταν ἡ μόνη ἀγά-
πη, ὁ μόνος ἀγνὸς ἔρωας τῆς ζωῆς του.
Μήπως ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἐπὶ τέλους κά-
ποια ἱκανοποίηση στὸ αἰσθημα-
τοῦ; Για μιὰ στιγμή, μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα τὸν ἡλε-
κτρίσε, ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπή-
σῃ. Ἀλλ' ἀμέσως κατόπι ἡ ἐλπίδα του
αὐτὴ τὸν ἄφησε, χάθηκε γιὰ πάντα. Στὰ
μάτια της εἶχε διαβάσει τὴν τύχη του:

—Στὴν διάκρισή μου!... ψιθύρισε, τρέ-
μοντας μὴπως ἡ λέξη αὐτὴ προφερόμενη
ἐκ μέρους του, γίνῃ προσβλητικὴ.

—Μάλιστα! Στὴν διάκρισή σας, ἐπανά-
λαβε ἡ Ρόντα μὲ χεῖλη πὺ ἔτρεμαν.

Τῆς φαίνονταν ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ
σῇ. Ἡ ψυχραιμία της τὴν εἶχε ἐγκατα-
λείψει. Ὁ λόρδος Οὐίβις ἐννοῶσε οἶκτον
γιὰ τὸ βράσιον αὐτὸ πλάσμα, ποὺ ἀγωνιού-
σε μπροστὰ του. Ἐξ ἐνστικτοῦ μάντευε,
ὅτι αὐτὴ ἡ συνέντευξη θὰ σήμαινε τὸ τέ-
λος τῶν φιλικῶν τῶν σχέσεων. Γιὰ ἐκεῖ-
νην ἴσως τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀδιάφορο. Γι'
αὐτὸν ὅμως, θὰ ἀποτελοῦσε πλῆγμα τρο-
μερό!

Ἦναι ἂν τὸν εἶχε ἀγαπήσει...

Ἦξερε λεπτομερῶς ὅλα τὰ συμβάντα
μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της—τὴν
κακοπιστία του, τὴν ἀπάτη, τὴν διαφθο-
ρὰ καὶ τὴν ἀκολασία τῆς ζωῆς του, τὰ
σκανδαλώδη ἐπεισόδια καὶ τὴν βδελυρά
του συμπεριφορὰ ἀπέναντί της. Ἦξερε,
ὅτι ἡ Ρόντα ἦταν πάρα πολὺ δυστυχισμέ-
νη μαζὶ του.

Εἶχε γιὰ ὄνειρο τοῦ βίου του νὰ τὴν
ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν ἐλεεινὸ ἐκεῖνο ἄνθρω-
πο καὶ νὰ τῆς ἀφιερῶσιν τὴν ζωὴ του, νὰ
γίνῃ δοῦλος της!

Ἦναι, ἂν τὸν εἶχε ἀγαπήσει!... Θὰ ἦταν
γι, αὐτὸν βεβαίᾳ ἡ σωτηρία. Θὰ ξαναγεν-
νιόταν, θὰ γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος, ἕ-
νας ἄνθρωπος καλὸς, ἠθικὸς, εὐτυχισμέ-
νος! Γιὰ μιὰ στιγμή πάλι δοκίμασε μιὰ
φευγαλέα ἐλπίδα!

—Σὰς ἀκούω! εἶπε μὲ καλωσύνη.

—Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σὰς πῶ αὐτὸ
ποῦ θέλω... ψιθύρισε ἡ λαίδη Βέρνερ, κα-
ταβάλλοντας ὑπέρτατη προσπάθεια... Ἀλ-
λὰ ἔτυχε νά... ἀκούσω...

Σταμάτησε καὶ κατόπι συνέχισε μὲ κα-
τάπληξη:

—Ὁ κόσμος λέει ὅτι ἐσεῖς...

Ἡ φωνὴ της ἔσβυσε ξαφνικά. Φαίνονταν
τώρα σὰν ἕνα ντροπαλὸ κοριτσάκι, ποὺ
μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ σκολεῖο. Τὸ κατάλα-
βε καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν ἔκανε ἀκόμη πὺ
νευρική.

Ὁ Οὐίβις τὴν λυπήθηκε καὶ ἦρθε εἰς
βοήθειάν της:

—...Ὅτι ἐγὼ σὰς ἀγαπᾷ; πρόφερε
μὲ μεγάλῃ σοβαρότητα, συμπληρώνοντας
τὴν φράση της.

—Ναί... Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ψέμμα. Βέ-

βαία εἶναι ψέμμα! τραῦλισε ἡ Ρόντα μὲ
πάθος, ὑψώνοντας σ' αὐτὸν τὰ μάτια της.

Ὁ Οὐίβις ἐννοῶσε τὴν ἐπιθυμία νὰ τῆς
φωανῇ τὴν ἀλήθεια, νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸν
ἀπειρο ἔρωτά του, νὰ τῆς πῇ μὲ τὰ θερ-
μότερα λόγια ὅτι...

Ἀλλὰ κατῴρθησε νὰ ἀπαντήσῃ μὲ τὴν
ἴδια σοβαρότητα:

—Δὲν εἶναι ψέμμα...

Ἐπηκολούθησε βαθεῖα σιγὴ, τὴν ὁποία
πρῶτῃ διέκοψε ἡ λαίδη Βέρνερ:

—Αὐτὴ τὴν ἀπάντησή μου δίνετε;

—Δὲν ξέρω ποῖα ἄλλη θὰ μπορούσα νὰ
σὰς δώσω! φώναξε ἐκεῖνος μὲ ὀρμὴ...
Θέλετε νὰ εἰμαι ἀνεύλικρινής;... Ναί!
Σὰς ἀγαπᾷ. Καὶ τὸ ξέρετε!

—Ὅχι, ὄχι! ἐπέμεινε ἡ Ρόντα μὲ ἕνα
ἐλαφρὸ ρίγος ἀηδίας.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀπομακρύνθηκε
λίγο. Ἦταν φανερό, ὅτι καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα
ἐκεῖνης τῆς ἐνέπνεε φρίκη.

—Γιατί λοιπὸν μὲ ρωτᾷτε; εἶπε ὁ Οὐί-
βις, πληγωμένος βαθύτατα ἀπὸ τὴν στά-
ση της. Πι σὰς ἐνδιαφέρει; Πι σημασία ἔ-
χει γιὰ σὰς ἡ ἀγάπη μου; Ἀφοῦ ἔτσι ἡ
ἀλλοιῶς δὲν μ' ἀγαπᾷτε...

—Δὲν ἀγαπᾷ κανένας! πρόφερε ἐκεῖνη
ψυχρὰ. Δὲν ἀγαπᾷ κανένας. Δὲν ἀγάπησα
ποτέ κανένας στὴν ζωὴ μου. Καὶ παρακα-

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙ-
ΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡ-
ΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ
ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

λῶ τὸν Θεὸ νὰ μὴν ἀγαπήσω ποτέ! πρόσ-
θεσε μὲ ἀπελπισία.

—Μὴν τὸ λέτε αὐτό...

Ἀλλ' ἡ Ρόντα τὸν διέκοψε:

—Δὲν ἔχει, ὅλως, καμμιὰ σημασία...

Ἀλλοῦ βρίσκεται ἡ δυστυχία μου. Ἀκού-
σα πῶς ὁ κόσμος μιλεῖ γιὰ μὰς. Ὡ!
Πῶς νὰ σὰς ἐξηγήσω; πρόσθεσε χλωμὴ
καὶ τρέμοντας. Φαίνεται, ὅτι ἡ κοινωνία
μὲ θεωρεῖ... ὡς μιὰ...

Διέκοψε πάλι τὴν φράση της. Τὰ χεῖ-
λη της ἦσαν κάτωστρα.

—Μὴν προσθέσετε οὔτε λέξη!... φώνα-
ξε ὁ λόρδος Οὐίβις καταγανακτημένος.
Ποῖος θὰ τολμοῦσε νὰ προσφέρῃ αὐτὴ τὴν
συκοφαντίαν; Εἶναι ἀνάξιο ἐκ μέρους σας
νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνετε!

—Ναί, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶναι
καταστροφὴ γιὰ μένα.

Καὶ καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένη προσ-
πάθεια, συνέχισε:

—Ζήτησα νὰ σὰς μιλήσω. Τώρα ξέρετε
τὸ γιατί!... Μιὰ χάρη μόνον σὰς ζητῶ. Νὰ
μὲ ξεχάσετε, νὰ ξεχάσετε ἐντελῶς ὅτι μὲ
γνωρίσατε ποτέ. Νὰ μὲ διαγράψετε ἀπὸ

—Τί ἐννοεῖς, δηλαδή, εἶπε, μὲ κάποια ἀδιαφορία ποὺ δὲν διέφευγε ἀπὸ τὴν κρυφὴ
ἀπελπισία.

την ζωή σας... Τό περιμένω αυτό από την γενναιοφροσύνη σας.

—“Όλα αυτά άφορουν την δική σας ζωή, είπε ο λόρδος Ουίβις, κατάχλωμος. Τι λέτε, όμως, και για την δική μου...;—Την δική σας;

—“Έχω και εγώ την ζωή μου, ψιθύρισε εκείνος, με ένα πικρό χαμόγελο. “Ίσως δεν προσέξατε την άσημαντη λεπτομέρεια, ότι ζω και εγώ... “Αλλά, συγγνώμη! Με συγχωρείτε που άνεφερα ένα τόσο άσημαντο γεγονός... Τι λέγαμε;

—Νά με ξεχάσετε!... Επανελάβε η Ρόντα με άπελπισία.

—Να σας ξεχάσω; “Η λήθη είναι το μόνο δώρο, που άρνήθηκε ο Θεός για τους ανθρώπους... Είναι άδύνατο αυτό που μου ζητάτε.

—Τότε, κάνετε σαν να με είχατε ξεχάσει. “Εοείς... λέτε... Δίτασε. Χαμήλωσε τὰ ώραία μάτια της και έπειτα συνέχισε:

—Είναι ταπεινωτικό για μένα, να σας θυμίζω... πρό όλίγου μου είπατε πώς... μ’ άγαπάτε!

—“Ήταν ή αλήθεια, άπάντησε εκείνος μελαγχολικά.

—“Αν είναι αλήθεια, άκούστε με... “Αν έτυχε να σας έμπνεύσω τέτοιο αίσθημα, χωρίς να τὸ θέλω, πρέπει να με λυπηθήτε. Μη μου άρνηθήτε εκείνο που σας ζητώ: Νά παύση έντελώς ή γνωριμία μας από αὐτή την στιγμή!

“Ο Ουίβις τής έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο άπελπισία και πόνο.

—Ποιός τόλμησε να σας κατηγορήσει; ρώτησε άπότομα.

“Εκείνη δεν άπάντησε.

—“Ο Βέρνερ;

“Η Ρόντα εξακολούθησε να σιωπά, αλλά τὸ αίμα πού έβαψε τὰ μάγουλά της μίλησε γι’ αὐτήν.

—“Ο Βέρνερ!

Κατάπληκτος πρόφερε για δεύτερη φορά τὸ δνομα τὸ φίλου του. “Αν και τὸν ήξερε καλά, δεν θὰ τὸν πίστευε ποτέ Ικανὸν δα διαπράξει μιὰ τέτοια άτιμία. “Εκείνος—ὁ σύζυγός της—να τής πετάξει τὸν βόρβορο μιάς τόσο αίσχυρης συκοφαντίας! “Ήταν άκατανόητο! “Αλλά τί ελρωνεία! “Η Ρόντα να είναι συνδεδεμένη για δλη της τήν ζωή με ένα κακόβργο που τήν έξευτέλιζε, ενώ κάθε άλλος θὰ έδινε γι’ αὐτήν τήν ψυχή του και τήν ζωή του!

—“Ωστε είναι ο Βέρνερ; συμπέρανε και πάλι. Τι θέλετε να κάνω;

—Νά με βοηθήσετε.

—Καταλαβαίνω.

Τήν κύτταξε με μεγάλη σοβαρότητα:

—“Ο Βέρνερ σας φέρεται πολύ άσχημα.

Στὰ μάτια της έλαμψαν δυὸ δάκρυα.

—Μήν άπελπίζεσθε! Έσπευσε να προσθέση ο Ουίβις. Καμμιὰ φορά φτάνει ένα βήμα για να φθάση κανείς από τὸν πόνο στην εὐτυχία...

—Πῶς; από τὸν πόνο...

—Στὴν εὐτυχία, επανελάβε εκείνος έντονότερα.

—Αὐτὸ τὸ βήμα δεν θὰ τὸ κάνω ποτέ, είπε ή Ρόντα υπερήφανα. Σας παρεκάλεσα να με βοηθήσετε. “Ίσως σας ζήτησα πολλά.

—“Οχι. Θὰ σας βοηθήσω. “Εστω και άν μου κοστ’ση άκριβά.

—Μου τὸ όρκίζεσθε!

—Σας τὸ όρκίζομαι!

Πήρε τὸ χέρι της με τὸν μεγαλύτερο σεβασμὸ και τὸ έσφίξε θερμά.

—Είναι ή τελευταία φορά, είπε χαμη-

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

λόφωνα, που γίνομαι για σας άφορμή άνησυχίας. Αὐτή θὰ είναι ή τελευταία συνάντησή μας.

—“Αλήθεια.

Δεν τράβηξε τὸ χέρι της αλλά τὸ έρριξε ένα βλέμμα άπειρης εὐγνωμοσύνης. Τι σήμαιναν τὰ λόγια του...

—Μέσα σ’ αὐτήν τήν έβδομάδα θὰ χαθῶ από τὰ μάτια σας και από τὰ μάτια τὸυ κόσμου...

—Ποῦ θὰ πάτε; ρώτησε με άγωνία εκείνη.

—Τι σας ενδιαφέρει; Τὸ γεγονός είναι ότι με βλέπετε για τελευταία φορά.

“Η Ρόντα ένοιωσε τώρα μεγάλη ντροπή για τήν πράξη της· άλλ’ ήταν βαθεία ή έσωτερική της χαρά. Τώρα! Τώρα θὰ μπορούσε, επί τέλους, να άποκρούση τις συκοφαντίες—να προκαλέση τὸν άνδρα της...

—Θὰ φύγω από τήν “Αγγλία, συνέχισε ο Ουίβις. Θὰ λείψω πολὺν καιρό. “Ο κόσμος ξεχνά τὸυς ανθρώπους σὲ πολὺ μικρότερο διάστημα...

—Εἶθε πολὺ καλὸς! Εἶπε ή Ρόντα.

“Ίταν ή μόνη άπάντηση, που μπορούσε να τὸυ δώση. Τὰ μάτια της γέμισαν από δάκρυα εὐγνωμοσύνης, ενώ έσφιγγε με συμπάθεια τὸ χέρι που κρατοῦσε άκόμη τὸ δικὸ της.

—Και τί δεν θὰ ήμουν Ικανὸς να κάνω για σας, Εἶπε ο Ουίβις μελαγχολικά... “Ας είναι... Καληνύχτα σας!

—Καληνύχτα!

Τὰ δάχτυλά του έσφίξαν περισσότερο τώρα τὸ λευκὸ χεράκι της. Τὰ μάτια του άνεζήτησαν τὰ δικά της.

—Μπορώ; ρώτησε με φωνή που μόλις άκουγόταν.

“Εκείνη χαμήλωσε τὸ κεφάλι χωρίς να άπάντηση. “Ο Ουίβις έσκυψε και άφησε σὲ τὸ χέρι που κρατοῦσε ένα έλαφρὸ φίλημα:

—Μή με ξεχάσετε έντελώς! ψιθύρισε συντετριμμένος.

“Επειτα άπομακρύνθηκε με βήμα βραδύ.

“Η Ρόντα έμεινε άκίνητη. Παρακολουθοῦσε με συγκίνηση τὰ άπομακρυνόμενα βήματά... “Ο μεγάλος κίνδυνος περιμερίζετο τώρα απ’ τήν ζωή της... “Αναστένανε βαθεία, πολὺ βαθεία, σάν να έφευγε ένα βάρος από τήν ψυχή της.

Τὸ θραιότατο πρόσωπό της έλαμψε από ένδοξη ανακούφιση. “Εκανε ένα βήμα πρὸς τὰ εμπρός, και είδε ξαφνικά τὸν άνδρα της που τήν κύτταξε με τὸ πονηρὸ του μειδίαμα.

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

—Παρακολουθεῖς τὰ τελευταία βήματά του άγαπημένου σου; ρώτησε ο Βέρνερ ειρωνικά.

Προχώρησε άγνά-άγνά πρὸς τὸ μέρος της:

—“Η στάση σου, είναι για ζωγραφιά!

“Ενα ζωγράφος θὰ μπορούσε να κάνη μιὰ υπέροχη εἰκόνα και να τήν δνομάσει: “Η σκλάβά της “Αγάπης”. “Η καλλίτερα: “Η σκλάβά του Ουίβις”...

“Η Ρόντα έγινε κάτωχρη. Τὰ χέιλη της κινήθηκαν· αλλά δεν μπορούσε να άρθώση λέξη.

“Επὶ τέλους, κατάρθωσε να πῇ με φωνή πνιγόμενη:

—Και σύ; Πῶς πρέπει να σὲ ζωγραφίσουν; Σὲ ποιά στάση;

“Υπήρχε μῖσος και συγχρόνως πικρία στὸν τόνο τής φωνής της.

—“Εγὼ εἶμαι...: “Ο Κατάσκοπος!

Και ο σέρ Γάστων γέλασε, άτάραχος. Φαινόταν σάν να διασκεδάζε με τήν άγωνία της:

—Δεν σοῦ κρύβω ότι ήμουν έδῶ και σὲ θαύμαζα, πρὰ δέκα λεπτῶν ήδη. Σὲ βεβαιῶ, ότι ή... κοῦρα, που επέβαλες στὸν Ουίβις είναι θαυμάσια-θαυμάσια! Σας παρακολούθησα από μακριά με μεγάλο ενδιαφέρον!

—Μας παρακολούθησες;

—Μὲ άγρυπνη προσοχή. Και δεν μετανοῶ. Αὐτὸς ο άποχαιρετισμὸς άξίζει τὸν κόπο. “Ήταν υπέροχος. Πρὸ πάντων τὸ τελευταίον εκείνο φίλημα...

“Η Ρόντα σκίρτησε:

—Τι έννοιες;

—Στὸ χέρι, μόνο στὸ χέρι, φυσικά. “Υπάρχει τίποτα φυσικότερο; Τὸ άκρο άωτο τής άθωότητος... “Ίσως μόνο να είχε και καμμιάν άλλη σημασία...

“Η Ρόντα τὸν πλησίωσε και τὸυ έρριξε ένα βλέμμα έσχάτης περιφρονήσεως:

—Σοῦ λέω και πάλι, ότι εἶσαι τρελλός!

—“Απατάσαι, φίλτάτη μου! Οὐδέποτε ήμουν πῶς καλὰ... Μάλλον φαντάζομαι ότι εἰ σὺ δεν εἶσαι πολὺ καλὰ στήν υγεία σου. Μιά γυναίκα, με δχι άρρωστα μυαλά δεν θὰ σκεπτόταν ποτέ να θέση τέρμα στήν εὐτυχισμένη ζωή που περνά μαζὶ μου...

Γέλασε με τήν συνηθισμένη του κακία και τήν κύτταξε στὰ μάτια:

—Μιὰ ήθική γυναίκα, συνέχισε, θὰ δεχόταν ποτέ να διακινδυνεύση τήν αξιοπρέπειά της και τὸ μέλλον της, για τὸ χατήρι ενός ανθρώπου σάν τὸν Ουίβις;

—“Ίνα πολὺ καλλίτερος από σένα! φώναξε εκείνη με γενναϊότητα, έπιδεκτική παροξνήσεως.

—“Ω! Τὸν υπερασπίζεσαι; “Ωραία! Δεν ὑπάρχει καμμιὰ άμφιβολία... Είναι ο τελευταίος τὸν ανθρώπων, ή προσωποποίηση δλων τῶν άρετῶν!

—Εἶναι εύκολο να παρεξηγής τὰ λόγια μου και να τὰ παραμορφώης για τὸυς σκοπούς σου, άλλὰ...

—Δεν έχει άλλὰ! “Η ὑπομονή μου εξηντλήθη. “Αφοῦ άνοίγεις τήν πόρτα για τὸ διαζύγιο, δεν διστάζω να τήν περάσω. Θὰ ήμουν τρελλός αν έκανα δυσκολίες.

“Η Ρόντα τὸν κύτταξε κατάματα.

—“Ω! “Επὶ τέλους! Μιλεῖς καθαρά! Εἶπε.

“Επικολούθησε βαθεία σιγή. “Αν ή Ρόντα δεν ήταν άπορροφημένη από τήν άπελπισία και τήν ταραχή, που τής προέξενουσε ο σύζυγός της, θὰ αντιλαμβανόταν ότι γύρω τους ή σιωπή ήταν αληθινά νεκρική. Ποῦ ήσαν οί άλλοι προσκεκλημένοι; Εἶχαν φύγει όλοι από τὸ σπίτι τής λαίδης Μπάρκ; Δεν άκούονταν πᾶ οί ήνοι τής μουσικής.

(“Η συνέχεια σὲ προσεχές)

....ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Τήν τελευταία στιγμή

“Η σιγή στὸ δωμάτιο τὸυ μακαρίτη Θεοσχωρέστου Αλωνιάδη. Λέμε «μακαρίτη» γιατί τὸ πρῶι, ο Θεοσχωρέστος Αλωνιάδης πέθανε. Τέσσερις γιατροὶ διαπίστωσαν τὸν θάνατο και για τήν ὥρα, ο άνεψιὸς κι’ ή άνεψιά τὸυ μακαρίτη κάθονταν αντίκρυ στὸ κρεββάτι δπου αναπαύεται κατάχλωμος ο θεῖος τους, και πίνουν τὸν καφέ τής παρηγοριάς, πὸν τὸυς σεβρίζει ή Εὐτυχία, ή καμαριέρα, κλαίοντας με λυγμοὺς τὸν άφεντικό της.

Εὐτυχία (γοερά).— Τὸν καῦμένο τὸν κύριο! Τὸν φουκαρά τὸν κύριο! Ποῦ ήταν τόσο εὐγενικός... τόσο νέος... “Ανεψιός.— Τόσο νέος; Σάμπως τὰ

“Ενας κρεμανταλῆς με μιὰ τσάντα...

παραλές, Εὐτυχία! “Ο θεῖος μας είχε πᾶτήσει τὰ ένενήντα πέντε!

Εὐτυχία.— Τόσο νέος στήν κράση, ήθελα να πῶ. “Όσο συλλογιέμαι πῶς χθὲς άκόμα μου πέταγε στή μούρη τή μασσέλα του για να με τρομάξει! “Ω! Ποτέ δεν θὰ μου πετάξει πᾶ τήν μασσέλα του... Τὸν καμερὸ τὸν κύριο! Τὸ φουκαρά τὸν κύριο!

“Ανεψιά.— Τὸν καῦμένο τὸν θεῖο μας! Τι καλὸς που ήταν!

Εὐτυχία.— “Όλο οί καλοὶ πεθαίνουν! “Όλοι οί «στριμμένοι» είναι κορακοζῶητοι!

“Ανεψιός.— Κανένας δεν τήν γλυτώνει άπ’ τὸν Χάρο, Εὐτυχία μου! Πρέπει να τὸ πάρουμε άπόφαση. Αὐτὰ έχει ή ζωή!

Εὐτυχία.— Οὔτε συζήτηση! Κι’ ὅστερα, παντοῦ χῶνει ο έξαποδῶς τήν οὔρά του! Δεν μᾶς έφτανε που πέθανε ο κύριος, έσπασα και τήν καφετιέρα! Καλὰ λένε πῶς μιὰ συμφορά δεν έρχεται ποτέ μόνη της. Θεέ μου! Τι κατάσταση! Τι καταστροφή!

“Ανεψιά.— Δεν βαρύνεσαι, δεν έχει καμμιὰ σημασία, Εὐτυχία.

Εὐτυχία.— Τι λέτε καλὲ κυρία! Δεν έχει καμμιὰ σημασία που πέθανε ο κύριος!... Αὐτὸς, ο τόσο καλός! “Ο τόσο...

“Ανεψιά.— “Όχι, καλέ! Πῶς έσπασες τήν καφετιέρα. (κουδοῦνι) Πήγαινε ν’ άνοίξης, Εὐτυχία!

Εὐτυχία.— Θὰ είναι ή νοικάρισα τὸυ Ισογείου, ή Φωφῶ... “Η περιέργειά της

δεν λέγεται. Καὶ ξέρεις, ή νοικάρισα τὸυ πρώτου πατώματος τήν ὑποπεύεται ότι τής έπνιξε τὸν Ρίκο, τὸν άγαπημένο γάτο της...

“Ανεψιός.— “Αφησε τὰ λόγια και πήγαινε να άνοίξης.

(“Η Εὐτυχία πηγαίνει κι’ άνοίγει. “Ενας κρεμανταλῆς με μιὰ τσάντα κάτω από τή μασχάλη εμφανίζεται και τής δίνει μιὰ κάρτα. “Η Εὐτυχία διαβάζει τὸ έπισκεπτήριο και εἰσάγει τὸν έπισκέπτη στὸ δωμάτιο τὸυ πεθαμένου).

Τρακαδόρος (μπαίνοντας).— Καλῶς τους!

“Όλοι.— Σοῦ! Γιατί μῆκατε έδῶ μέσα!

Τρακαδόρος.— Τι τρέχει; Μπᾶς κι’ άρρώστησε κανείς;

“Ανεψιά.— Πέθανε ο θεῖος μας. Δεν τὸν βλέπετε, κύριε;

Τρακαδόρος.— “Εχετε δίκιο. “Αλωστε γι’ αὐτὸ μονάχα ήρθα. “Επιτρέψτε μου να συστηθῶ: Παλκοσένικος Τρακαδόρος, τέως κωμικός τὸυ θεάτρου πρόζας. Πρὸς τὸ παρόν, αντιπρόσωπος τὸυ πρακτορείου κηδειῶν “Η Αλωνία Ζωή, χρόνια νάχετε!...

“Ανεψιός.— Τέως κωμικός; Καὶ πῶς καταν... πῶς άλλαξατε επάγγελμα;

Τρακαδόρος.— Θὰ σας εξηγήσω. “Η ζωή μου είναι ολόκληρο μυστιόρημα. Βίος και πολιτεία... Τὸ δνομά μου είναι άφορμή—μοιραία τὰ δνόματα σοῦ λέει ο άλλος—και μόλις έβγαίνα στήν σκηνή, πάθαινα τράκ και σιγά-σιγά άπλωνόταν νέ κρ α στήν πλατεία! “Ο θάσος δεν άργησε να φαλήρη, άφοῦ έφαγε τὸ καταπέτασμα τὸυ «Ταμείου εργασίας τὸυ Σωματείου “Ηθοποιῶν». Τότε έψαξα για άλλη δουλειά... Θυμήθηκα τήν νέ κρ α τής πλατείας... κι’ έγινε πεθαμενατζής! Τώρα, ο θεῖος σας, Θεοσχωρέστος Αλωνιάδης, είναι ο πρώτος μου πελάτης, και ο τυχερός, φαντάζομαι...

“Ανεψιός.— Καλὰ... δεν είναι άνάγκη όμως να ξεφωνίζετε έτσι!

Τρακαδόρος.— Μήπως φοβάστε να μην ξυπνήση ο πεθαμένος;

“Ανεψιός.— Ζήτημα εύλαβείας... Οί φωνές σας «και πεθαμένο μπορούν ν’ άναστήσουν» ὅπως λέει ο κοσμάκης... “Ελα τώρα να μᾶς πῆτε τί θὰ κάνουμε.

Τρακαδόρος.— Καλὰ. “Όπως θέλετε. Τώρα, άφοῦ πρόκειται για τὸν πρώτο μου πελάτη, πρέπει να κάνω κάτι καλὸ... Μιὰ κηδεία που να κάνη τὸν κόσμο να χαζεύει! Ποῦ να κάνη τὸν καθένα να εἰχεται να πεθάνη πρὶν τής ὥρας για να άπολαύση τέτοια παρᾶτα! Τὸν καῦμένο τὸν θεῖο σας! Κι’ ήταν τόσο γενναῖος άνθρωπος! Λεοντάρι!

“Ανεψιός (με συγκίνηση).— “Όστε τὸν γνωρίζατε;

Τρακαδόρος.— “Όχι, έχω όμως τήν πεποίθηση. Δεν είναι αὐτὸς εκεί, στήν φωτογραφία, με τὸ άγριο άγκυλωτὸ εκείνο μoustάκι;

“Ανεψιά.— Λάθος κάνετε. “Ο θεῖος μας ήταν σπανὸς εκ γενετής!

Τρακαδόρος.— Δεν έχει σημασία. Τὸ μoustάκι δεν παίζει σπουδαῖο ρόλο. “Εγὼ, λ. χ., δταν έπαίξα έναν άγριο ρόλο στήν φάρσα «Τρέμε γῆ», μιὰ μέρα, άφηρημένος βγήκα χωρίς μoustάκι στήν σκηνή, στήν δεύτερη πράξη. Σημειωτέον ότι στήν πρώτη είχα βγῆ με μoustάκι. “Ε λοιπόν, τὸ κοινὸν με χειροκρότησε, πεθαμένο στὰ γέλοια, μόνο δταν βγήκα χωρίς μoustάκι! “Αλήθεια, άς επανέλθουμε στὸ θέμα μας. Πρέπει να κάνουμε μιὰ εξααιρετικῶτατη κηδεία...

“Ανεψιά.— Ναι, μιὰ, πρώτης τάξεως κηδεία, κ. Τρακαδόρε Παλκοσένικε...

Τρακαδόρος.— (με άξιοπρέπεια).— Παλκοσένικος Τρακαδόρος, παρακαλῶ, κυρία μου...

“Ανεψιά.— Μὲ συγχωρήτε. Μόνον θέλωμε μιὰ πρώτης τάξεως κηδεία, κυρίε Παλκοσένικε Τρακαδόρε, γιατί ο μακαρίτης ο θεῖος μας, εκτός τὸυ δτι ήταν ένας λαμπρὸς άνθρωπος, άγαποῦσε λιγάκι και τὰ μεγαλεία... Καὶ ὅπως δεν πρόκειται τώρα να ξεδιψῇ ο ίδιος...

Τρακαδόρος.— Μειντε ήσυχη, κυρία μου. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, δηλαδή, τὸ πᾶν για σας... Χμ... με τὸ μπαρόν, για τὸν μακαρίτη, ήθελα να πῶ!...

“Ανεψιός.— Πάντως να μην κοστῖση τὰ μαλλοκέφαλά μας! “Ο θεῖος μας δεν θὰ μᾶς τὸ συγχωροῦσε ποτέ (σιγά, στήν “Ανεψιά). “Ήταν τόσο σπαγγοραμμένος ο μακαρίτης...

Τρακαδόρος.— “Επιτρέπεται ποτέ να παζαρεύετε στήν τιμή δταν πρόκειται να θάψετε τὸν μακαρίτη τὸν θεῖο σας; Τὸ πολὺ-πολὺ, να σας κάνω μιὰ έκπτωση, σάν παληοὺς πελάτες μου, δταν θὰ με ξαναφανάξετε!

“Ανεψιός και “Ανεψιά (σταυροκοπιῶνται).— Σορκισμένος νᾶσαι!

Τρακαδόρος.— “Ο λόγος τὸ λέγει Σιδερένοι νᾶστε, άτσάλι άλυωτο να γίνετε, δεν ήθελα να πῶ αὐτὸ, κυρία μου, και κύριέ μου! Καὶ στὸ κάτω-κάτω... άνθρωποι ήμαστε!...

“Ανεψιός.— “Ας είναι, λέγετέ μας τώρα, τί θὰ χρειασθῇ;

Τρακαδόρος.— Λοιπόν: μιὰ κάσα έξη μέτρων μήκους...

“Ανεψιός.— Γιατί τόσο μεγάλη κάσα;

Τρακαδόρος.— Νάχη τήν εὐρυχω-

—Προτιμῶ να ξήσω στὸν αἰῶνα τὸν άπαντα!

ρία του ο άνθρωπος! Άρκετά στενοχωρήθηκε στην ζωή του! Λοιπόν: κηδεία πρώτης τάξεως. Τά εξαπτέρυγα θά τα κρατούν άραπάδες ντυμένοι λευκά...

Άνεψιός.—Τι έκανε λέει; Άραπάδες;

Άνεψιά.—Ντυμένοι λευκά;

Άνεψιός.—Τι θά πη αυτό πάλι;

Τρακαδόρος.—Αυτό λέγεται φυσικόν πένθος. Ύστερα, μαύρο και λευκό είναι της μόδας φέτος. Θά βάλω τριάντα άλογα νά τραβούν την νεκροφόρα...

Άνεψιός.—Τριάντα άλογα! Άποκρηάτικη παρέλαση έτοιμάζεστε... ή κηδεία;

Τρακαδόρος.—Κυρίε μου, πρέπει νά σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων. Καί καθώς θά είναι άποκρηά...

Άνεψιός.—Καλά... καλά...

Τρακαδόρος.—Τι ώρα'να παράτα... στην λεωφόρο Άμαλίας... με τ' άλογα σέ καλπασμό...

Άνεψιός.—Σέ καλπασμό!!! Μπας καί θά τρέξουν τόν Γκραν-Πρι!

Τρακαδόρος.—Δηλαδή... με καλπασμό... καί σημειωτόν βήμα...

Ωχ! άδερφέ! Μπορεί νά βάζεται ο πεθαμένος νά πάη στον άλλο κόσμος! Επίσης μιά καινοτομία γιά τις ταινίες του φερέτρου: θά τις κρατούν τέσσερις ήθοιοι του κινηματογράφου!

Άνεψιός (παλαβαμένος).—Κάνετε όπως καταλαβαίνετε. Τι άλλο;

Τρακαδόρος.—Λέω νά φέρω καί την όρχήστρα «Παπαδοπούλου» της Μονμάρτης νά παίξει εϋθύμους σκοπούς...

Άνεψιός.—Γιατί εϋθύμους;!!!

Τρακαδόρος.—Οί Κινέζοι τόν συνηθίζουν έτσι. Γλεντούν όταν πεθαίνει κανείς... καί τόν κλαίνει ένόσω ζή! Είναι ή βαρεία φιλοσοφία της ζωής. Άν βάζαμε καί κανένα μπαλέτο από γκέρλς...

Άνεψιός.—Μήπως θέλετε καί νά κινηματογραφήσετε την σκηνή;!!!

Τρακαδόρος.—Δέν είναι άσκημ. Ιδέα. Καί τι τίτλοι: «Πως κηδεύει ή «Αιώνια Ζωή» την πιστή πελατεία της». Καί στο φινάλε, βεγγαλικά, τρακατρούκες, βαρελότα...

Άνεψιός.—Μά θά μάς πάη μέσα ή άστυνομία...

Τρακαδόρος.—Καί σάς νιοάζει άν πάη μέσα τόν πεθαμένο; Τό πολύ, νά επιβαρυνθί με τά έξοδα της κηδείας! Άλλήθεια, νά μίν ξεχάσουμε, στις ταινίες του φερέτρου την έπιγραφή: «Άπελθε εις την ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗΝ». Τό «ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ» με κεφαλαία... γιά ρεκαύμα του μαγαζιού!

Άνεψιός.—Έχει νά γίνη γλέντι!

Άνεψιός (άποκαμωμένος).—Καί πόσο λέτε νά στοιχίση αυτό τό... γλέντι;

Τρακαδόρος.—Θά σάς κάνω τιμή συμφέρουσα... με την έπίδρα νά σάς έχω τακτικό πελάτη... Λοιπόν... άν λέγαμε πενήντα χιλιάδες φράγκα!

Άνεψιός (κεραυνόπληκτος).—Πενήντα χιλιάδες φράγκα!

Θεοσκόπος Αιωνιάδης (πού είχε πάθει νεκροφάνεια, ακούγοντας τόν διγγιγώδη άριθμόν, συνέρχεται αυτομάτως καί κάθεται στο κρεβάτι του).—Τι έκανε λέει: πενήντα χιλιάδες φράγκα! Άν άν είναι έτσι δέν πεθαίνω... Προτιμώ νά ζήσω στον αιώνα τόν άπαντα!

ΘΟΙΒΟΣ ΑΣΤΡΕΙΔΗΣ

ΤΑ 67 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Έγιναν τόν περασμένο μήνα 67 χρόνια από την ήμερα πού κυκλοφόρησε τό πρώτο ταχυδρομικό δελτάριο. Ο τρόπος αυτός της ταχυδρομικής αλληλογραφίας πού τόσους γνώρισε άλλοτε θριάμβους, καί πού ως σήμερα εξακολουθεί νά επικρατεί σ' όλα τά μέρη του κόσμου, γνώρισε καί αυτός, όπως κάθε έφεύρεση στην άρχή, την περιφρόνηση καί την αντίδραση. Άλλ' άς αναφέρουμε με λίγα λόγια την ιστορία της κάρτ-ποστάλ. Έφευρέθηκε τόν Ιανουάριο του 1869 από τόν καθηγητή του Πολυτεχνείου της Βιέννης, δόκτορα Έμμανουήλ Χέρμαν. Είχε σκεφθί ο κ. καθηγητής τούς τεμπέληδες πού θαυρόταν νά σύρουν δυό γραμμές παραπάνω, προκειμένου νά αλληλογραφήσουν με κάποιον, καί βρήκε τότε ευλόγηρα θά γέμιζε κανείς ένα μικρό τετράγωνο καρτόνι, παρά όλόκληρα κατεδατά επιστολικοῦ χαρτιού. Γιατί, άν δικαιολογείται βραχυλογία στις κάρτ-ποστάλ, λόγω τών περιωρισμένων διαστάσεων τους, δέν δικαιολογείται όμως σ' ένα γράμμα. Παρεξηγείται...

Οί πρώτες κάρτ-ποστάλ, ήταν μικρά ορθογώνια καρτόνια γκριζου χρώματος.

Δέν είχαν τότε άκόμη καμμία εικονογρά-

Ο δωρ Χέρμαν

φηση. Τόν Οκτώβριο του 1869 ή νέα έφεύρεση υιοθετείται επισήμως από την άυστριακή κυβέρνηση. Η αντίδρασις όμως είναι μεγάλη. Ίδιως από τόν γυναικείο κόσμο! «Πράγματα είναι αυτά, γιά νά αλληλογραφής φθηνότερα, νά είσαι ύποχρεωμένος νά παραδίδης στα Ιδιαιτερά σου στον πρώτο τυχόντα περίεργο; Άς φθηνάινουν τά γράμματα, άν θέλουν νά διευκολύνουν την αλληλογραφία!...».

Έν τούτοις, ή κάρτ-ποστάλ έπεβλήθη καί σέ λίγο κατακτούσε τόν κόσμο. Μετά την Αυστρία, την υιοθέτησε ή Γερμανία, (στα 1870) ή Άγγλία, τόν Λουξεμβούργο, ή Έλβετία, τόν Βέλγιο, ή Ολλανδία, ή Δανία, ή Γαλλία. Από τις τελευταίες την υιοθέτησε ή Ίταλία (στα 1874) καί ύστερα οί άλλες χώρες. Στα 1899, είκοσι δηλ. χρόνια μετά την πρωτοεμφάνισή της, τά ταχυδρομεία μετέφεραν 7 δισεκατομμύρια 300 εκατομμύρια κάρτ-ποστάλ τόν χρόνο!

Τώρα όμως ή κάρτ-ποστάλ δέν είναι πιά τό γριζό εκείνο αντιπαθητικό καρτονάκι. Είναι εικονογραφημένη. Στην άρχή, τά διάφορα τοπία καί οί άπόψεις πόλεων, έδωκαν τό θέμα της εικονογραφήσεως της, ύστερα ήλθε ή σειρά τών μεγάλων γεγονότων της ήμέρας.

Η ύπόθεσις Ντεϋφους, έγινε μεταξυ άλλων καί «κάρτ-ποστάλ», ή νέα τότε μόδα τών κυριών, τά «άντρος» έπίσης, τά νέα μέσα συγκοινωνίας, όπως ο ύπόγειος σιδηρόδρομος τών Παρισίων, κτλ. Έπιπολούθη-

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΟΛΟΥ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ

Ο φίλος μας ο Μάριος, διηγείται στο καφενείο τά κυνηγητικά του κατορθώματα στις Ίνδιες.

Ο Μάριος.—Πού λέτε μιά μέρα, κυνηγούσα έξω από την Βεγγάλη τίγρεις με τόν φίλο μου, τόν Μαχαραγιά του Τσιμπούρ όποτε βγαίνει άντίκρου μου μιά τίγρις, μά τί τίγρις! Πρώτη φορά στη ζωή μου είδα τέτοια τίγρι! Φαντασθήτε ότι ήταν μεγάλη έφτά μέτρα!...

Ο Όλιβ.—Μάριε, σάν νά τά παραλές...

Ο Μάριος.—Όχι σέ βεβαιώ, πιτσουνάκι μου, άλλο πού νά στο λέω καί άλλο πού νά την βλέπης! Δέν τά χάνω όμως, σηκώνω τό τουφέκι μου καί «μπάμ» την έαπλώνω κάτω νεκρή.

Ο Όλιβ.—Μάριε, τά παραλές!...

Ο Μάριος.—Όχι σου λέγω καί γιά νά σου αποδείξω τό έναντίον, θά σάς διηγηθώ μιά άλλη περιπέτεια μου. Με έναν άλλο φίλο μου Μαχαραγιά, κυνηγούσαμε μιά μέρα άγριελέφαντες. Όποτε ξαφνικά βλέπω νά προβάλλη πίσω από ένα δένδρο ένας έλέφας...

Ο Όλιβ (διακόποντάς τον).—Σάν δουνό!...

Ο Μάριος.—Όχι δά, καϋμένο, άπεναντίας, ήταν ένας έλεφαντάκος τόσος δά... Καί ο Μάριος χαμηλώνει τό χέρι του σέ ύψος πενήντα εκατοστών από τό πάτωμα.

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΞΕΡΕΙ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

Έκείνο τό άπόγευμα, ο Μάριος έπαίρνε την μύρα τόν έξω από τόν συνηθισμένο του κέντρο της Καννενμπιέρ, όποτε τρέχει κατατρομαγμένος σ' αυτόν ένας φίλος του καί του λέγει:

Ο φίλος.—Μάριε, τρέχα! Ο φίλος σου ο Όλιβ πλαιώθηκε από ένα φορητό αυτοκίνητο!

Ο Μάριος.—Τί μου λές αυτού! Καί πως είναι τώρα; Μπας καί πέθανε;

Ο φίλος.—Όχι, άλλα είναι πολύ άσχημα ο φουκαράς.

Καί ο Μάριος.—Τρέχω! Ίσως καί προκάνω νά του ζητήσω εκείνο τό πεντακοσάριο πού μου χρωστά!...

□ □

ΩΣ ΤΟΤΕ ΘΑΝΑΙ ΕΝ ΤΑΣΕΙ...

Ένας γέρος παληατζής περνά έξω από τό σπίτι του Μάριου φωνάζοντας:

—Παληά, ρούχα, παληά διβλία, παληά χαλκώματα καί παληά σίδερα άγοράζωωω!...

Καί ο Μάριος (βγαίνοντας στο παράθυρο).—Μπορείς νά περάσης μετά ξη μήνες; Σήμερα μου έφερε ο ράφτης μου τό καινούργιο μου κοστούμι...

σε ή κωμική κάρτ-ποστάλ, ή εύχετήριος με τά γνωστά συμπλέγματα της καί τις τυπωμένες εύχές της κτλ. κτλ. Ένδιφερέθηκαν οί συλλογείς. Άρχισε ή γνωστή σ' όλους μας από τά παιδικά μας χρόνια ανταλλαγή «εικονογραφημένων δελταρίων» μέσων τών σπηλών αλληλογραφίας όλων τών περιοδικών καί γενικά, γεννήθηκε μιά νέα μεγάλη βιομηχανία, πού εξακολουθεί άκόμη καί σήμερα νά άνθι καί νά πλουτίζει τούς κατόχους της.

Φιλοξενία

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

ή μητέρα της, άλλοτε της έλεγε κάπου-κάπου: «καϋμένο μου παιδί, μου θυμίζεις την θεία σου Άλμπινα». Η θεία Άλμπινα ήταν μιά «καλοφαγού» πού δέν ήξερε άλλο από ύπνο καί φαί.

«Σ' ένα πράγμα παραδεχόταν ή Κλάρα, μοιάζω πολύ με την θεία μου. Στο ό,τι τόνειρά μου, δέν μ' έμπόδισαν νά παντρευτώ την πραγματικότητα».

Ξαπλωμένη στην σκιά του πηγαδιού ή Κλάρα, με τά γυμνά της χέρια πλεγμένα άπάνω άπ' τό κεφάλι της, περίμενε τόν άντρα της. Ο Λάζαρος Μπαρτανιόν είχε πάρει πιά άπόφαση την άνοιξη της γυναικας του. Την είχε αγαπήσει σέ βαθμό πού νά την παντρευτή μολοντί ή μόνη της προίκα ήταν... τά όνειροπολήματά της!

Βλέποντάς τον νά φεύγη τά ξημερώματα με την τσάπα στον όμο, στην έποχή του τρύγου πού τόν ξανάειωνε, ή Κλάρα άναλογίζόταν πολλές φορές πως ίσως νά την παρμελούσε γιά χατήρι μιάς άλλης. Ύπηρεχαν τόσο νόστιμες μεροκαματιόρες στο χωριό πού δέν ήταν καθόλου δύσκολες! Λόγου χάριν, ή Σάρα με τά μαύρα μαλλιά καί τά μαργαριταρένια δόντια...

□ □

Ήταν ή δεύτερα άπογευματινή. Η άτιμόσφαιρα έκαίγε σάν καμίνι. Ένα σκυλί, μακρύ, γαύγιζε πένθιμα...

Η Κλάρα πού έννοιωσε νά θαράινουν τά βλέφαρά της άνατρίχισε. Τό ζώο σέρλιαζε σάν νάκλαιγε κάποιον πεθαμένο.

«Δέν κάνω καλά, σκέφτηκε, νά μένω μόνη στο σπίτι. Ο τόπος είναι γεμάτος κακοποιούς. Δέν μπορεί νά δρθί όλος ο κόσμος δυνλεϊά κι' οί δυσαρεστημένοι δέν άργούν νά γίνουν κλέφτες. Θά πώ τόν Λάζαρο νά μου άφίνη τουλάχιστον την Όνωρίνα».

Τεντώθηκε καί σπρώχθηκε. Ξαφνικά, ο φόβος την έκανε νά τραθητή πίσω καί της έκοψε την άναπνοή. Μπροστά της ήταν ένας άγνωστος με μαύρα μαλλιά καί στενό μέτωπο. Ήταν ξυπόλυτος καί με ξεσκισμένο πουκάμισο πού άφηνε γυμνό τόν ένα τόν όμο.

—Τί ζητάς εδώ; ρώτησε ή Κλάρα. Ποιά είσαι;

—Κρύψτε με, της ψιθύρισε εκείνος.

Έκείνη όπισθοχώρησε μηχανικά:

—Δέν πιστεύω νάκανες τίποτα κακό!...

Ο όμος του άγνώστου είχε μιά δαγκωνιά από όπου έσταζε αίμα.

—Τσακώθηκα μ' έναν φίλο μου, καί τώρα με καταζητεί ή άστυνομία. Καί καθώς τά χαρτιά μου δέν είναι εν τάξει...

Η Κλάρα άνάπνευσε με άνακούφιση.

—Δουλεύεις σ' άμπέλια; ρώτησε.

—Ναί, της άποκρίθηκε.

—Δέν μπορώ νά σέ κρύψω μέσα στο κελάρι ή στο σπίτι γιάτι ο άντρας μου δέν θ' ιεγήση νά φανή.

Καί γιά νά μίν νομίση μόνη καί ζητήσθ εκείνος νά έπωφεληθί πρόσθεσε άμέσως:

—Μένω μαζί με μιά όπηρετρια.

—Δέν έχετε καμμία άποθήκη, κανένα ύόγειο; Θά φύγω μόλις νυχτώσει.

Η Κλάρα τόν κατέβασε στο ύπόγειο. Σκεπτόταν πως αυτό πού έκανε ήταν παράτολμο. Άκούς εκεί, νά κρύψη στο σπίτι της κάποιον πού δέν τόν ήξερε, νά γίνη συνένοχος του πρώτου τυχόντος, τί άπερίσκε-

ψία! Άν τόν μάθαινε ο Λάζαρος δέν θά της τόν συγχωρούσε ποτέ. Άνέθηκε άπ' τό ύπόγειο μ' ένα σωρό παράπονα έναντίον του άντρός της. Νά πού την ώδηγούσε ο προκομένος, άφήνοντάς την μόνη! Ένώ εκείνη κινδύνευε νά πεθάνη στραγγαλισμένη από κανέναν άλήτη, ο Λάζαρος έπαίρνε τόν μεσημεριάτικό του κατώ άπ' τά κλήματα. Ο παληόγερος! Κι' άν την άπατούσε εκείνη την στιγμή με καμμία έργάτιδα; Άφέντης δέν ήταν; Έτρεμε όλόκληρη άπ' την άγωνία της. Άν είχε κρύψει τόν έραστή της δέν θά την έγνοιάσε καί τόσο. Άν τόν άνεκάλυπταν όμως οί χωροφύλακες...

Καθώς τραβούσε έναν κουβά νερό, ή Κλάρα συλλογίστηκε πως ο φυλακισμένος ήταν

Άντίκρου στο πτώμα τούς άνδρός της ή Κλάρα έννοιωσε τύψεις.

πεινασμένος καί διψασμένος. Του πήγε ψωμί, τυρί καί κρασί.

—Πάρε αυτά, του είπε.

Έκείνος την κύτταζε σάν χαζός. Νά έννοιωσε άραγε μόνο εϋγνωμοσύνη; Η μήπως!...

—Εύχαριστώ, της είπε.

Έκείνη, έαλισμένη άπ' τις άναθυμιάσεις του κρασιού πού άναδίδονταν τό ύπόγειο ξανάκλεισε την πόρτα κι' έφυγε. Ο προστατευμένος της πού την είχε κυτάξει με μάτια άνθρωπου κατατρομαγμένου, της είχε πη «εύχαριστώ». Ο άλήτης θά συνέχιζε τόν δρόμο του ελεύθερος, περπατώντας χωρίς τέλος.

□ □

Μόνη της, τώρα μέσα στο δωμάτιό της, ή Κλάρα άναγνώριζε πως έκανε άσχημα νά

παντρευτή τόν Λάζαρο άφού δέν τόν αγαπούσε. Νά ήταν τουλάχιστον κανέναν νέος! Πάντως, δέν ξαναφτιάχνει κανείς την ζωή του...

Ξαφνικά σωτά δήματα ακούστηκαν μέσα στα σκοτεινά στον διάδρομο. Τά δήματα πλησίαζαν στο δωμάτιό της. Η Κλάρα όρμησε καί κόλλησε τό κορμί της με όλη την δύναμή της άπάνω στην πόρτα. Έρχόταν έκείνος σ' ό θά παραβίαζε την πόρτα με μιά σπρωξιά... Σέ λίγο ακούσθηκε ένα έλαφρό χτύπημα στην θύρα.

Η Κλάρα άνατρίχισε σύγχωρη.

Δέν ύπήρχε άμφιβολία! Αυτός ήταν. Έρχόταν χωρίς άλλο νά της έπιτεθί. Τί θάάμνε τώρα; Θά μπορούσε μιά γυναίκα αυτή, νά άντισταθί στην δύναμη ενός άνδρός; Τρέμοντας σύγχωρη, ή Κλάρα, έδωλε μιά άγρια κραυγή.

—Βοήθεια!...

Μιά γυναίκα όμως φωνή ακούστηκε πίσω από την θύρα:

Η Κλάρα άνάπνευσε:

—Έγώ είμαι, κυρία, ή Όνωρίνα.

Θεέ μου! Ήταν ή όπηρετρια. Ήταν κατάχλωμη ή Κλάρα όμως δέν τό πρόσεξε.

—Αύριο, δέν θά σ' αφήσω νά φύγης γιά άμπέλι, της είπε. Θά πώ στον κύριο νά σ' αφήση στο σπίτι. Όλομόναχη, φοβάμαι. Άκουσε στο σκυλί, τόσες ώρες γαυγίζει. Καί τί άγρια!...

Χτυπούσαν την πόρτα.

—Μήν άνοιξετε, κυρία, γιά τόνομα του Θεού! έρχόμουν νά σάς πώ πως συνέβη ένα δυστύχημα...

□ □

Άντίκρου στο πτώμα του άντρός της, ή Κλάρα την πρώτη στιγμή έννοιωσε τύψεις. Είχε εύχηθί νά είναι ελεύθερη. Κι' ήταν ελεύθερη. Τώρα όμως τάβαζε με τόν εαυτό της, σάν νά ήταν εκείνη ή αίτία του θανάτου του συζύγου της.

Ο άγορφυλάκας ήλθε πρώτος.

—Τόν σκότωσαν, είπε.

Η Κλάρα άνωρθώθηκε με μάτια πού δ-καμπαν:

—Ποιος τόν σκότωσε;

—Ένας άλήτης πού ο μακαρίτης άρνήθηκε νά του δώση δουλειά. Δούλευε πρίν στα σφαγεία της Νίμ. Ένας ναυαγής, κλέφτης, μπεκρής... πού κυνηγά τόν ποδόγυρο. Όλα πέρα ε' μακαρίτης, έλα όμως πού είναι στραβόζυλο ο κακούργος...

Πολλοί τόν γνώριζαν τόν φονιά. Ήταν ψηλός με κατάμαυρα μαλλιά, Σακκάκι δέν φορούσε. Τό πουκάμισό του ήταν ξεσκισμένο...

«Όποτε έτσι, ο φιλοξενούμενός της ήταν ο δολοφόνος του άντρός της! Γιατί τώρα δέν τόν κατήγγειλε; Δίνοντάς του έσομο είχε γίνει καί παραπάνω από συνένοχός του... Πρώ όλίγου, κατεβαίνοντας στο ύπόγειο, είχε νιώσει καί τί έλλο πού...

—Βρισκόμουν στο πηγάδι, είπε, όταν άκουσα νά γαυγίζει τό σκυλί γιά πρώτη φορά. Δέν είδα όμως νά περνά κανένας... κανένας...

ΝΕΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

Ο ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΑΓΑΝΕΑΣ

Μαρίκα-

Η Τζένη Περίδου. Άλλη κληρονομική καλλιτεχνική φλέβα. Σπούδασε στην αυστηρά σχολή των Καλογραιών και της άρεσει να συζητήσει για γαλλική φιλολογία. Έκανε εντύπωση η ώραία δημιουργία της στο έργο «Ελισάβετ». Κάπου-κάπου λέει άστεία στα παρασκήνια, συνήθως όμως κάθεται σοβαρά-σοβαρά κι' όλοι την ρωτούν: «Τζένη... τι σου συμβαίνει;...» κ.τ.λ...

Η μικρή Λαλαούνη. Αυτή-δ' έχει καλλιτεχνική φλέβα! Κόρη της 'Αλεξάνδρας Λαλαούνη, έκλεκτης μουσικοκριτικού, αδελφή της Άλκας Λαλαούνη, μεγάλου διανοού πιαστικού ταλέντου, τι θέλατε να είναι η 'Αγγέλα; Θέατρο σπούδασε στην Βιέννη. Και κάτι βγαίνει απ' αυτό!

Ο Άρης Βλαχόπουλος κατάρθωσε μόνος του, με τις δυνάμεις του, να δημιουργήσει μια νέα θεατρική φέρμα. Ψυγός πάντα στους ρόλους του. Εξουσιδής της 'Αγαπητός σε όλους. Λαμπρό μέλλον.

Την Νίτσα Βισώρη παρ' όλο να την ξεχάσω και να μην την αναφέρω, γιατί να τώρα που με ξέχασε η ίδια και δεν μούστειλε φωτογραφία. Ή μοιραία γυναίκα του θιάσου. Είναι τόσο γλυκιά, που την έρωτεύει αμέσως! Το χαμόγελο της στάζει μέλι, τα μάτια της διοχετεύουν... ροσόλι, η όμιλία της είναι δρεκτική μιλία! Όλοκληρο ζαχαροπλαστείο... σε μια γυναίκα!

Κορίνα Λαντά. Γλυκά κρεολής, προσωπάκι όλο λακκίκια μέσα στα όποια φωλιάζει η τσακινιά. Βλέμμα παραποινάριο που φαίνεται να ζητά παρηγοριά... Χαϊδευτικά, την λένε «Κόκο». Ήσυχη, μην την πειράξετε όμως. Άγριος καμιά φορά και τότε απειλείται... κοκο...ρομαχία!

Βισώρης. Μορφωμένο παιδί, ήθοιους με πείρα, πολύτιμος συνεργάτης σ' έναν θίασο.

Γεωργόπουλος. Άραια-άραια, τον βλέπουμε στην σκηνή. Ή δράση του είναι πιο πολύ πίσω απ' τις κουίντες. Διεκπεραιώνει όλες τις εσωτερικές δουλειές του θιάσου.

Γαλάτης. Το «ύπουργέιο εξωτερικών» και «ύπουργέιο «τύπου και τουρισμού» του θιάσου. Ακούραστος... και με το χαμόγελο!

Τελευταίο αναφέρω τον Συράκο. Ο καλύτερός μας υποβόλεος που ό ήθοιους διαισθάνεται τι του λέει, χωρίς καν να τον άκούει. Όχι υποβόλεος της φωτιάς: έπιστήμη όλόκληρη! Και δεν είναι μονάχα αυτό. Έκεί που υποβάλλει το έργο... ο Συράκος άρχίζει να υποβάλλει και προγνωστικά των προσεχών Ιπποδρομιών. Ταλέντο σύνθετο, σαν να λέμε...

η Μαρίκα

Στην συμπαθητική ατμόσφαιρα του καμαρινιού της Μαρίκας—του «κινητού καμαρινιού» γιατί ποτέ δεν σταθεροποιούνταν, ως τώρα, τότε μεταφερόμενο από το «Ιντεάλ» στην «Βρετάνια» και τότε απ' τα Γιάννενα στο 'Αγρίνιο κι' απ' το 'Αγρίνιο στην Μυτιλήνη—όταν υπήρχη άπογευματινή, μεταξύ δυο παραστάσεων μαζεύονται εκείνοι που η μεγάλη καλλιτέχνης τιμά με την φίλα της, για να κουβεντιάσουν λίγο, να την ξεκουράσουν απ' την μονοτονία μιας συνεχούς θεατρικής εργασίας... Έκεί, θυμάμαι, κάποιο Σάββατο, η Μαρίκα πρωτομίλησε για το καινούργιο της θέατρο που τότε χιζόταν, στην λεωφόρο Πανεπιστημίου. Έπαιζε την «Καινούργια Ζωή» του Μπόγρη. Με το μαύρο φόρεμα της συμπαθητικής γεροντοκόρης, καθόταν ανάμεσά μας η Μαρίκα. Παίξαμε κουνκάν. Λένε ότι στα χαρτιά μπορεί κανείς να καταλάβει τον άνθρωπο. Για να πάρετε μια ιδέα της Μαρίκας στην ιδιωτική της ζωή — της μεγάλης ψυχής της καλλιτέχνιδος—θα σας πω μονάχα πώς τρίζει γαστρία. Μόλις καθήση, άφινει κάτω ξια πενιτάδραχμο. Ύστερα, παίζει φράγκο-φράγκο, χωρίς να έκτιβεται. Δεν έπιζητεί ούτε να χάσει, ούτε να κερδίσει. Όταν

ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΟΥΣΗ (Διευθύντρια της σκηνής)

σηκωθεί να βγεί απ' το καμαρίνι, δσα χρήματα έχει μπροστά της, πρέπει να τα μοιράσει στους ήθοιους της με τους όποιους παίζει. Κέρδη και κεφάλαια μαζί. Ξανακάθεται να παίξει, βάζοντας δεύτερο πενιτάδραχμο. Ξανασηκώνεται... και πάλι το μοιράζει! Αν ξανακαθήσει, ζητά την χρηματική ένταξη του Χέλμη: «Γιώργο, δόσε μου ένα πενιτάδραχμο...» Σε μια στιγμή, καθώς ο Τσαγανέας είχε δυο ρηγάδες μαστοδίνι, και με τα πολλά αποφάσισε να άπαλλαγή του ενός, είδα την Μαρίκα να άφαιρηται, το βλέμμα της να χάνεται στο κενόν... Κανείς δεν έβγαλε λέξη από μάς. Σε λίγο, η μεγάλη καλλιτέχνης έγκατέλειπε τον δνειρόκοσμο για να ξαναβρεθεί κοντά μας. Μας μίλησε—και δεν ξεχνώ ποτέ την συγκίνηση, την γλυκιά συγκίνηση που μαρτυρούσε η θεία φωνή της, το τρεμούλιασμα των χειλιών της:

—Άλήθεια, όταν θά πρωτοπαίζουμε εκεί (έννοωσε το «Ρέξ»), ποιός από μάς δεν θά νοιώσει τράκι; Μιά τέτοια δνειρευτή στιγμή...

Μου φάνηκε πως ξεχώρισα και δυο διαμαντάκια στα μάτια της...

Τι βαθεία σημασία που είναι αυτά τα λόγια! Κάθε άνθρωπος έχει τον καύμό του. Ή

Ελισάβετ

Μαρίκα με το δίκιο της μπορούσε να είναι πικραμένη που επί τριάντα χρόνια, η φωτεινή της σταδιοδρομία δεν βρήκε πλαίσιο άντάξιο της άσυγκριτης Τέχνης που η Φύση της χάρισε τόσο γενναιοδωρα... Φτωχοπαράγκες με πάλλο σένικο προχειροστημένο άπάνω σε βαρέλια. Το «πολυτελέστερο» θέατρο όπου έπαιξε ποτέ στον τόπο μας, υπήρξε το Ιδιόκτητό της, στην πλατεία Όμονοιας, με τα τόσο άβολα καθίσματα της πλατείας, όπου, θες δεν θες, γινόσουν κοντοπιθαρος! Τώρα, βάλε με τον νού σας, άφου αυτό ήταν το καλλίτερο... τι ήταν τα χειρότερα! Δεν ήταν μεγάλη άδικία για μια Μαρίκα να παίζει σε τρύπες; Βέβαια, ήταν προς τιμήν της ότι το κοινόν πήγαινε μόνο για να δει «Μαρίκα...» και δεν το σταματούσε η γύμνια ενός νεκρού πλαισίου. Ήταν όμως, άραγε, σωστό να ταλαιπωρή τους δυστυχισμένους θαυμαστάς της Τέχνης της; Κι' οι κακόμοιροι οι ήθοι της, γιατί να είναι σε τρύπες που μόνο κατ' εύφημισμόν μπορούσαν να λεχθούν καμαρίνια; Οι ή-θο-ποι-οι της! Τα παι-διά της! Πάντα, στις έπαρχίες προ πάντος όταν γύριζε, η Μαρίκα έκρυβε μέσα της την νοσταλγία ενός άπραγματοποίητου πόθου... Στα ταξίδια της στο εξωτερικό και στον μεγάλο της έκπατρισμό, όταν πήγε να μεταφέρει την Ιερή φλόγα της Τέχνης πέραν του 'Ατλαντικού, βλέποντας τα θεατρικά μεγαθήρια που είχαν όλες τις άνεσεις για τους θεατάς και ήθοιους—η Μαρίκα δεν έπαυε να επαναλαμβάνει, μέσα της, έναν όρκο Ιερολοχίτου: «Πρέπει να κάνω ΘΕ-Α-ΤΡΟΙ! Πρέπει να μπορώ να παίζω σε ΘΕ-Α-ΤΡΟΙ! Πώς να άνεβάσω με γάλα έργα... σε τρύπες;» Και να που τώρα πραγματοποιούνταν το δνειρό της...

Κι' έφθασε η Ιστορική μέρα που έκανε τα έγκαίνια του καινούργιου θεάτρου της η Μαρίκα... Αέχαστες στιγμές!

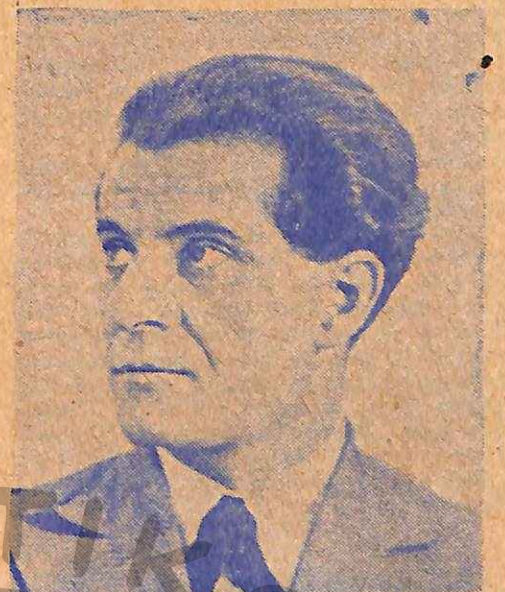
Ότι έκλεκτόν είχε να παρουσιάσει η έλληνική διάνοηση κι' η έλληνική κοινωνία, σε μιάν ατμόσφαιρα Ιερής συγκινήσεως και τρελλού ένθουςιασμού, έβαλε τον θεμέλιο λίθο στην μεγάλη προσπάθεια της Μαρίκας. Ύστερα απ' την τέλεση του άγιασμού, ο διευθυντής του θιάσου Βασίλης Λογοθετίδης έπτε μερικά λόγια για την καινούργια καλλιτεχνική έξόρμηση της Μαρίκας. Άνεγνώσθη έπιστολή του ύπουργού της Παιδείας—που ήταν όλόκληρος ύμνος για την καλλιτέχνίδα. Κατόπιν, ο αρχιτέκτων του μεγάρου κ. Κασσάνδρας μίλησε για το κτίριο από τεχνικής άπόψεως. Στο βήμα, τον διεδέχθησαν, πρώτον ο πρόεδρος της 'Εταιρίας Θεατρικών Συγγραφέων κ. Θ. Συναδινός κι' ύστερα ο πρόεδρος του Σωματείου 'Ελλήνων Ήθοιων κ. Ν. Παρρασκευάς. Τελευταίος μίλησε ο παλαίμαχος ήθοιός κ. Δαμάσκος.

Και βγήκε στην σκηνή η Μαρίκα! Τι έγινε δεν περιγράφεται. Ό κόσμος χει-

(Η συνέχεια στη σελίδα 38)

ΜΥΡΑΤ, (υιός)

ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Βέρθα ντὲ Λαντεναί, πειθόμενη στὶς εἰσηγήσεις ἐνὸς παιδικοῦ της φίλου, τοῦ Ζερβαί Φλοριζέ, καταγγέλλει τὸν σύζυγό της κόμητα Γκοντεφρουά ὅτι προσπάθησε νὰ δολοφονήσῃ τὴν κόρη της Μαρκέλλα, τὴν ὁποία ἀπέκτησε μὲ ἄλλον.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡθικὸς αὐτοσυρτὸς τῆς δολοφονικῆς ἀποπειρᾶς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ζερβαί μὲ συνέννοχον ἓνα Γερμανὸν στρατιώτην, τὸν Μπαίκερ.

Ὁ Μπαίκερ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸν μνηστήρα τῆς Μαρκέλλας Ρενὲ Μαρτέλ καὶ τοὺς δύο ἀχώριστους φίλους του Ζαρλό καὶ Μπισκού, οἱ ὁποῖοι τὸν κρατοῦν φυλακισμένο μέσα σ' ἓνα ὑπόγειο.

Ὁ Μαρτέλ καὶ ὁ Μπισκού μπαίνουν στὸ δωμάτιο τοῦ φυλακισμένου καὶ τὸν δάχνουν νὰ ἀντιγράψῃ μιά ἐπιστολὴ πὺλ τοὺς εἶχε κάνει ὁ κ. Λιονέλ. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀπευθυνόταν στὸν Ζερβαί ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὁ Μπαίκερ ζητοῦσε ἓνα ραντεβού γιὰ νὰ κανονίσουν τὴν ὑπόθεσίν των.

Ὁ Ζερβαί παίρνει τὸ γράμμα καὶ πηγαίνει στὸ ραντεβού, χωρὶς νὰ ὑποπτεῖται ὅτι ὁ κ. Λιονέλ καὶ οἱ ἄνθρωποι του, ἀγρυπνοῦν ἀθέατοι. Ἐκεῖ δίνει τὰ λεπτὰ τοῦ Μπαίκερ καὶ ἀφοῦ ἀνταλλάξουν λίγο λόγια σφύγγει. Ὁ Λιονέλ, τὸν ἀφήνει, παρὰ τὴν ἐκπληξὴ τῶν φίλων του, νὰ περάσῃ ἀνενόχλητος. Ἐχει τὸ σχέδιό του αὐτός. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ὁδοιμαχίες ἀρχίζει ἡ δίκη τοῦ Γκοντεφρουά. Οἱ ἐφημερίδες ἀρχίζουν νὰ πλοῦν γιὰ τὴν ὑπόθεση. Μιά ἐφημερίδα π.χ. ἔγραφε:

56.

(Ἡ συνέχεια)

«Ἡ

κόμησα ἐμφανίζεται σ' ὅλους αἰνιγματικὴ στὸν παράξενο ρόλο της, καταγγέλλοντας ψυχρὰ, χωρὶς καμμιὰ τύψη συνειδήσεως τὸν ἄνθρωπο τοῦ ὁποῖου ἐπρομελέτησε τὴν καταστροφὴ διότι τὸν μισεῖ καὶ προφανῶς ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διότι τὸν μισεῖ. Ἔτσι θὰ μᾶς ἐμφανισθῇ ἡ κόρη τοῦ Τερλάν, ἡρεμὴ καὶ τρομακτικὴ, ἐπιζητώντας τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός της, ἀπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἔπαυσε νὰ τῆς ἀρέσῃ. Ἄν πιστεύῃ ὅτι ὁ σύζυγός της εἶναι ἐνοχος, γιὰτὶ ἄργησε τόσο πολὺ νὰ τὸν καταγγεῖλῃ; Ἀπὸ πόσον καιρὸν τὸν θεωρεῖ ἐνοχός; Ποιὸς ἐδημιούργησε στὸ μυαλό της τὸ φῶς αὐτὸ τὸ τόσο καθυστερημένο καὶ τόσο ἀπόλυτο, τὴν πεποίθησιν αὐτὴ τὴν τόσο ἀκαμπτὴ ὥστε νὰ μὴ διστάζῃ ἐμπρὸς στὸ ἀνεπαύρθρωτο, καὶ νὰ προβαλῇ στὴν καταγγελία αὐτὴ πού ἂν δὲν εἶναι ἡ ἀνταπόδοσις τῆς δικαιοσύνης θὰ εἶναι τὸ φοβερώτερον τῶν ἐγκλημάτων;»

Μιά ἄλλη ἐμάντευε σχεδὸν τὴν ἀλήθεια:

«Ὅ,τι καὶ ἂν πῇ στὸ δικαστήριον, ὅτι καὶ ἂν κάνῃ, ἡ κόμησα ντὲ Λαντεναί θὰ παρουσιασθῇ αὐτὸ πὺλ εἶναι στὴν πραγματικότητα: ἡ ἀστὴ πὺλ ἔνοιωσε, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἐναντίον τοῦ συζύγου της, τὸ ἀθεράπευτο μῖσος πὺλ προκαλοῦν κάποι-

τε οἱ δυσάρμοστοι γάμοι. Ἄλλοι, στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, σκέπτονται τὸ διαζύγιον. Ἐκεῖνὴ σκέφθηκε ἀπλούστατα τὸν δῆμιον! Εἶναι βέβαια λίγο ὑπερβολικὸ ἡ ἀσυμφωνία χαρακτήρων νὰ φθάνῃ ἕως τὴν... λαϊμυτῶμο... Καὶ μπροστὰ στὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀνωμαλία διερωτᾶται κανεὶς σὲ ποῖα ἐπιρροὴ ὑπέκυψε ἡ προφανῶς ἀσθενὴς αὐτὴ διάνοια, ποῖα χέρι ἐγκληματικὰ καὶ ἱκανὰ ἐξύμωσαν τὴν εὐπλάστη αὐτῇ συνείδησιν... Καὶ νὰ πὺλ μέσα στὴ σκιά ἐμφανίζεται ἡ φυσιογνωμία ἐνὸς ἀνθρώπου πὺλ φαίνεται ὅτι εἶχε στὸ δρόμον αὐτό, μιά παράξενη ἐπιρροή, ἡ δειλὴ καὶ ἀκαθόριστὴ φυσιογνωμία τοῦ «καλοῦ Ζερβαί»...

Ἐνας ἄλλος δημοσιογράφος πὺλ εἶχε ἀντιθετὴ γνώμην ἔγραφε:

«Δὲν θὰ πὺλ τίποτα γιὰ τὰ ἐγκλήματα πὺλ καταλογίζον τὸν εὐπατρίδην αὐτόν, τὸν κόμητα ντὲ Λαντεναί. Δώδεκα ἐντιμοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἐπιφορτισμένοι ν' ἀποφανθοῦν ἐάν, ναι ἢ ὄχι, ἐξοφρώθηκε τὸ παιδί τῆς γυναίκας του, καὶ ἂν θέλησε νὰ κληρονομήσῃ, λίγο νωρίσι, τὴν περιουσίαν τῆς Μαρλ-Ζάν Μαζί. Ὅποιοι σέβεται τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην θ' ἀποφύγῃ νὰ προδικάζῃ ὑπὲρ τῆς μιάς ἀπόψεως ἢ τῆς ἄλλης, μίαν ἀπόφασιν τῆς ὁποίας αἱ συνέπειαι θὰ εἶναι τόσο τρομεραὶ. Ἄν ὁ μῖσος ἀφῆθῃ κατὰ μέρος τὸ βάθος τῆς ὑποθέσεως, φανερόνεται, παρ' ὅλα αὐτά, ὅτι ὁ γάμος τοῦ ὑπῆρξε γιὰ τὴν κόμησιν ντὲ Λαντεναί, ἡ ἀρχὴ μιάς νέας δοκιμασίας... Βίαιος, ὑδέξαπτος, κακοσυνεθραμμένος, γυναίκα, ἄσματος, ὁ Γκοντεφρουά ντὲ Λαντεναί δὲν ἐφείσθη καθόλου τῆς δυστυχισμένης γυναίκας του... Εἶναι γνωστὸ ποῖα ὑπῆρξε ἡ ζωὴ της...»

Μιά ἄλλη ἐφημερίς, μιλώντας γιὰ τὴν νεότητά τῆς Βέρθας, ἔγραφε:

«Τὰ πρῶτα χρόνια ὑπῆρξαν εὐθυμία, χαροῦμενα, ἐλευθερία, δόξατα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀρωματισμένα μὲ λουλούδια. Ἀναπτύχθηκε σάν ἓνα ἄγριο φυτὸ στοὺς ἀγρούς, κοντὰ στὸ πατρικὸ σπιτί, ξένοιαστη κι' εὐτυχισμένη. Χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶχε πιστέψῃ ὅτι ἡ Μοίρα θάταν ἐπικερὴς γι' αὐτὴν καὶ ὅτι ἡ ζωὴ της θάταν γεμάτη χαμόγελα... Ἐπλάσε τόσα ὄνειρα! Ποιὸς δὲν ὄνειροπολεῖ; Ὅπως ὅλα τὰ νέα κορίτσια, ἔνοιωσε τὴν γοητεία τῶν πρῶτων ἐκείνων ἐλπίδων πὺλ λικνίζον τὴν καρδιά της... Τῆς φάνηκε ὅτι διέκρινε στὸ βάθος τὴν ἰδεώδη ἐκείνη εὐτυχίαν, τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνη χίμαρα πὺλ δνειρεύονται ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ πὺλ τόσο συχνὰ διαμεύει ἡ πραγματικότης πληγώνοντάς τες.

Ἀὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρόν της!

Ὑστερὰ ἦρθε τὸ ξύπνημα: ἡ ἀποπλάνησις, οἱ γάμοι πὺλ ἐμπατίζοντο, ἡ καταστροφὴ τῆς ζωῆς της...»

Ἐνας γνωστὸς γάλλος δημοσιογράφος ἔγραφε:

«Δὲν ἀπορῶ γιὰ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον πὺλ προκαλεῖ στὸ κοινὸν ἡ δίκη τοῦ κόμητος ντὲ Λαντεναί. Αἰσθάνεται κανεὶς ἓνα ρίγος φρίκης ὅταν ἀναλογισθῇ ὅτι ἡ

κόμησα ντὲ Λαντεναί θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὡς ἀμειλικτος καὶ παγερὰ κατήγορος τοῦ συζύγου της! Καμμιὰ περίφημὴ δίκη δὲν παρουσίασε τόσο φανερὰ τὸν βοῦρκο τῆς ζωῆς, καμμιὰ δίκη δὲν ἔθεσε μὲ παρόμοια σκληρότητα τέτοια συγκλονιστικὰ ἀνθρώπινα ἐρωτήματα. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἀπαιτεῖ πραγματικὰ βαθύτατη σκέψιν καὶ ὁ τρόπος πὺλ προκαλεῖ εἶναι ἀνθρώπινος καὶ συνταρακτικὸς.

Μὲ πόση ἀγωνία ἀναμένεται ἡ κατάθεσις τῆς κομῆσεως ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων τοῦ Μεζιέρ! Ὁ νόμος δὲν ἀποκρούει—δυστυχῶς!—τὴν τρομακτικὴν μαρτυρίαν μιάς γυναίκας πὺλ ζητεῖ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της! Ὁ νόμος ἐπιτρέπει τόσο ἀποκρουστικὰς ἀντιπαραστάσεις! Δὲν εἶναι βέβαια δικὴ μου δουλειὰ νὰ κρίνω τὴν νομοθεσίαν μας, ἀλλὰ ἡ φρίκη εἶναι πολὺ ἐντονὴ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ καὶ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκην νὰ φωνάξῃ στὸν νομοθέτη «Οἰκτοί!» Οἱ δικασταί, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τραγωδίας αὐτῆς, δὲν θὰ αἰσθανθοῦν μιά ἀκατανίκητη δυσφορίαν, ἐπάνω στὴν ἔδραν των, ὅταν θ' ἀκούσουν τὴν γυναῖκα αὐτὴ νὰ κατηγορεῖ ἄν τὸν ἄνδρα τοῦ ὁποῖου φέρει τὸ ὄνομα; Ἀνατριχιάζει κανεὶς ὅταν τὸ σκέπτεται!

Τέλος, μιά ἄλλη ἐφημερίς, συνώψιζε ἔτσι τὴν κατάστασιν:

«Στὴν τραγικὴ αὐτὴ ὑπόθεσιν, ἓνα σημεῖον μένει σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδες:

Ἐποῖα ἦταν ἡ σκέψιν πὺλ ὤθησε τὴν κόμησιν ντὲ Λαντεναί νὰ κατηγορήσῃ τὸν σύζυγό της;

Τὴν ἐνίκησε ἄραγε ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας;

Ἡ μήπως εἶναι ἡ κραυγὴ μιάς συνειδήσεως πὺλ ἐπαναστατεῖ γιὰτὶ δὲν μποροῦσε πιά νὰ σωθῇ;

Ἡ ἀκόμη, ὕστερὰ ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα ἀποδίδει στὸν Λαντεναί, φοβᾶται τώρα καὶ γιὰ τὸν ἴδιον ἐαυτὸ τῆς;

Ἄραγε δὲν φοβᾶται μήπως δολοφονηθῇ καὶ αὐτὴ σάν τις ἄλλης;

Ἡ δίκη πὺλ θ' ἀρχίσῃ ἀβριο στὸ Μεζιέρ, ἡ συνταρακτικὴ ἀντιπαραστάσις τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομῆσεως θὰ μᾶς φανερώσουν καλλίτερα ἀπὸ ὅλες τὶς ψυχολογικὰς ὑποθέσεις τὰ αἰτία πὺλ ἐσπρώξαν τὴν κυρία ντὲ Λαντεναί.

Διαδίδεται ἐν τούτοις μετ' ἐπιτάσεως καὶ πρέπει ν' ἀναφερθῇ—ὅτι ἡ κόμησα δὲν ἐνήργησε αὐθόρμητα ἀλλὰ ὑπῆκουσε σὲ ξένες εἰσηγήσεις καὶ ὅτι ὁ κόμης ντὲ Λαντεναί ἔχει ἐχθρούς, μέσας στὸ ἴδιον τοῦ σπιτί, ἐχθρούς τρομεροὺς πὺλ ἔχουν ἀποφασίσει νὰ τὸν καταστρέψουν...»

Η ΔΙΚΗ

Μιά ἀνέκφραστη συγκίνησις κατεῖχε τὸ ἀκροατήριον ὅταν ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου ἀνέγνωσε τὸ κατηγορητήριον. Ἀνέφερε ὅλην τὴν ἱστορίαν πὺλ γνωρίζουν οἱ ἀναγνώσται μας, τὰ γεγονότα

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

πὺλ ἦσαν γνωστὰ σ' ὅλους. Διηγῆθηκε τὸ νεανικὸ σφάλμα τῆς Βέρθας Τερλάν, σφάλμα πὺλ ὁ γάμος δὲν πρόφθασε νὰ ἐπανορθώσῃ. Τὸ σφάλμα αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ τῆς συγχωρεθῇ καὶ ὅμως οἱ συνέπειές του ἐμελλαν νὰ συγκλονίσουν μὲ τόσο τραγικὸ τρόπο, ὅλη τὴ ζωὴ της. Διηγῆθηκε τὶς μάταιες ἀπόπειρες τοῦ γέρω-Τερλάν γιὰ νὰ παντρεῖ τὴν κόρη του, ἀπόπειρες πὺλ φαίνονταν ὅτι θὰ ἐπιτύγχαναν εὐκόλως χάρις στὴν ἐξαισία ὁμορφίαν τῆς Βέρθας καὶ πὺλ ναυαγοῦσαν τόσο μυστηριωδῶς τὴν τελευταία στιγμὴν. Διηγῆθηκε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ παιδίου—τὸ πεθαμένο σὲ κανὲν μακρινὸ τόπο. Διηγῆθηκε τὶς παρατεταμένες ἔρευνες τῆς μητέρας πὺλ ἀναζητοῦσε τὴν Μαρκέλλα, συνοδευόμενη ἀπὸ τὴν καλὴν Μαρλ-Ζάν. Περιέγραψε τέλος τὴν ἐπιστροφὴν στὴν Γκλориέτ καὶ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ κόμητος ντὲ Λαντεναί. Τὶ ἦτε—τὲ Λαντεναί; Ἐνας εὐ-τρίδης, κατεστραμμένος ὅπως τόσοι ἄλλοι πὺλ ζητοῦσε νὰ πάρῃ καμμιὰ πλούσια κληρονομία τῆς ὁποίας ἡ περιουσία θὰ χρύσωνε πάλιν τὸ οἰκόσημό του. Καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτὴ τὴν βρῆκε. ἦταν ἡ Βέρθα Τερλάν. Ὑπῆρχε βέβαια κάποιο νεανικὸ σφάλμα, κάποιο παιδί πὺλ ἐξαφανίσθηκε. Ἀλλὰ τί σημασία εἶχαν αὐτά; Τὸ παιδί εἶχε πεθάνει. Τὸ εἶχαν ἐξοφρώσῃ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σφάλμα, αὐτὸ ἀνῆκε σ' ἓνα παρελθὸν τόσο μακρινὸ πὺλ κανεὶς δὲν μιλοῦσε πιά γι' αὐτό. Κι' ἔπειτα, τὸ χρέμα τὰ σκεπάζει ὅλα αὐτά. Καὶ ἡ προίκα τῆς κόρης τοῦ Τερλάν ἦταν ἀρκετὰ στρογγυλὴ...

Τὰ γεγονότα πὺλ ἐπακολούθησαν τὸν γάμο—ἔλεγε τὸ κατηγορητήριον—τὰ ἐνθυμοῦνται ἀκόμη ὅλοι. Καὶ ἡ τραγωδία τοῦ πολέμου πὺλ μεσολάβησε ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἐμείωσε τὴν σοβάρωσιν των. Ἐπηκολούθησε ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον ἡ ἀπόλυτη ἀσυμφωνία τῶν δυὸ συζύγων, ἡ πραγματικὴ διάστασις, οἱ φιλονεικίαι, οἱ τρελλές σπατάλες τοῦ κόμητος, ὁ ὁποῖος δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ ντροπὴ νὰ ἐσθεύῃ ὅλη τὴν περιουσίαν τῆς γυναίκας του σὲ ἐξωφρενικὰς ἀσωτείες... Ἡ καταστροφὴ ἦλθε σὲ δυὸ χρόνια... Καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν, δὲν δίσταζε νὰ προβῇ στὸ πρῶτο ἐγκλημα... Κι' ὕστερὰ στὸ δεύτερον...»

Ὑστερὰ, ὁ γραμματεὺς ἀφηγήθηκε τὴν ἱστορίαν τῆς δολοφονίας τῆς Μαρκέλλας ἀπὸ τὸν κόμητα Γκοντεφρουά, σὲ δχθες τοῦ Βάρτ. Καὶ συνεπέρανε πόσο μαρτυρικὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῆς κυρίας ντὲ Λαντεναί δίπλα στὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅταν βεβαιώθηκε γιὰ τὸ κακούρημά του. Καὶ κατέληξε:

«Ποιὸς ὁ λόγος τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ; Εἶναι διπλός: πρῶτον, διότι ὁ κόμης δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναπαρουσιασθῇ τὸ παιδί αὐτὸ τοῦ ὁποῖου ἡ ἐμφάνισις θὰ παρακαλοῦσε σκάνδαλον ὑπενθυμίζοντας τὴν παλαιὰ ἀτιμία. Ὁ δὲ ἐκινδύνους ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματος τῶν Λαντεναί!...»

Ἡ δίκη ἔλαβε τὴν πρῶτη ἀποσπασμένην ἀπὸ τὸν ἀποσπασμένο μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, φαινομενικὰ πολὺ ἡρεμὸς, κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του.

Μονάχα πρὸς τὸ τέλος, κάποια σύσπασις φάνηκε γιὰ μιά στιγμὴ μονάχα στὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Τὰ μάτια του εἶχαν ὑγραθῇ καθώς ἐσκούε πρὸς τὸν ἀντιγόρον αὐτόν. Ἐκεῖνος ἀνασῆκε τὸ κεφάλιν τοῦ πὺλ εἶχε κρατήσῃ ὡς τώρα βυθισμένο μέσα στὰ χαρακτηριστικά του κι' ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀντιγόρον τὸ μωσικὸ βλέμμα του.

Ὁ συνήγορος κι' ὁ κατηγορούμενος ἀντάλλαξαν μιά χειραψίαν.

Ὁ γραμματεὺς εἶχε προφέρει τὴν τελευταία αὐτὴ φράσιν μὲ ὑπέρτατη περιφρόνησιν. Καὶ τὰ πνιγμένα ἐπιφωνήματα τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ ἔδειξαν πόσο συμμεριζόταν τὴν περιφρόνησιν αὐτὴ ὁλόκληρον τὸ κοινόν.

Ὁ ἄλλος λόγος, συνέχισε, ἦταν ὅτι τὸ παιδί τῆς Βέρθας Τερλάν ἂν ἐξοῦσε, θὰ κληρονομοῦσε τὴν περιουσίαν τῆς Μαρλ-Ζάν Μαζί.

Κι' ἔτσι καταφαίνεται ἡ ἀφορμὴ τοῦ δευτέρου ἐγκλήματος.

Ὁ κόμης εἶχε δολοφονήσει τὴν Μαρλ-Ζάν! Χωρὶς ἄλλο, ὁ κύριος ντὲ Λαντεναί ἤξερε ὅτι ἡ Μαρλ-Ζάν εἶχε περιουσίαν καὶ σὲ ποῖο μέρος τὴν ἔκρυβε! Ἄλλως δὲν θὰ προέβαινε σ' ἓνα ἐγκλημα ἀνώφελο... Ἰσαὶ ὁ κόμης ἦταν ἓνας πρακτικὸς ἄνθρωπος.

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΥΓΕΝΗΣ

—Καλήμέ, σας, δεσποινὶς Κατίνα!

Τὸ κατηγορητήριον συνεχίζοταν ἐπὶ πολὺ στὸν ἴδιον τόνο. Ἔθετε ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων πὺλ ἄκουαν μὲ προσοχὴ ὅλες τὶς ἀποδείξεις πὺλ εἶχαν συσσωρευθῇ ἐναντίον τοῦ Λαντεναί στὴν πρώτη περίοδον τῶν ἀνακρίσεων.

Ὑστερὰ, ὁ γραμματεὺς αἰώπησε. Κανεὶς θόρυβος δὲν ἐτάραξε τὴν ἀπόλυτη σιωπὴ πὺλ ἀπλωνόταν στὴν αἴθουσα.

ΛΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ προσοχὴ ὅλων συγκεντρώνεται τώρα στὸν Εἰσαγγελέαν πὺλ σηκώνεται. Καὶ ἀνάμεσα στὴν γενικὴν κατάπληξιν, ἀνάμεσα στὴν συγκλονιστικὴ συγκίνησιν τῶν ἐνόρκων καὶ τοῦ ἀκροατηρίου, δὲν συνεχίζει πιά ἓνα κατηγορητήριον... Ἡ φωνὴ του τρέμει ἐλαφρὰ:

—Κύριοι, λέγει, μιά μεγάλη πρᾶξις δικαιοσύνης θὰ συντελεσθῇ ἐντός ὀλίγου. Τὸ κατηγορητήριον πὺλ σὰς ἀνέγνωσε ὁ γραμματεὺς συνοψίζει ὅλα ὅσα ἀπεκαλύφθησαν ἐναντίον τοῦ κόμητος κατὰ τὰς πρῶτας ἔρευνας τῆς ἀνακρίσεως καὶ σὰς παρουσίασε τὰ γεγονότα χωρὶς καμμιὰν ἐλάφρυνσιν. Τὴν δικογραφίαν ὅμως αὐτὴν ἐπηκολούθησε μιά ἄλλη δικογραφία, ὅταν προσήλθον στὴν ἀνάκρισιν, νέα γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐκρατήθησαν ἕως τώρα ἀπολύτως μυστικά...

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ παράξενη κύτῃ δίκη ἔλαβε τὴν πρῶτη ἀποσπασμένην ἀπὸ τὸν ἀποσπασμένο μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, φαινομενικὰ πολὺ ἡρεμὸς, κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του.

Μονάχα πρὸς τὸ τέλος, κάποια σύσπασις φάνηκε γιὰ μιά στιγμὴ μονάχα στὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Τὰ μάτια του εἶχαν ὑγραθῇ καθώς ἐσκούε πρὸς τὸν ἀντιγόρον αὐτόν. Ἐκεῖνος ἀνασῆκε τὸ κεφάλιν τοῦ πὺλ εἶχε κρατήσῃ ὡς τώρα βυθισμένο μέσα στὰ χαρακτηριστικά του κι' ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀντιγόρον τὸ μωσικὸ βλέμμα του.

Ὁ συνήγορος κι' ὁ κατηγορούμενος ἀντάλλαξαν μιά χειραψίαν.

Κανεὶς δὲν καταλαβαίνει τί συμβαίνει. Ὅλοι περιμένουν τὴν ἐξήγησιν τοῦ αἰνιγματος.

Ὅσο διαρκοῦσε τὸ κατηγορητήριον αὐτό, πὺλ ἄρχισε πράγματι ὡς κατηγορητήριον καὶ πὺλ κατέληξε ἀπότομα μὲ τὴν διακήρυξιν τῆς ἀθωότητός του, ὁ κόμης Γκοντεφρουά δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησιν.

Τὸ εἶχε ἀκούσει μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, φαινομενικὰ πολὺ ἡρεμὸς, κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του.

Μονάχα πρὸς τὸ τέλος, κάποια σύσπασις φάνηκε γιὰ μιά στιγμὴ μονάχα στὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Τὰ μάτια του εἶχαν ὑγραθῇ καθώς ἐσκούε πρὸς τὸν ἀντιγόρον αὐτόν. Ἐκεῖνος ἀνασῆκε τὸ κεφάλιν τοῦ πὺλ εἶχε κρατήσῃ ὡς τώρα βυθισμένο μέσα στὰ χαρακτηριστικά του κι' ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀντιγόρον τὸ μωσικὸ βλέμμα του.

Ὁ συνήγορος κι' ὁ κατηγορούμενος ἀντάλλαξαν μιά χειραψίαν.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Η τρομερή έκτελεσις τῆς μαντᾶμ Τομάς

Ἐδῶ και πενήντα χρόνια, γινότανε, στὴν Γαλλία, ἡ τελευταία καρατόμησις γυναικός. Ἀπὸ τότε, — καὶ εἶναι αὐτὸ πρὸς τιμὴν τοῦ πολιτισμοῦ μας — καμμιά γυναῖκα δὲν ἀνέβηκε τὰ αἵματοβαμμένα σκαλοπάτια τῆς γκιλοτίνας.

Ἡ τελευταία αὐτῆς καρατόμηση γυναικός, ὑπῆρξε ὅ,τι φριχτὸ καὶ ἀπαίσιο γιὰ ὅσους εἶχαν τὴν ἐξαιρετικὴ «τύχη» νὰ τὴν παρακολουθήσουν. Θὰ σὰς δώσωμε παρακάτω τὴν σχετικὴ περιγραφὴ, ἀπὸ ἕνα χρονικὸ τῆς ἐποχῆς, γραμμμένο ἐπὶ τῇ βάσει ἀρρηγῆσεως ἐνὸς αὐτόπλου μάρτυρος.

□ □

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς Δευτέρας ἐκείνης τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1887 ἦταν διτλή. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ζεύγος Τομάς, ποὺ εἶχε σκοτώσει κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπο καὶ γιὰ κληρονομικοὺς λόγους τὴν μητέρα του. Καὶ οἱ δύο εἶχαν καταδικασθῇ σὲ θάνατο καὶ ἡ ἐκτέλεσις τους, θὰ γινότανε στὸ Ρομοραντέν.

Ἀπὸ τὸ θρόνυ τῆς Κυριακῆς, εἶχε φθάσει στὴν μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλιν ὁ Μεσιζ ντε Παρί, ὅπως ἐπονομάζεται συνήθως ὁ δήμος Ντεμπλέ, μαζὶ μὲ τοὺς βοηθοὺς του καὶ προῖο-προῖο τὴν Δευτέρα, τὸ ἀπαίσιο μηχανήμα τους ὑψωνόταν στὴν πλατεία τῆς πόλεως. Καμμιά σαρανταριά περίεργοι, περιστοιχίζον τὴν λαιμητόμο, κουβεντιάζοντας μὲ τοὺς 4—5 χωροφύλακας ποὺ ἦσαν ἐκεῖ γιὰ τὴν τήρησι τῆς τάξεως. Ὁ καιρὸς ἦταν ὑγρὸς καὶ ἡ ψυχρότητα αἰσθητὴ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, γι' αὐτὸ, οἱ φύλακες τῆς τάξεως, ἄφηναν ἐκ περιτροπῆς, τὶς θέσεις των καὶ πηγαιναν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ζεσταθοῦν μὲ κανένα σούζακι στὸ μοναδικὸ κρασοπωλεῖο τῆς πλατείας ποὺ εἶχε μείνει μισοάνοιχτο μ' ὅλη τὴν ἀσυνέτητά της διαταγῆς γιὰ τὸ κλείσιμο ὅλων τῶν γύρω καταστημάτων.

Ὡς τὴν στιγμὴ τῆς μεταφορᾶς των στὴν τραγικὴ πλατεία, οἱ δύο μελλοθάνατοι δὲν ξέστανε τίποτε.

Ὅταν δὲ πῆγαν νὰ πάρουν τὴν γυναῖκα Τομάς γιὰ νὰ τὴν μεταφέρουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ Μπλουὰ στὸ Ρομοραντέν, ἡ φόνισσα εἶπε μὲ ἀνακούφιση:

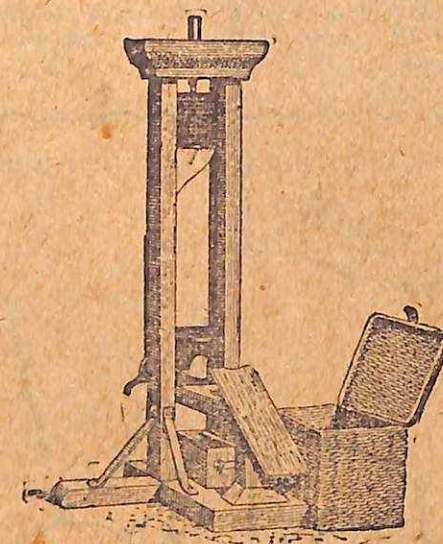
—Ἐπὶ τέλους, θὰ φύγω ἀπὸ τὴν φυλακὴ αὐτὴ ὅπου δὲν βλέπει κανεὶς ἄλλο...

Ὅταν τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας μπήκαν στὸ κελλὶ τῆς συζύγου Τομάς ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν καὶ οἱ ἄλλοι ἀρμόδιοι γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλουν τὴν τραγικὴ τύχη ποὺ τὴν περίμενε, ἡ Τομάς ἔμεινε σὰν κεραινωπλήρη. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸ πιστέψῃ. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως, καιρὸς γιὰ χάσιμο καὶ τῆς εἶπαν νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ νὰ ντυθῇ. Ποῦ νὰ κατέβῃ ὅμως, ἡ Τομάς! Δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κολληθῇ. Ἐξ ἄλλου, ἦταν καὶ παράλυτη ἀπὸ τὸν φόβο. Χρειάσθηκε νὰ τὴν κατεβάσουν διὰ τῆς βίας. Ἡ μελλοθάνατη στάθηκε γιὰ μετὰ στιγμὴ ἀκίνητη στὸ μέσο τοῦ κελλιοῦ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀνεπὶ στήν πόρτα, κι' εἰπετα ξαφνικὰ μὲ μιὰ ἀπότομην κίνησιν ἔρχισε νὰ ξεσκίξῃ καὶ νὰ πετᾷ ἀπὸ πάνω της τὰ ρούχα της, τόσο ποὺ σὲ λίγο ἔμεινε ὀλόγυμνη. Μὲ πολλὸ κόπο κατάφεραν κατόπι νὰ τὴν ντύσουν. Ἀλλὰ καὶ πάλι φάνηκε ὑβὸν τὴν πονηκαμία της καὶ ἕνα μακρὸν μαῦρο ρούχο. Κανένα ἄλλο ἀσπρόρουχο, οὔτε κάλτσες!... Ὅταν ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ τῆς κόψουν τὰ μαλλιά γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ ὁ τρανός της, ἡ Τομάς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ γοερὰ «Ε-

λεος! Χάριν! Μὴ μὲ σκοτώνετε!... Λυπηθῆτε με!...». Τὸ ἴδιο καὶ μεγαλεῖτερο καιὸ, ὅταν ἀνοίξαν τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ της, καὶ τὴν ἐσπρώξαν ἔξω. Ἡ Τομάς σήκωσε τὸν κόμο μὲ τὶς φωνές της.

□ □

Ὅταν τὸ ἀμάξι τῶν φυλακῶν μὲ τὴν μελλοθάνατη ἔφθασε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως ἐνὸς ψιθύρου φρέικης καὶ ἀναθέματος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ ἔκανε τὴν Τομάς νὰ παραλύσῃ ὀλοσδιόλου ἀπὸ τὸν φόβο. Τὴν κατέβασαν ἐντοῦτοις σέρνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Ἡ Τομάς στάθηκε μὲ πόδια ποὺ κλονίζονταν καὶ κύτταξε σὰν χαμένη γύρω της. Ὅταν τὸ βλέμμα της ἔπεσε πάνω στὴν λαιμητόμο, ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ ἔφερε τὰ χέρια της στὰ μάτια. Ἀλλὰ οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου, πλησίαζαν ἡδὴ καὶ ἀπλώναν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὴν πᾶνε στὴν λαιμητόμο. Ὅλοι πίστεψαν πὼς ἡ Τομάς τὸ εἶχε πάρει πιά ἀπόφασι. Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ μελλοθάνατη ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τῶν Ντεμπλέ, καὶ εἰχτηκε πρὸς τὰ πίσω μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ φωνάζοντας:

Ἡ γκιλοτίνη

Δεξιά, τὸ καλάθι μέσα στὸ ὁποῖο πέφτει τὸ κεφάλι τοῦ καρατομουμένου.

λοθάντη ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τῶν Ντεμπλέ, καὶ εἰχτηκε πρὸς τὰ πίσω μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ φωνάζοντας:

—Ὁχι!... Ὁχι!... Σουλβαίν!... (Ἦταν ὁ ἄντρας της). Οἱ δῆμοι ὅμως προχώρησαν πάλι καὶ τὴν ἔπιασαν ἀπὸ τὰ μπράτσα. Γιὰ δευτέρην φορὰ ἡ Τομάς τοὺς ἔφυγε καὶ ἔπεσε κάτω φωνάζοντας:

—Ὁχι! Δὲν θέλω νὰ πεθάνω... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!... Μὴ μὲ σκοτώνετε!... Λυπηθῆτε τὰ παιδιὰ μου!... Μὴ μὲ σκοτώνετε!...

Καὶ γύρνε τραλλὴ ἀπὸ τὸ φόβο νὰ πιασθῇ κάπου στὴ γῆ, ἀπὸ καμμιά προεξοχή, ἀπὸ ἕνα χαλίκι, γιὰ νὰ μὴν τὴν πάρουν.

□ □

Ἡ στιγμὴ ἦταν σι' ἀλήθεια συγκινητικὴ. Ὑπάρχουν στιγμῆς, εἶπε ἕνας φιλόσοφος, ποὺ καὶ γιὰ τὸ μεγαλύτερο ἀνθρώπινο τέρας, βρῖσκει κανεὶς μέσα του λίγο οἶκτο. Ἦταν ἡ περιπέτεια τῆς Τομάς. Τὸ πλῆθος ποὺ ἐναίνετο μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐναντίον της, ἐνοιώθε τώρα στὴν ψυχὴ τοῦ τῶ οἶκος καί ποιος συγκινήσεως νὰ τὸ κυριεύῃ... Καὶ θὰ ὑπῆρχαν ἴσως πολλοὶ ποὺ θὰ τῆς χάριζαν

τὴν ζωὴ, ἂν ἦταν στὸ χέρι τους.

Ἐξαφνα, ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς, ὁ ποὺ ἀποφασιστικὸς καὶ σκληρὸς, βέβαια, ἀπ' ὅλους, ὁρμᾷ στὴν γυναῖκα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτᾷ κάτω καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ κάνει νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ φουστάνια. Μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά, ἡ Τομάς τὸν εἰχνει τρεῖς μέτρα μακρινέρα της!

—Ἀ, τὴν παληοβρομιά!... φώναξε γεμάτος λύσσα ὁ δῆμος καὶ ἀμέσως σηκώθηκε, καὶ βοηθοῦμενος καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους δημίους ἄρπαξαν γιὰ καλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἔσυραν ὥς τὸ κελίωμα. Ἐκεῖ, κατ'ὀρθοῦσαν νὰ τὴν δέσουν πισθάγκωνα. Τότε μονάχα ὁ παπᾶς τῆς φυλακῆς μπόρεσε νὰ τὴν πλησιάσῃ γιὰ νὰ τῆς τεῖνῃ τὸν ἑσταυρωμένο. Ἀλλὰ ἡ Τομάς καθὼς ἔκανε πάλι νὰ ἀποκρούσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς δημίους της, χτύπησε μὲ τὸν ὦμο της τὸ χέρι τοῦ παπᾶ. καὶ ὁ ἑσταυρωμένος ἔπεσε κάτω. Τότε, σὰν νὰ συνήλθε ξαφνικὰ, ἡ γυναῖκα ἤσυχασε, κύτταξε μὲ τρόμο τὸν ἑσταυρωμένο καὶ ψιθύρισε:

—Μὲ συγχωρεῖτε κύριε ἐφημέριε!...

Κι' ὁ παπᾶς τῆς ξαναπρότεινε τὸν σταυρό, ἡ Τομάς ἔσκηψε καὶ τὸν φίλησε μὲ ἀπειρή εὐλάβεια. Οἱ δῆμοι ἐπωρλήθησαν ἀπὸ τὸν στιγμιαῖο αὐτὸ κατευνασμὸ τῆς Τομάς γιὰ νὰ τὴν στερεώσουν ἐπάνω στὴν τραγικὴ σανίδα καὶ νὰ τῆς περάσουν τὸ κεφάλι στὸ στρογγυλὸ ἀνοίγμα τῆς λαιμητόμου.

Ἐκανε ἡ Τομάς πάλι νὰ ξαναφωνάζῃ, ἀλλὰ δὲν πρόφθασε παρὰ μονάχα μιὰ συλλαβὴ νὰ τῆς ἐσφύγγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη:

—Χά...

Τὸ κεφάλι της ἔπεφτε ἀμέσως μέσα στὸ καλάθι...

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνδρα της, αὐτὸς παρακολούθησε ἀπαθῆστατος ὅλη τὴν σκηνὴ τοῦ ἀποκεφαλίσμου τῆς γυναικὸς του καὶ ἄφησε νὰ τὸν θανατώσουν ὅστερ' ἀπ' αὐτὴν χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίστασιν, χωρὶς νὰ δαγᾷ λέξη... ἀπὸ τὸ στόμα του...

Ὅταν ἔπεσε τὸ κεφάλι τῆς Τομάς ὁ ἀρχιδῆμος Ντεμπλέ, πλησίασε, σκοτίσσε ὁ ἴδιος μὲ ἕνα μαῦρο πανί τὸ μαχαίρι τοῦ φριχτοῦ του μηχανήματος, σκοτίσσε κατόπι τὰ χέρια του, ἐνῶ οἱ βοηθοὶ του καθάριζαν τὸ πάτωμα τοῦ κελιωματοῦ ἀπὸ τὰ αἵματα ποὺ εἶχαν σκορπισθῇ καὶ κατόπι διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸν σὺζυγο Τομάς.

Αὐτὸς, ὅπως εἶπαμε, εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ ἀμαξιοῦ τῶν φυλακῶν τὴν καρατόμησιν τῆς γυναικὸς του. Οὔτε οἱ σπαρακτικὲς φωνές της φάνηκαν νὰ τὸν συγκίνησαν, οὔτε ἡ πᾶλῃ της μὲ τὸν θάνατο—κυριολεκτικῶς πιά! Ἄφησε νὰ τὸν κατεβάσουν ἡσυχᾶ ἀπὸ τὸ ἀμάξι, καὶ βάδισε ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ πρὸς τὸν θάνατο, σὰν νὰ βρισκότανε στὸ χωριὸ του καὶ νὰ πῆγαν σὲ κανένα χωράρι του γιὰ νὰ δουλέψῃ. Δὲν βγάλλει λέξη. Ὅταν ἀνέβηκε στὸ κελίωμα διευθύνεται μόνος του πρὸς τὸν λερὰ ποὺ τὸν περίμενε καὶ φιλᾷ τρεῖς φορὲς τὸν ἑσταυρωμένο κάνοντας τρεῖς φορὲς τὸν σταυρὸ του. Κατόπι, διευθύνεται μόνος στὸ ἀνοίγμα. Τὸ μαχαίρι βαρὺ, πέφτει σὲ λίγο στὸν τραχήλο τοῦ μητροκτόνου.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν κράτησε παραπάνω ἀπὸ τρεῖς λεπτά. Τῆς γυναικὸς του κράτησε δύο λεπτὰ περισσότερο, ἄλλ' ὅποιος ἔζησε αὐτὰ τὰ φοβερὰ λεπτά, θὰ κατάλαβε γιὰτὶ δὲν ἀποκεφαλίζουν πιά γυναῖκα...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Καὶ παλι τοῦπεσε τὸ λαχεῖο

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΟΝΥ ΑΝΤΑΜΣΟΝ

—μὲ συγχωρεῖτε, μὰ τρέμουν τὰ χέρια μου: εἶμαι πολὺ συγκινημένος, εἶπε ὁ Στάν Ἀρτζερς στὴν διευθύντρια τοῦ ρεστωράν δτὰν αὐτὴ ἀντελήφθη τὴν κηλίδα τοῦ κρασιοῦ ποὺ εἶχε ἀπλωθῇ ἀπάνω στὸ τραπέζιμαντίλι. Διάβασα σήμερα στὸ «Χέραντ» πὼς κέρδισα τὸν πρῶτο λαχνὸ τοῦ λαχείου Χόρν: εικοσιπέντε χιλιάδες δολλάρια...

Φόρεσε τὸ καπέλλο του, ἄναψε τὴν πίπα του καὶ διευθύνθηκε στὸ γραφεῖο μὲ τὸν συνηθισμένο του ζῆλο. Κι' ὅμως, παρὰ τὴν φαινομενικὴ του ἀδιαφορία ἐνοιώθε μεγάλη ἐσωτερικὴ ταραχὴ. Αὐτὰ τὰ οὐρανοκατέβητα χρήματα ποὺ εἶχαν ἔρθει τόσο ἀνέλπιστα, σήμαιναν γι' αὐτὸν ἕνα πρᾶγμα μόνον: τὴν Ἀλὶς Λάγκ, τὴν δακτυλογράφο στὸ γραφεῖο ὅπου ἐργαζόταν κι' αὐτὸς. Μιὰ νέα τόσο καλὴ καὶ σοβαρὴ ποὺ εἶχε ἀποκρούσει προσκλήσεις γιὰ γλέντια ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν τίς καλλίτερες θέσεις. Ἐνῶ ὁ Στάν μποροῦσε νὰ παρηγορηθῇ μὲ τὴν σκέψιν πὼς ἡ Ἀλὶς δὲν τὸν εἶχε ἀποκρούσει ποτέ. Ἔστον κι' ἂν αὐτὸ ὀφειλόταν στὸ ὅ,τι ἐκεῖνος δὲν εἶχε ποτέ τολμήσει νὰ τῆς ἐκμυστηρευσθῇ τὰ αἰσθήματά του. Ἀρκοῦνταν νὰ τὴν ἀγαπᾷ βουβά, κρυφά, γιὰτὶ κάπου-κάπου σκεπτόταν πὼς ὁ ἔρωτάς του ἦταν παράλογος. Πὼς μποροῦσε ποτέ νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ζητήσῃ μὲ τὸν γλίσχρο μισθὸ του; Τώρα, ἦταν εὐτυχισμένος γιὰτὶ δὲν εἶχε ἐκδηλώσει τὰ αἰσθήματά του νωρίτερα. Εἶχε εικοσιπέντε χιλιάδες δολλάρια καὶ τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικὰ.

Οἱ συνάδελφοί του τὸν συνεχάρησαν. Ὅλες οἱ γυναῖκες του, ὅμως δὲν συγκινοῦσαν τὸν Ἀρτζερς. Οἱ μόνες ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἦσαν αὐτὴ καὶ ἡ Ἀλὶς. ποὺ δὲν φαινόταν πονεῖν. Τέλος, ἡ τύχη τοῦ χαμογέλασε ἐκεῖνη τὴν μέρα. Ἡ νέα τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Θερμὰ συγχαρητήρια, κ. Ἀρτζερς. —Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, δεσποινίς, τῆς ψιθύρισε.

Τοῦ χαμογέλασε: —Καὶ τί θὰ τὸ κάνετε τώρα τόσο χρήματα, τυχερὲ ἀνθρώπε; —Αποφάσια νὰ ἀγοράσω μιὰ καινούργια πίπα, τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρά. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἔχω σοβαρότερα σχέδια. Ἡ γοητευτικὴ συντροφιά της τὸν συγκινοῦσε. Ποτέ πρὶν δὲν τοῦ εἶχε τύχει νὰ μιλήσῃ τέτ-α-τέτ μαζὶ της.

—Ἀλλωστε, συνέχισε, τί χρειάζονται τὰ χρήματα σ' ἕναν ἀνύπαντρο; —Καὶ γιὰτὶ δὲν παντρεύεστε; Εἶναι τόσες κοπέλλες γύρω σας...

Ὁ Ἀρτζερς ἐνοιώσε τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδᾷ. Τὸ πῆρε ἀμέσως ἀπόφασι νὰ ριψοκινδυνέψῃ τὸ πᾶν. Ἀντισταβάνοταν πὼς ἦταν μιὰ εὐκαιρία μοναδικὴ ποὺ ξανά δὲν θὰ τοῦ παρουσιαζόταν.

—Θὰ θέλατε νὰ εἴχατε 25.000 δολλάρια; τὴν ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή.

—Γιὰτὶ ὅχι... γέλασε ἡ Ἀλὶς. —Τότε... τότε...

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του γιὰ νὰ

πάρῃ θάρρος.

—Γιατὶ δὲν δέχεσθε τὰ δικά μου; Ξέρω πὼς δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας φτωχὸς ὑπάλληλος... Καὶ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σὰς προτείνω τίποτα ἂν δὲν μὲ εὐνοοῦσε ἡ τύχη...

—Μὰ, κύριε Ἀρτζερς, τί λόγια εἶναι αὐτά;

Ὁ Στάν ἐνοιώσε ζάλη.

—Μις Ἀλὶς, εἶπε, σὰς ζητῶ σὲ γάμο.

Ἐκείνη σάπασε στὴν ἀρχή. Μόνον ἕνα κοκκίνισμα στὰ μάγουλα μαρτυροῦσε τὴν συγκίνησιν της.

—Σὰς εὐχαριστῶ, κ. Ἀρτζερς. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν... τὴν ἄκουσε νὰ λέη με σταθερὴ φωνή. Καὶ τὴν εἶδε νὰ βγαῖν με τὸ συναίσθημα πὼς εἶχε συντελεσθῇ κάτι τὸ ἀνεπαισθητό.

Εἶχε φανῇ τολμηρὸς, τώρα τὸ ἀνεγνώριζε. Εἶχε ὅμως ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας.

—Πόσον καιρὸ σὰς ἀγαπῶ....

ρίας ποὺ τοῦ παρουσιάστηκε γιὰ νὰ φερθῇ σὰν ἄνδρας. Καὶ τώρα, ἔφερε πὼς μιὰ κοπέλλα σὰν τὴν Ἀλὶς Λάγκ δὲν ἦταν γι' αὐτὸν, γιὰ τὸν Στάν Ἀρτζερς, μαζὶ ἢ χωρὶς τὰ 25.000 δολλάρια.

□ □

Στὸ σπίτι του, βρῆκε ἕναν ἡλικιωμένο κύριο νὰ τὸν περιμένῃ:

—Ἐχω νὰ ἐκτελέσω μιὰ δυσάρεστη ἀποστολή, κ. Ἀρτζερς, τοῦ εἶπε. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως τοῦ λαχείου δημοσιεύθηκαν ἐσφαλμένα. Δὲν κέρδισατε 25.000 δολλάρια, ἀλλὰ μόνον 250.

Ὁ Ἀρτζερς εἶπε ἀπλᾶ:

—Καλὰ. Περιμένα τὰ 250 δολλάρια.

Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πάρῃ τὰ πράγματα φιλοσοφικά. Μολονότι συλλογιζόταν μὲ φόβο τὰ σχόλια ποὺ θὰ γίνονταν στὸ γραφεῖο του.

Τὴν ἐπομένη, συνέβη κάτι χειρότερο ἀπὸ ὅ,τι φανταζόταν ὁ Ἀρτζερς. Ὅλοι εἶχαν διαβάσει τὴν ἐπανόρθωσιν ποὺ εἶχε δημοσιευθῇ στίς ἐφημερίδες καὶ μὲ τὴν ἴδια προβομία ποὺ τὸν εἶχαν συγχαρῇ, τώρα τὸν κοροῖδευαν στὰ κρυφά. Ἀνάμεσα σὲ τόσα δυσάρεστα πράγματα, τὸν παρηγόρησε τὸ γεγονός ὅτι δὲν συνάντησε τὴν Ἀλὶς. Ἐνοιώθε πὼς θὰ τοῦ ἦταν πολὺ ὀδυνηρὸ νὰ τῆς μιλήσῃ ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶχαν μεσολαβήσει.

Ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ σκολάσῃ, ἀντελήφθη πὼς οἱ συνάδελφοί του, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τοῦ παίξουν ἕνα τελευταῖο παιχνίδι τὸν εἶχαν ἀφήσει μόνον.

Ἀπέναντι στὸ γραφεῖο, ἦταν ἕνα μικρὸ μπάρ ὅπου σύχναζαν ὑπάλληλοι. Ἀπεφάσισε νὰ γευματίσῃ ἐκεῖ. Μηχανικὰ, πῆρε μιὰ ἐφημερίδα γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐπανόρθωσιν. Τότε, θυμήθηκε πὼς ἡ Ἀλὶς συνήριζε νὰ παίρνῃ ἐκεῖ ἕναν καφέ προτοῦ νὰ πάρῃ τὸ τράμ γιὰ τὸ σπίτι της. Βιαστικά, ἔκανε νὰ ἀφίση τὴν ἐφημερίδα καὶ νὰ φύγῃ. Ἦταν ὅμως πολὺ ἄργα.

—Καλησπέρα σας, κ. Ἀρτζερς, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη πλησιάζοντάς τον. Σὰς εἶδα καὶ ἦρθα νὰ πάρω τὸν καφέ μου μαζὶ σας.

Κάθησε ἀντίκρου τοῦ καὶ τὸν κύτταξε γιὰ κάμποι ὥρα σιωπῆς.

—Λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὴν εἰδηση, τοῦ εἶπε.

—Εἶναι πρὸ παντὸς ἐνοχλητικὸ, γιὰτὶ οἱ συνάδελφοί μου μὲ κοροῖδευαν ὅλη μέρα.

Τὸν κύτταξε κατὰματα:

—Δὲν πιστεύω νὰ εἴσοθε θυμωμένος μαζὶ μου γιὰ χθές;

—Ὁχι. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ θυμώσω μαζὶ σας; Ἰσα-ἴσα ποὺ φανήκατε πολὺ φρόνιμη, ἀποκρούοντας τὴν πρότασή μου.

—Ἀρτζερς, θὰ μοῦ ἐπαναλαμβάνατε σήμερα τὴν ἴδια πρόταση;

—Μὴ πρὸς θέλετε νὰ ἀστευθῆτε κι' ἐσεῖς; Μιὰ κοπέλλα σὰν κι' ἐσὰς δὲν θὰ δεχθῇ νὰ πάρῃ ἀσφαλῶς ἕναν ἄνδρα μὲ γλίσχρο μισθὸ, ἐνῶ τὸν ἀπέκρουσε χθὲς, κάτοχο περιουσίας.

—Ἀπεναντίας.

—Ὁμολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνω...

—Δὲν τολμοῦσατε νὰ μοῦ ἐκμυστηρεῖ-

θῆτε τὸν ἔρωτά σας. Μόνον δτὰν κερδίσατε 25.000 δολλάρια, πῆρατε τὸ θάρρος καὶ μιλήσατε. Ψέμματα; Δὲν νομίζετε ὅτι μὲ προσβάλατε μὲ τὴν σκέψιν ὅτι θὰ προτιμοῦσα τὰ χρήματα ἀπ' τὸ ἄτομο;

—Πόσον καιρὸ σὰς ἀγαπῶ, τραυλίσσε ὁ νέος.

—Τὸ ξέρω, Στάν, τοῦ εἶπε τρυφερά.

Καὶ τὴν ἔπιασαν τὰ κλάματα:

—Μὰ δὲν βλέπετε πὼς ὑποφέρω κι' ἐγώ; Ὑποφέρω γιὰτὶ εἶσαι τυφλός, Στάν, ἀγάπη μου.

□ □

Κι' ἐστὶ, ὁ Ἀρτζερς μπορεῖ νὰ χάσῃ τὸν πρῶτο λαχνὸ τοῦ λαχείου Χόρν, κέρδισε ὅμως τὸν πρῶτο τοῦ λαχείου ἔρωτός...

ΤΖΟΝΥ ΑΝΤΑΜΣΟΝ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

Ο γάμος της Μάργκαρετ Σούλλαβαν που παντρεύτηκε προ δύο εβδομάδων τον Λέλαντ Χαίοναρντ κατέληξε όλο το Χόλλυγουντ.

Γιατί και οι στενότεροι ακόμη φίλοι της πίστευαν ότι, αν η Μάργκαρετ είχε σκοπό να παντρευτεί, θα ξαναπαντρευόταν με τον σκηνοθέτη Ουίλλιαμ Βίλερ, με τον οποίο είχε διαζευχθεί πρόσφατα. Τελευταίως οι δύο τους φαίνονταν περισσότερο φίλοι παρά ποτέ.

Εξ άλλου η μακροχρόνια αφοσίωσή του Λέλαντ Χαίοναρντ στην Κάθριν Χέμπουργκ εξηγεί το ενδιαφέρον από ένα τρυφερό αίσθημα του Λέλαντ παρά την ιδιότητα του ως μάντιζερ της Κάθριν.

Πάντως το βέβαιον είναι ότι η Μάργκαρετ παντρεύτηκε τον Λέλαντ και διέφευσε έτσι όλους τους προφύλους του Χόλλυγουντ.

□ □

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΡΥ

Ο γοητευτικός Γκάρυ Κούπερ, παρά την μακροχρόνια διαμονή του στο Χόλλυγουντ, έμεινε πάντα λάτρης της φύσεως και των απρόσμενων εκπλάσεων και θυμάται με νοσταλγία τα χρόνια που ήταν ένας ασημένιος κάουμποϊ στην μακρινή Μοντάνα.

Τώρα, σχεδιάζει ένα μεγάλο κυνήγι αγρίων ζώων στην Αφρική, εϋθύς μόλις του δοθεί άδεια από το στούντιο, πράγμα όχι και τόσο εύκολο γιατί είναι από τους πιο περιζήτητους ήθοσιους και γυρίζει τη μιά ταινία μετά την άλλη.

Το κυνήγι αυτό θα διοργανωθεί το προσεχές φθινόπωρο κατά πάσαν πιθανότητα.

Στο ταξίδι αυτό στην χώρα των ελεφάντων και των λεόντων, ο Γκάρυ Κούπερ θα συνοδεύεται από την γυναίκα του, την ώραιστατη Σάνδρα Σω, την γοητευτική ήθοισα του κινηματογράφου Μάντλεν Κάρολντ και τον σύζυγό της Λοχαγό Φίλιπ Ατσλέϊ επί-μας μαρινώδη κυνηγό.

□ □

ΟΙ ΣΚΙΕΡ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Είναι γνωστό ότι το σπόρ της μόδας είναι τώρα παντού τα σκί, ή χιονοδρομία.

Και το Χόλλυγουντ, φυσικά, δεν μπορούσε να υποσχεθεί. Οι περισσότεροι στάρ τώρα διασκεδάζουν με το χαριτωμένο αυτό σπόρ.

Εκτός από την Σόνια Χένι, την περίφημη πρωταθλήτρια της παγοδρομίας που αγυρίζει τώρα το Χόλλυγουντ με μεγάλα επιτεύγματα την πρώτη ταινία της, θα συναντήσετε χιονοδρομούντες ένα σωρό στάρ: την Καρόλ Λομπάρ, τον Κλάρι Γκρίνιελ, τον Τζόρτζ Μπρόντ, την Έλσα Λάντι, τον Μπόμπ Ταίλντορ, την Βαρβάρα Στάνγουϊν, τον Φράνσις Λέντσερ, την Τζούν Τράβις, τον Ντόνν Ρενάλντο, την Μάτζ Έβανς, την Μαργκό, την Ρόσελ Χούντσον, τον Κάρι Γκράντ, τον Έλ Μπρέντελ, τους αδελφούς Μάρξ, τον Τζέιμς Ράιμοντ, την Μάριαν Μάρξ και άλλους πολλούς.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΣΤΑΡ

Η Μέτρο - Γκόλντγουϊν - Μάγερ υπερηφανεύεται ότι περιλαμβάνει μεταξύ των ήθοσιων της έναν νέον άνδρα, ο οποίος φέρει έναν από τους μεγαλύτερους τίτλους του κόσμου. Είναι ο κόμης του Βάρβικ, στενότερος φίλος του παραιτηθέντος βασιλέως της Αγγλίας Έδουάρδου του Βου. Ο Οίκος των Βάρβικ έρχεται άμεσα μετά τον Οίκο του Κέντ.

Ο Άγγλος ευπατρίδης είναι νέος, συμπαθέστατος και ασφαλώς θα κατακλυσθή από προσλήψεις για δείπνα και τσάγια από όλες τις διάσπες ολιγοέσπινες του Χόλλυγουντ.

Φαίνεται αρκετά περίεργο για έναν άνθρωπο τόσο έξεχούσης σειράς να θελήσει να κάνει καριέρα στον κινηματογράφο. Όταν όμως τον ρωτάτε για ποιο λόγο ήρθε στο Χόλλυγουντ... σάς απαντά με την ίδια ερώτηση:

—Για ποιο λόγο ήρθατε και σεις;

□ □

ΣΟΥΑΝΣΟΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΗΝ ΘΘΟΝΗ

Επι τέλους! Ύστερα από τόσο μεγάλη απόουσία η Γιλδρία Σουάνσον επιστρέφει στον κινηματογράφο.

Σ' έναν μεγάλο διαγωνισμό που έγινε στην Αμερική για ν' αναδειχθεί η σωσία της Τζάνετ Γκαϊννορ έδραβεύθη η μίς Έλεν Κνάπ (αριστερά) που μοιάζει πράγματι καταπληκτικά με την περίφημη Γκαϊννορ (δεξιά).

□ □

ΕΝΑΣ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ένας ακόμη από τους μεγιστάνες του κόσμου κατεδέχθηκε να επισκεφθεί το Χόλλυγουντ: Ο Μαχαράγας του Ινδού.

Ο Μαχαράγας αυτός είναι «ο πλουσιότερος γινός του κόσμου». Ο πατέρας του έχει ετήσιον εισόδημα 125 εκατομμύρια δολάρια! μάλιστα! 125 εκατομμύρια δολάρια κάθε 12 μήνες.

Ο Μαχαράγας και η γυναίκα του είναι δεινοί τεννιστάι και έκαναν ένα σωρό φίλους στο Χόλλυγουντ από τους καλύτερους ταιίτας του τέννις. Οι κυριώτεροι φίλοι

Ένας από τους σημαντικότερους παραγωγούς της Γουόρνερ, ο Μέρβιν Λέ Ρουά, της επρόκειν να «γυρίση» μιά ταινία, ύστερα από τόσους μήνες κακοτυχίας.

Η Γιλδρία έδεχθη και έντος όλίγου θ' άρχιση το γύρισμα. Η είδησις αυτή θα ευχαριστήσει τους αναρίθμητους θαυμαστές της που θα την ξαναδούν μ' ένθουσιασμό. Άλλωστε, είναι πιά νέα, πιά όμορφη, και πιά μοιραία παρά ποτέ.

□ □

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

Η Άρλιν Τζούτζ που χώρισε από τον Βέσλεϊ Ράγλες χορεύει κάθε βράδυ σχεδόν με τον Πάτ ντε Σίκο, σύζυγο της αποθανούσης Θέλμας Τόντ. Άφ' έτέρου ο Βέσλεϊ συνοδεύει συχνότατα στους χορούς την Λουίζα Μπρόνκς (την θυμάστε;). Πάντως όταν συναντώνται στο ίδιο κέντρο ή Άρλιν και ο Βέσλεϊ δεν παραλείπουν ποτέ να χορεύουν κι' ένα χορό μαζί.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Το Μυστικό του Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

ΟΠΟΥ ΔΙΝΟΝΤΑΙ ΔΥΟ ΕΥΤΥΧΕΙΣ
ΛΥΣΕΙΣ

σω!...

Έκείνη την στιγμή, ή φρίκη είχε φθάσει στο κατακόρυφό της μεταξύ των παριστάμενων και διέκοψε τον ψιθύρο των φωνών.

Ακούστηκε ένα «πλούφ» μέσα στο ποτάμι, σαν να είχαν πετάξει κάτι απ' την κουραστή.

Ύστερα, ή όρχηστρα άρχισε να παίζει ένα χορό. Ξαφνικά, άρχισαν όλοι μαζί να μιλούν, σαν ξεφρενιασμένοι.

Ένας λόρδος, με τα μάτια πεταμένα έξω απ' τις κόγχες τους, τρέμοντας σαν το φύλλο, έπινε σαμπάνια με το μπουκάλι. Καθένας έλπιζε να ξεπεράση τον άλλο σε έξωφρενιμούς και σε προκλητική εϋθυμία.

Η λαίδη Γκαμπέλ, με μιά κοίτα σαμπάνια στο χέρι, έσκυψε κοντά στον Φράνσις.

—Ε, λοιπόν, ρώτησε, τί λέτε για όλα αυτά, κ. Λέντσαμ;

—Μου φαίνεται πως πέρασα μισή ώρα μέσα στην κόλαση, της αποκρίθηκε εκείνος άκόμα συγκινημένος.

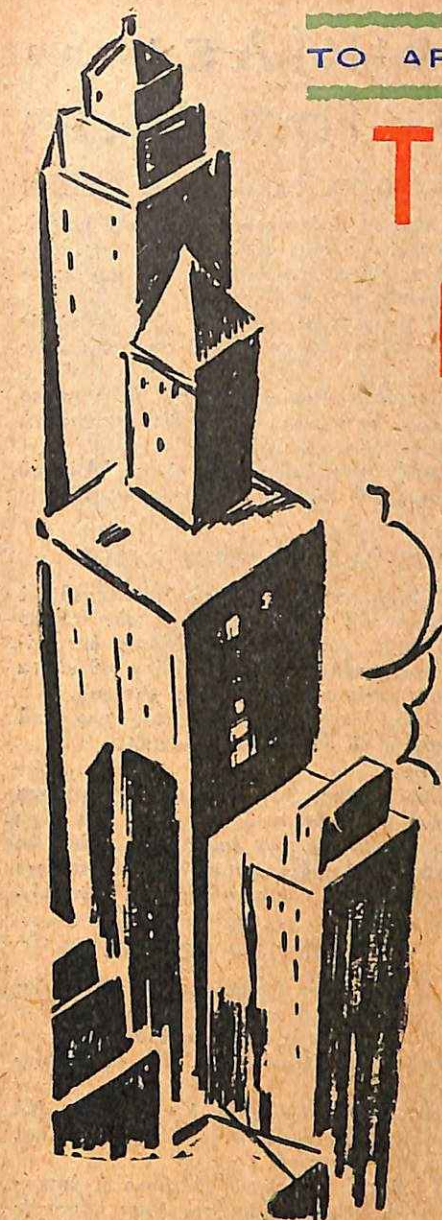
Έκείνη έσκασε στα γέλια.

—Χαχαρά! Ακούστε αυτόν τον άνθρωπο που θα εξαπέστελλε όλους τους φουκαράδες στην άγχονη, φθάνει να ήταν άρκετη ή άμοιβή του. Έννοείται δεν έχω ότι είσθε άνθρωπος ίσοροπημένος, ένψ ή νυκτερινή έορτή δεν είναι για τους ίσοροπημένους ανθρώπους. Όσο για μένα, χρωστώ μεγάλη εύγνωμοσύνη στον σερ Τιμόθεο. Για λίγες στιγμές, αυτό το δραματικό κομμάτι της ζωής μουφερε την λήθη, συμπλήρωσε σαν παραλαλιμένη.

Ξαφνικά, όλα τα φώτα του πλοίου άναψαν. Η μουσική σταμάτησε. Ο σερ Τιμόθεος φάνηκε άπάνω στο κατάστρωμα. Σε κάθε πλευρό του στεκόταν κι' από ένας άνδρας με φράκο. Ο θέρυθος των φωνών έπαψε διά μιάς. Ο σερ Τιμόθεος έλαβε τον λόγο κι' άκόμα μιά φορά, το ερωνικό χαμόγελό του συνώδευε όσα έλεγε:

—Κυρίες και κύριοι, επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τους δυο καλλιτέχνες που μάς χάρισαν άπόψε μιά τόσο ρεαλιστική παράσταση: τον σινιόρ Γιαουζέππε Έλμο και τον σινιόρ Κάρολ Μαρλόνι. Είχα την εύτυχία να παρερεθώ στην ύπεροχή τους επίδειξη σε κάποιο μουζικ-χάλλ του Πατέρμου και κατόρθωσα να πείσω τους δυο καλλιτέχνες νάρθουν να μάς θρούν. Μαίτε, ένα ποτήρι σαμπάνια στους κυρίους.

Σε λίγο οι δυο καλλιτέχναι έψωσαν τα κτελλά των απόλλινονταν μπροστά στους παριστάμενους, που άν δεν τους καταχειροκρότησαν... άνένυσαν όμοις με άνακούφιση, γιατί κατάλαβαν πως ο άλληλοσκοτωμός των άντεραστών ήταν ψεύτικος. Ένας πινυμένος λυγμός έξφυγε απ' τα χείλη της λαίδης Κυνθίας καθώς έσκυβε μπροστά, με το πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια της, τρέμοντας σύγκομα απ' την συγκίνηση.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο δικηγόρος Φράνσις Λέντσαμ γνωρίζεται με την Μάργκαρετ Χίλντις, την γυναίκα ενός μυστηριώδους κακούργου που ητύοκτόνησε. Καταλαβαίνει ότι ή γυναίκα αυτή, έξαισίας καλλονής και άνωτέρας μορφώσεως, ύπηρεσε το κύριο θύμα του κακούργου, και ύπέφερε τα πάνδεινα απ' αυτόν.

Χωρίς να το άντιληφθή, άρχίζει να την άγαπά. Έν τφ μεταξύ όμως, σχηματίζει την πεποίθηση ότι και ο πατέρας της Μάργκαρετ, ο πολυκατομμυριούχος σερ Τιμόθεος Μπράστ, κύριος του πύργου του Βαλχάουζ, για τον οποίο ψιθυρίζονται πολλά μυστηριώδη, είναι επίσης ένας τρομερός έγκληματίας.

Ένα βράδυ ο σερ Τιμόθεος διοργανώνει πάνω σ' ένα πλοίο του μιά παράξενη έσπερίδα, κατά την διάρκεια της οποίας δύο άντερασται σκοτώνονται επάνω στην σκηνή. Στην φρεϊκιστική εγιορτή παρευρίσκεται και ο Λέντσαμ με την λαίδη Κυνθία. Μένουν κατάπληκτοι.

16.

(Η συνέχεια)

Ω! είναι φριχτό, φώναξε λαχανιασμένη ή Κυνθία. Άχ, κύριε Λέντσαμ... δεν μπορώ να ύποψέω τέτοια θέαματα. Δέν θέλω να ξαναδω τον σερ Τιμόθεο κι' ούτε θα του ξαναμιλή-

πόσο άξιζε τόν θάνατο δ' Ολίβερ Χίλντιτς... Είχε τήν έμπιστοσύνη του πατέρα μου και τόν εξηπάτησε. Κατασκεύασε ψεύτικα γράμματα πού μ' έκαναν νά τόν παντρευτώ. Αυτό το αποτέλουμες μέρος του σχεδίου της εκδικήσεώς του. Ο πατέρας μου με είχε παρακαλέσει νά τόν κρατήσω μυστικό. Άγνήθηκα όμως. Τότε, μεταβλήθηκε σε δαίμονα. Βρισκόμουν σταν μαζί κι' οι τρεις, τδ βράδυ, όταν έφυγες σύ, και—Φράνσις σου τδ όρκίζομαι—άν δέν τόν σκοτώνας δ πατέρας μου, θά τόν σκοτώνα έγώ!

—Μιά έποχή, πίστευα πώς έσύ τόν είχες σκοτώσει, ψιθύρισε δ Φράνσις. Τότε, δέν φέρθηκα σάν άνθρωπος πού άπολομβεί τόν νόμο κατά γράμμα, δέν είναι έτσι;

Έκείνη τόν πλησίασε πιδ πολύ.

—Φέρθηκαν ύπέρωχα, Φράνσις.

—Άγάπη μου, δ πατέρας σου δέν έχει τίποτα νά φοβηθή από μένα, άπεναντίας πιστεύω πώς μπορώ νά τού δείξω τόν δρόμο νά είναι άσφαλής.

Έκείνη σηκώθηκε με δρημή.

—Θάρθθ' σε δυδ λεπτά, είπε. Είχε ύποσχεθί νά είναι έδώ στις δωδεκάμιση. Άς πάμε νά τόν θρούμε. Άλλά, Φράνσις...

Γιά μιá στιγμή, ή Μάργκαρετ σφίχτηκε άπάνω του και τδ βλέμματός της διαστειρώθηκε. Δέν ήταν πιδ μιá γυναίκα πού είχε βαρεθί τήν ζωή. Είχε ξαναγίνει νέα. Τά μάτια της άκτινοβολούσαν από εύτυχία. Οι μικρές ρυτίδες γύρω άπ' τδ στόμα της είχαν εξαφανισθί, ήταν ζωντανή, με τδ πρόσωπο άλλαγμένο άπ' τήν εύτυχία.

—Είναι ύπέρωχο, ψιθύρισε. Ποτέ μου δέν είνα άναιρευθί πώς θά μπορούσα νά είμαι τόσο εύτυχισμένη!

Πέρασαν τήν γέφυρα πού ώδηγοΰσε στην πελοΰζα. Η λαΐδη Κυνθία, βγαίνοντας άπ' τδ σπίτι, προχώρησε είς προϋπάντησή τους. Δέν έδειχνε καθόλου κούραση, τδ μάτια της όμως κι' δ ήχος της φωνής της φανέρωναν άνησυχία.

—Μάργκαρετ, φώναξε, ξέρετε πώς οι άποσκευές του πατέρα σας πλημμυρίσανε τδ χώλλ και πώς παρΆγγειλε τδ αυτοκίνητο γιά νά τόν πάη στδ Σάουθαμπτον ύστερα άπ' τδ γεΰμα;

Η Μάργκαρετ κι' δ Φράνσις άντλήλαξαν μιá ματιά.

—Ο σερ Τιμόθεος μπορεί νά αλλάξει γνώμη, παρετήρησε δ Φράνσις. Θά τού πω τά νέα μόλις φθάσω.

Από τδ άλλο μέρος του τείχου άκουσαν χλιμιντρίσματα και ποδοβολητδ άλόγων πού άσφαλώς θά περιστοιχίζαν τόν σερ Τιμόθεο.

—Νάτον, έρχεται, φώναξε ή λαΐδη Κυνθία. Πηγαίνω νά τόν προϋπαντήσω.

Ο Φράνσις άκούμπησε τδ χέρι του στδν ώμο της Κυνθίας.

—Έπιτρέψτε μου πρώτα νά τού πω έγώ δυδ λόγια, είπε.

Έκείνη δίστασε.

—Δέν πιστεύω νά τού πητε κάτι πού θά τόν κάνει νά φύγη;

—Άπεναντίας, θά τού πω κάτι πού έλπίζω νά τόν κάνει νά μείνη.

Μετά ένα λεπτό, δ σερ Τιμόθεος περνούσε τήν πορτούλα. Διέσχισε τήν πελοΰζα, προχωρώντας πώς τδ μέρος τους.

Μόνος δ Φράνσις πήγε νά τόν προϋπαντήσει και καθώς πλησίασε ξαφνίστηκε. Ο ξεναγός του, μολονότι φαινόταν πιδ ήρεμος, είχε γεράσει κατά τήν διάρκεια της νύχτας.

—Έπιθυμώ νά σάς μιλήσω ιδιαιτέρως, πάμε στδ γραφείο σας, άν θέλετε, είπε δ Φράνσις.

(Η συνέχεια στδ προσεχές)

ΑΡΣΕΝΙΚΟ; Η ΘΗΛΥ-ΚΟ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ;

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗ-ΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΗ

Ως τώρα οι ιδιοτροπίες της φύσεως μάς έχουν συνηθίσει σε πολλά πράγματα. Έτσι δέν παραξενεύομαστε πιδ όταν άκούμε, πώς ή τάδε δεσποινίς, έγινε ξαφνικά ένα λυγερώτατο παλληκάρι, χάρις σε μιá άπότομη άλλαγή του φύλου της, όπως συνέβη τώρα τελευταία με τήν Πολωνέζα έκείνη άθλήτρια ή και άντιστρόφως, δ δείνα νέος έγινε από τήν μιá μέρα στην άλλη μιá ώραιολάτρη δεσποινίς.

Τώρα όμως, θά μπορούμε νά έχουμε άγώρα ή κορίτσια... κατ' άρέσκειαν. Η καταπληκτική είδηση μάς έρχεται από τδ Παρίσι: μιá σοφή γυναίκα, ή Ρωσίδα δοκτορέσσα Νταντσάκωφ, τού Ίνστιτούτου Πασιέρ, κατώρθωσε τδ μεγάλο αυτό πρΆγμα. Καί άρχισε από τις κόττες. Ός γνωστόν, τδ ζώα, είναι εκείνα πού δέχονται πάντα πρώτα τις περιποιήσεις της έπιστήμης.

Λοιπόν, ή τρομερή αυτή Κ Νταντσάκωφ κατάρρε, κάνοντας ένέστες όρμωνών σε άρτιγέννητα κοττόπουλα, νά τά μετατρέψη σε... χαριτωμένα κοκοράκια!

Άλλά δέν σταμάτησε στδ κοττόπουλα ή Κ Νταντσάκωφ. Παρέλαβε με τήν σειά τους και τδ χοιρίδια του γάλακτος. Πήρε ένα νεογέννητο θηλυκό γουρουνόπουλο και τού έκανε μιá καλή ένωση του ειδικού όρου της «τεστοστερόνης» και τδ αποτέλεσμα ήταν μαγικό: ή στρομπιλώ και ροζάτη γουρουνόπουλα, μετατράπητο σ' ένα άτίθασο γουρουνόπουλο, όλο πηδήματα και φωνές!

Και τώρα, πάμε στους ανθρώπους. Έρχονται, όπως βλέπετε, σύμφωνα με τδ ένδιαφέρον πού τούς έδειξε ή Κ Νταντσάκωφ, άμέσως μετά τις κόττες και τούς χοίρους:

—Λοιπόν, θάρθθ' μιá καλή μέρα, πού ή Κυρία θά πηγαίνει στδ φαρμακείο της γειτονίας της και θά διαμείβεται τότε δ έξης διάλογος:

—Καλημέρα σας κ. Ίώδης.

—Καλημέρα σας Κα Γειτονίδου. Τί έπιθυμείτε;

—Ένα μπουκαλάκι «Τεστοστερόνη» παρακαλώ.

—Είναι γιά τδ νεογέννητο;

—Ναι. Ξέρετε, δ άντρας μου δέν αγαπά και τόσο τδ κορίτσια, και θά θέλαμε νά τδ κάνουμε άγόρι...

Η Κυρία θά παίρνη τδ φάρμακό της και σε λίγες μέρες ή άνεπιθύμητη μπεμπέκα, θά μεταβάλλεται σε ένα σφριγηλότατο μπέμπη!..

Έτσι λοιπόν, οι άνθρωποι δέν θά άπασχολούνται πιδ με τδ ζήτημα του γένους, όττε θά παίρνουν οι έπιτοκες διάφορα «άγιοτικά» γιά νά κάνουν άγόρι ή κορίτσι. Θ' άφίγουν τά πράγματα στή θέση τους και όταν με τδ καιρό βγίη τδ παιδί, τότε θά σκεφθούν τί θά γίνει. Και θάχουν τήν λύση με τδ πρώτο!...

ΣΑΜΠΣ

Ποικίλες... ιστορίες

ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΤΑΧΕ ΠΑΡΕΙ ΕΚΕΙΝΗ

Ο πατέρας κράταγε κάτω από τήν μασχάλη τδ σασκάλι του και ήταν βλοσυρός. Έρριξε ένα βλέμμα στή γυναίκα του και κατόπιν κύτταξε τόν γυιό του.

—Ο μπουλούκος σου μου πήρε λεφτά από τήν τσέπη του σασκαλιού μου, της έδήλωσε.

—Έρρίκο! διαμαρτυρήθηκε ή γυναίκα του. Πώς κατηγορείς τδ παιδί; Μπορεί νά στά έχω πάρει κι' έγώ.

—Αδύνατον: άπάντησε εκείνος. Άν μου τάπαιρνες έσύ θά μου τάπαιρνες όλα!

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕ ΑΥΤΟΣ

—Ξώδεφα του κόσμου τδ λεφτά γιά νά σπουδάσω τόν γυιό μου και νά τόν στείλω στδ Παρίσι, και εκείνος δ άθλιος δέν λάβαινε τόν κόπο νά μου στείλη ούτε ένα γράμμα, παραπονείται δ ένας πατέρας.

—Έγώ, άπεναντίας, τά καταφέρνω και τόν κάμνω νά μου γράφη τακτικά.

—Πώς;

—Ευκολώτατα. Του στέλνω ένα γράμμα και του λέγω ότι τδ έσοκλείω μιá λίρα άλλά... έχων νά τήν έσοκλείσω. Έκείνος μου γράφει τότε ότι καμμιá λίρα δέν ύπήρχε στδ γράμμα και... καταλαβαίνεις τδ βιολί!..

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Η Μαρία ή νέα ύπηρετρια μόλις είχε άρπάσει τήν δουλειά της στδ σπίτι του ζεύγους κ. Γλυκάνισου, όταν ζητά από τήν κυρία της, νά τήν έφοδιάσθ' μ' ένα πιστοποιητικό προϋπηρεσίας.

—Πιστοποιητικό! Έκαμε ή κυρία της. Μά έσύ μόλις σήμερα άνέλαβες ύπηρεσία και θέλεις πιστοποιητικό;

—Τδ ξέρω, κυρία, παραδέχθηκε ή ύπηρετρια αλλά υπάρχει πιθανότητα όταν φύγω από τδ σπίτι σας νά μη θελήσετε νά μου τδ δώσετε.

ΗΤΑΝ ΕΞΥΠΝΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ο προϊστάμενος είχε δασκαλέψει τδ παιδί του γραφείου πώς νά υποδέχεται τούς έπισκέπτας και πώς ν' άπαντά στις έρωτήσεις των, όταν τήν δεύτερη κιόλας μέρα χτύπησε κάποιος τήν πόρτα του γραφείου, και είπε στδ παιδί πού τού άνοιξε:

—Είναι δ προϊστάμενός σου έδώ;

—Τί είσθε; ρώτησε τδ παιδάκι, φίλος του, φοροεισπράκτορας, ή πελάτης του προϊστάμενου μου;

—Και τά τρία, άπάντησε, δ άγνωστος.

—Ωραία, τότε. Ο προϊστάμενός μου είναι άπασχολημένος σ' ένα συμβόλαιο, παραθερίζει στήν έξοχή και... περάστε μέσα νά τόν διητε.

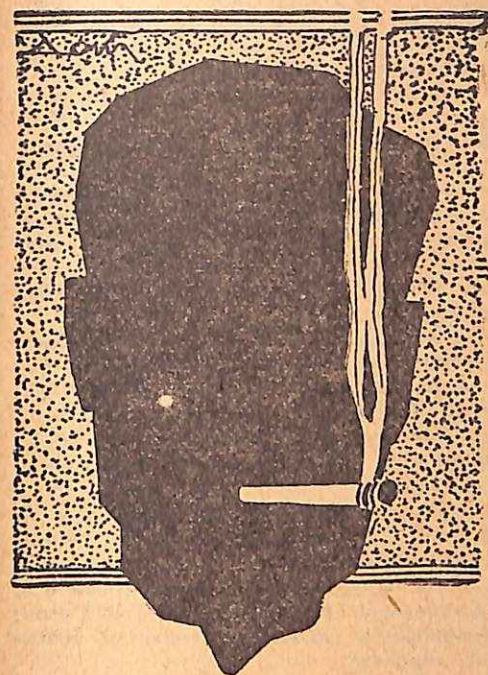
ΓΙΑΤΙ ΤΡΑΒΙΟΤΑΝΕ

Ο διευθυντής του θεάτρου πιδ άπογοητευμένος από τδ παίξιμο του πρωταγωνιστού του:

—Μου καταστρέψατε τδ έργο, κύριε μου. Τί παίξιμο ήταν αυτό; Όλο και άποτραβιάσατε από τήν πρωταγωνίστρια...

Κι' δ πρωταγωνιστής:

—Μά πώς θέλετε, κύριέ μου νά παίζω καλλίτερα όταν βάλετε πρωταγωνίστρια γυναίκες πού τρώνε μιá όνά κρεμμύδια τήν ήμέρα!

ΕΓΚΛΗΜΑ Η ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ;

Επιστρέφοντας στδ σπίτι του με τδ πόδια, δ Μάρτεν Ντάλ παρατήρησε έξω από μιá πόρτα μιá μεγάλη συγκέντρωση περιέργων οι όποιοι κάτι σχολίαζαν ζωηρά και, περιέργως και αυτός όσο κανένας άλλος, πλησίασε νά πληροφορηθί τδ τί συνέβαινε.

Ξαφνικά, ρίχνοντας μιá ματιά στδ έσωτερικό του σπιτιού, διέκρινε τδ ινσπéκτορ Σούμερ πού συζητούσε χειρονομώντας και σχολιάζοντας τόν Ιδρώτα του.

Η παρουσία του Σούμερ εκεί μέσα τόν έπεισε ότι έπρόκειτο περί κάποιου εγκλήματος και, χωρίς νά ρωτήση κανένα από τούς περιέργους, τούς παραμέρισε και προχώρησε μέσα σάμπως νά έμπαινε στδ σπίτι του.

Ο άστυνομικός τόν είδε και έτρεξε με χαρά προς αυτόν:

—Σύ έδώ Μάρτεν; Ο,τι λαγάριαζα νά σου τηλεφωνήσω.

Και στρεφόμενος προς τούς ένοίκους.

—Ο φίλος μου Μάρτεν Ντάλ. Μολονότι δέν συμπαθεί τούς άστυνομικούς με βοηθάει με εύχαρίστηση σε υποθέσεις σάν τήν δική σας. Έρασιτέχνης ντέτεκτιβ, βάξει στήν τάπητη του όλους μαζί τούς επαγγελματίες.

—Μά τί συμβαίνει; ρώτησε δ Μάρτεν Ντάλ χαιρετώντας.

Τόν κύκλωσαν στή στιγμή κι' άρχισαν νά μιλούν όλοι μαζί.

—Παρακαλώ, λέει δ Μάρτεν Ντάλ. Ένας ένας θά μιλήσετε άν θέλετε νά καταλάβω κάτι. Άς άρχισή ή μάνταμ...

Μιά γυναίκα με δακρυσιμένα μάτια και με τόν πόνο ζωγραφισμένο στδ όρώα της χαρακτηριστικά, τού διηγήθηκε τότε με λυγμούς ότι πιδ τεσσάρων ήμερών είχε ξαφνισθί μυστηριωδώς ή κορούλα της, ήλικίας δώδεκα μόλις χρόνων.

—Πιδ τεσσάρων ήμερών. Και μόλις σήμερα πληροφορήσατε τήν άστυνομία;

—Είναι γιάτ' μάς τηλεφώνησε μιá γυναίκα πιδ μιλήθηκε τή φωνή της κόρης μου στδ τηλέφωνο βεβαιώνοντάς μας ότι τήν είχε συναντήσει στδ δρόμο ένθ' έπέστρεφε από τδ σχολείο ή άδελφή μου και τήν είχα πεί σπύι της. Δέν άνησυχίσαμε λοιπόν.

Όταν ως τδ βράδυ δέν έπέστρεψε, δέν τηλεφώνησα στην άδελφή μου γιάτ' τώρα τελευταία ήμουνα τσακωμένη με αυτήν. Τδ ίδιο και τήν άλλη μέρα. Χθές όμως δ άντρας μου πέρασε από τδ σπίτι της άδελφής

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Η εξαφάνιση

της μικρής Έδιθ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

μου Έδιθ και με κατάπληξή του πληροφορήθηκε από τή θυρωρό ότι ή άδελφή μου με τόν άνδρα της και τδ παιδιά της λείπουν πιδ είκοσι ήμερών στήν έπαρχία. Αυτό μάς άναστατώσε. Τρέξαμε, τηλεφωνήσαμε στους γνωστούς μας και στους λοιπούς συγγενείς μας αλλά κανένας δέν τήν είδε. Είδοποιήσαμε τήν άστυνομία και από χθές γυρίζουμε σάν τρελλοί όλοι μέσα στδ Λονδίνο χωρίς νά ξέρουμε πιδ πού πρέπει νά τήν ζητήσουμε. Έτηλεγράφησα και στην άδελφή μου και έλαβα τήν άπάντηση ότι φάνει αύριο από τήν έπαρχία.

—Φτάνουν όσα μου είπατε μάνταμ, λέει δ Μάρτεν Ντάλ σταματώντας τήν. Καταλαβαίνω τόν πόνο σας και σάς υπόσχομαι νά σάς βοηθήσω άρχίζοντας από αυτή μάλιστα τή στιγμή. Θά σας πάρω μόνο τόν ινσπéκτορ Σούμερ, δ όποιος θά μου πη στδ δρόμο μερικá πράγματα.

Σέ λίγο, οι δυδ φίλοι βγαίνανε από τδ τραγικό σπίτι.

—Άς πούμε σ' αυτό τδ μπόρ νά πάρουμε από μιá λεμονάδα, λέει δ Μάρτεν Ντάλ. Η άπελπισία αυτής της μητέρας με συγκλίνωσε.

Ο Σούμερ ήπιε πρώτος τή λεμονάδα του, σκούπισε τά χείλη του και ρώτησε:

—Λοιπόν; Τί σκέπτεσαι;

—Ο Θεός νά με βγάλη ψεύτη, αλλά μυρίζομαι εγκλήμα.

—Και έγώ τδ ίδιο.

—Τί άνθρωποι είναι οι γονείς;

—Πρώτης τάξεως νοικοκυρδες. Βιοπαλαιστές. Άποκλείεται νά τούς πήραν τδ παιδί «κινιναίπερς» γιάτ' από βιοπαλαιστές δέν θά μπορούσαν νά ζητήσουν λύτρα. Οι «κινιναίπερς» μόνο πλουσιών άνθρωπων παιδιά κλέβουν.

—Ποιά ήταν ή διαγωγή του κοριτσιού;

—Ποιάς διαγωγής μπορεί νά είναι ένα κορίτσι δώδεκα χρόνων; Από τδ σπίτι του πήγαινε στδ σχολείο πιδ βόσκεται σ' άπόσταση μισού χιλιομέτρου και από τδ σχολείο έπέστρεφε κατ' εθείαν στδ σπίτι του.

—Ήταν όμορφο;

—Από τις φωτογραφίες πού μουδειξαν μπορώ νά σε βεβαιώσω πώς ήταν κοινάκι.

—Γνωστή ή οικογένεια στδ δρόμο;

—Κατοικεί στδ ίδιο σπίτι πιδ είκοσι χρόνων. Όλοι τήν γνωρίζουν και όλοι τήν έτιμούν.

—Χμ... Ο άπαγωγός λοιπόν δρίσκεται μεταξύ του σπιτιού και του σχολείου, όπως και μεταξύ του σπιτιού και του σχολείου είναι φιλικισμένη ή θάμνη ή μικρή Έδιθ.

Ο άπαγωγός, γνωρίζοντας ότι ή μικρή ήταν γνωστή στδ δρόμο, δέν θά τόλμησε νά τήν άπομακρύνη γιάτ' θά σκέφθηκε ότι κάποιος γνωστός της οικογενείας θά τόν έ-

βλεπε μαζί της. Θά τήν περίμενε λοιπόν κοντά στην πόρτα του και θά τήν παρέσυρε σπύι του με παιχνίδια ή τίποτα γλυκίσματα. Θ' άρχίσουμε άμέσως τις έρευνές μας. Θά μιλω έγώ. Θά τρομοκρατήσω όλο τόν κόσμο με τις έρωτήσεις μου. Βέβαια, θά τρομοκρατηθούν και οι άθώοι. Υπάρχει όμως μεγάλη διαφορά τής τρομοκρατίας άθώου και τής τρομοκρατίας ένόχου. Ο άθώος τρομοκρατείται αλλά μένει στή θέση του τρομοκρατημένος. Ο ένοχος χρετείται είς φυγήν. Ο άθώος τρομοκρατείται και τά χάνει! Ο ένοχος δέν τά χάνει. Περιμένει τις έρωτήσεις και έχει έτοιμες τις άπαντήσεις! Τρομοκρατείται όμως μετά τήν άνέγερση εκείνων πού τόν άνακρίνουν μολονότι νομίζει ότι με τις άπαντήσεις του τούς ξεγέλασε και άρχίζει τήν μιá γκάφα πάνω στην άλλη άν δέν προσπαθήση νά εξαφανισθί.

Η ΦΡΙΚΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Και χωρίς νά χάνουν καιρό, οι δυδ άντρες άρχισαν τις έρευνές των. Από τδ σπίτι της μικρής Έδιθ ως τδ σχολείο της, δέν άφησαν μονοκοιμία ή θυρωρό πολυκατοικίας πού νά μη έπισκεφθούν. Ο Σούμερ δέν άνοιγε τδ στόμα του. Άφηνε τόν Μάρτεν Ντάλ νά μιλή.

Όπως είχε προείδ' δ Μάρτεν Ντάλ όλοι όσοι ρωτήθηκαν τρομοκρατήθηκαν. Σε όλους άνεξαιρέτως απήντησε τδ ίδια έρωτήματα και με τρόπο μάλλον άπότομο:

—Είδατε τήν μικρή Έδιθ τήν ήμέρα πού εξαφανισθηκε;

—Όχι.

—Είσατε βεβαίος;

—Μά... βέβαιος...

—Και όμως, άπαρχουν μάρτυρες πού κατέθεσαν ότι εκείνη τήν ήμέρα τήν σταμάτησατε έξω από τδ λαγαροπιαστέιο.

Κατάγλωστοι, άλλοι από αυτούς άπαντήσαν πώς τήν είχαν δη και της εξαφάνισή της πολλές μέρες πριν από τήν εξαφάνισή της και άλλοι τάβάζαν με τούς μάρτυρες πού θά τούς έθρεβούνταν και γύρευαν νά τούς άναμίσουν σε μιá τέτοια υπόθεση.

Άφηνοντάς μίξουν σε μιá τέτοια υπόθεση.

Άφηνοντάς τους δ Μάρτεν Ντάλ γιά νά επαναλάβη τά ίδια λίγο πιδ πέρα, τούς έτόνιζε:

—Καλά. Δέν υπάρχει λόγος νά φοβάστε άν είσατε άθώος. Όποσδήποτε τή Δευτέρα θά λ'ήθτε στήν άνάκριση, άν ως τότε δέν βρεθούν τά ίχνη της μικρής.

Έτσι, φθάσανε και σε μιá μικρή μονοκοιμία. Ο Μ. Ντάλ χτύπησε τδ κορδόνι και σε λίγο έμφανίζεται μιá χοντρή γυναίκα. Μόλις άκουσε τδ αίτιο της έπισκέψεως των άπέφυγε νά άπαντήσει και άνοίγοντας μιá πόρτα φώναξε τόν άνδρα της:

—Γνωρίζουν... Έλα μιá στιγμή νά δής τί ζητούν οι κύριοι...

Ένας ψηλός άντρας ήλικίας σαράντα περίπου χρόνων και με ύψος εργατικού παρουσιάζθηκε στή στιγμή.

—Πώς δνομάζεται;

—Γιόργιορ Πόκερ.

—Είναι γυναίκα σου ή κυρία;

—Μάλιστα.

—Πρόκειται γιά τήν εξαφάνιση της μν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

κρής "Εδιθ. Τί γνωρίζετε;

—Ο άγνωστος κύτταξε την γυναίκα του στα μάτια πριν απαντήσει.

—Δεν γνωρίζω καμιά "Εδιθ. Για ποιά εξαφάνιση μου μιλάτε; ψιθύρισε με κάποια ταραχή.

—Για κάποια μαθήτρια. Έξαφανίσθηκε εδώ και τέσσερις μέρες. Δεν μάρτυρες κατέθεσαν ότι την είδαν κείνο το απόγευμα να μπαίνει δω μέσα.

—Θα ήθελα να τους ήξερα αυτούς τους μάρτυρες. Όποτε κλέψανε μια μαθήτρια και νομίζετε πως την εκλέψα εγώ; Μπορείτε να ψάξετε στο σπίτι μου. Εγώ είμαι εργάτης δεν είμαι «κιντανάπερ».

—Μά δεν είναι μόνο οι «κιντανάπερ» που κλέβουν παιδιά.

—Τί θέλετε να πείτε μ' αυτό;

—Τίποτα. Μια άλλη ερώτηση. Αυτή τη στιγμή ακούτε για πρώτη φορά να γίνεται λόγος γι' αυτή την απαγωγή;

—Μάλιστα.

—Ποιός φωνάζει για το σπίτι;

—Η γυναίκα μου.

—Και δεν άκουσε λέξη ούτε στο νανάβικο, ούτε στο μπαλάντο ούτε και από καμιά θυρωρό; Όλος ο κόσμος σ' δρόμο, από χθες δεν έχει άλλο θέμα συζητήσεως από την εξαφάνιση της μικρής.

—Εγώ δεν έχω με καμιά γειτονίσσα σχέσεις, αποκρίθηκε η γυναίκα, και όταν θγαίνω για ψώνια δεν κυττάζω άλλο από τη δουλειά μου.

—Γιατί όταν ροιτηθήκατε γι' αυτή την υπόθεση δεν απαντήσατε άλλα φωνάζατε τον άνδρα σας;

—Γιατί... Γιατί... Ξέρω γώ;... Με τρομάζατε με την ερώτησή σας καί...!

—Πολύ καλά... Τη Δευτέρα θα κληθώ και οι δυο στην ανάκριση.

—Όσο γι' αυτό, μπορούμε να πώμε και απόψε αποκρίθηκε ο Γκρέγκορ Πόκερ.

—Δεν υπάρχει λόγος να διαζώμαστε... Καληνύχτα σας...

Οι δυο φίλοι δγήκανε από την μικρή μονοκατοικία.

—Φτάνει γι' απόψε λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Τη Δευτέρα αυτούς πρώτους θα ξανσεπισκεφθούμε. Για πών ενδεχόμενο έχει στην τσέπη σου δυο εντάλματα διαίτας προσαγωγής. Στοιχηματίζω ότι κάτι γνωρίζουν οι δυο αυτοί τύποι.

Αλλά τη Δευτέρα, μόλις η γυναίκα του Γκρέγκορ Πόκερ τους άνοιξε, τους πληροφορήσε ότι ο σύζυγός της είχε εξαφανισθεί από της προηγούμενης.

—Γιατί εξαφανίσθηκε;

—Μήπως για πρώτη φορά μου τ' κάνει αυτά; Μ' εγκαταλείπει κάθε τόσο πότε για δυο μήνες και πότε για τρεις. Αυτή είναι η ζωή μου. Τό πηρα απόφαση πιά.

Ο Μάρτεν Ντάλ άλλαξε λίγες λέξεις με τον Σούμερ ο οποίος διέταξε απότομα:

—Ελα να μάς δείξεις όλο το σπίτι σου.

—Περύσσε. Δεν πιστεύω να βοηθή τη μαθήτριά μέσα σε κανένα σεντόνι.

Η μονοκατοικία αποτελείτο από τέσσερα μεγάλα δωμάτια και ένα μικρό χωρίς παρθένο στο δρόμο.

Μεγάλη κατάσταση και ρυπαρότης βασιλευσε σε όλα τα δωμάτια και μόνο στο μικρό μαγειρείο που βρισκόταν στην αλλη άκρη κάποιος σχετική τάξις και καθαριότητας. Με την πρώτη ματιά που θάρριχνε ένας επισκέπτης αυτού του σπιτιού, θα καταλάβαινε ότι ξεσκονιζόταν και σκουπιζόταν το πολύ δυο φορές το μήνα. Παχύν στρώμα σκόνης σκέπαζε τα λιγοστά φτωχικά του έπιπλα και τα πατώματα οι δέ άραχνες είχαν καλύψει με τα δίχτυα των τρις γωνίες των ταβανιών.

Οι δυο φίλοι εξέτασαν με μεγάλη προσο-

χή τα τέσσερα μεγάλα δωμάτια και τέλος φθάσανε στην πόρτα του μικρού.

—Εκεί μέσα τί είναι;

—Ο! Ένα κατασκότεινο μικρό δωμάτιο χωρίς παράθυρο που δεν το μεταχειρίζαστε για τίποτα.

—Ας το έπισκεφθούμε και αυτό, λέει ο Μάρτεν Ντάλ ανοίγοντας την πόρτα.

Το δωμάτιο ήταν πραγματικά σκοτεινό και χωρίς το παραμικρό έπιπλο.

Οι δυο φίλοι άναψανε τα ηλεκτρικά φανάρια τσέπης που είχαν στις τσέπες των. Έκνιταξαν προσεκτικά τους τοίχους και το πάτωμα.

—Περίεργο, λέει για μια στιγμή ο Μάρτεν Ντάλ.

—Τί το περίεργο βλέπετε μίστερ;

—Αυτό το δωμάτιο δεν το μεταχειρίζεσθε για τίποτα. Δεν είναι έτσι;

—Μάλιστα.

—Για καμιά απόλυτως εργασία

—Για καμιά.

Σε λίγο εμφανιζότανε μια χοντρή μεσόκοπη γυναίκα.

—Πώς γίνεται λοιπόν να είναι σφουγγαρισμένο το πάτωμα αυτού του δωματίου που δεν το μεταχειρίζεσθε ενόχ το άλλο, ή τραπεζαρία σας, έχει ένα δάχτυλο σκόνης;

Η γυναίκα του Γκρέγκορ Πόκερ ξεροκατάπιε.

—Είναι γιατί καμιά φορά πλένω μικρο-αγγύματα εδώ μέσα. Προχθές έπλυνα.

—Δεν βλέπω βρύση. Κουβαλάτε το νερό με τον κουβά; Έχει υπόγειο το σπίτι σας;

—Έχει.

—Και δεν κάνετε την πουργάδα σας στο υπόγειό σας; Για πάμε να μάς δείξετε το υπόγειό σας.

Με φαινομενική προθυμία εκείνη τους κατέβασε σε ένα υπόγειο γεμάτο από άδεια κιβώτια και μπαούλα και σκεπασμένο από παχύν στρώμα σκόνης.

—Τί στάχτη είναι αυτή;

—Από νουσέβυλα.

—Και γιατί την σκοοπιζετε δω μέσα.

—Γιατί ο σκουπιδιάς δεν την δέχεται. Τον πιάσανε τα νεύρα του εδώ και λίγες μέρες τον άνδρα μου και αναποδογύρισε το

δοχείο όπου την είχα δίνοντάς του μια κλωτσιά. Είναι, ξέρετε, πολύ άποτομος και πολύ νευρικός ο Γκρέγκορ.

—Φέρε σκούπα και φάραι και σκούπισέ μας όλη αυτή τη στάχτη κατά το διάστημά που εγώ και ο συνάδελφός μου θα βγάζουμε έξω όλα αυτά τα κιβώτια και μπαούλα.

Σε λίγη ώρα, το υπόγειο είχαν απογυμνωθή τελείως. Ο Μάρτεν Ντάλ εξέτασε προσεκτικά το καθαρό πιά χώμα. Φαινόταν στερεό σάμπως να μην είχε αναταραχθή από χρόνον. Η παραμικρή ανωμαλία δεν φαινόταν.

—Και όμως! λέει σιγά στον Σούμερ. Στοιχηματίζω πως η μικρή "Εδιθ είναι θαμμένη δω μέσα! Τό στρώμα της στάχτης αυτό το λόγο είχε! Το παρουσάει το έδαφος στην κατάσταση που το βλέπεις για να μη διακρίνεται πρόσφατο σκάψιμο. Έχει αυτή την ιδιότητα η στάχτη.

—Θα πρέπει να σκάψουμε λοιπόν όλο το υπόγειο; Είναι αρκετά μεγάλο. Να τηλεφωνήσω γρήγορα.

—Δε θα χρειασθώ να το σκάψουμε όλο. Αν η μικρή "Εδιθ είναι θαμμένη εδώ μέσα, υπάρχει ένας απλούστατος τρόπος να θρούμε τον τάφο της.

Και στρεφόμενος προς την γυναίκα του Γκρέγκορ Πόκερ:

—Φέρε μου ένα κουβά. Τον κουβά με τον οποίον μεταφέρεις το νερό για να πλύνεις τα μικροπράγματα σου στο σκοτεινό δωμάτιο.

Εκείνη γλώμισσε γιατί κάτι άρχινσε να καταλεβαίνει αλλά, θέλοντας και μη του έφερεν ένα κουβά από τον όποιον εκείνος έβγαμισε στη βρύση και τον άδειασε καταγής.

Τό νερό δεν απορροφήθηκε από το χώμα. Σχημάτισε μια λιμνούλα. Τόν ξαναγέμισσε και τον άδειασε πάλι λίγο πιο πέρα. Τό ίδιο και εκεί. Τό νερό εξαπλώθηκε χωρίς να απορροφηθώ. Την πέμπτη όμως φορά που άδειασε τον κουβά του, η γή κατάπιε το νερό σαν διψασμένη.

—Έχεις κανένα σκαπανικό; ερώτησε στρεφόμενος προς την γυναίκα του Γκρέγκορ Πόκερ.

Αλλά εκείνη, κατάχλωμη πιά, περισσότερο πεθασμένη παρά ζωντανή, ψιθύρισε με φωνή σβυσμένη:

—Είναι περιττό... Τό βοηθάτε... Έχει είναι θαμμένη η μικρή... Την έκακοποίησε το τέρας και την σκότωσε για να αποφύγη τις συνέπειες...

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΗΤΟ

Ο Σούμερ και ο Μάρτεν Ντάλ ώδηγησαν την γυναίκα του Γκρέγκορ Πόκερ στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και κατόπιν ο Μάρτεν Ντάλ πήρε κατά μέρος τον Σούμερ:

—Ο Γκρέγκορ Πόκερ βρίσκεται αυτή τη στιγμή μακριά. Θα έσκολοιθες άμέσως να μου φέρεις όσα μαξέφης στοιχεία γι' αυτόν. Τα χαρακτηριστικά του τα έχουμε. Ζήτησε πληροφορίες από τις ταβέρνες της συνοικίας και τους γειτόνους του. Πρόσεξε μόνο να μη πάρουν είδηση οι δημοσιογράφοι για την ανακάλυψη του πτώματος. Έν ανάγκη ως μη μάθουν ακόμη τίποτα και οι γονείς. Σε τρεις το πολύ μέρες ο Γκρέγκορ Πόκερ θα είναι στα χέρια σου εύνητος με αστυνομική και μάλιστα, χωρίς να λάβης τον κόπο να τον κληγήσης. Σύστησε ξεχωριστά στους συναδέλφους σου.

Υστερα από λίγες ώρες ο Μάρτεν Ντάλ είχαν όλα τα στοιχεία του Γκρέγκορ Πόκερ. Ήταν ένας τύπος νοσηρής νοοτροπίας, άποτομος, βίαιος, που δεν μπορούσε να ρίξει ρίξες σε καμιά δουλειά. Είχε φυλακισθώ αρκετές φορές επί άδίκω επιθέσει. Ο

Σούμερ και ο Μάρτεν Ντάλ ώδηγησαν την γυναίκα του Γκρέγκορ Πόκερ στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και κατόπιν ο Μάρτεν Ντάλ πήρε κατά μέρος τον Σούμερ:

—Ο Γκρέγκορ Πόκερ βρίσκεται αυτή τη στιγμή μακριά. Θα έσκολοιθες άμέσως να μου φέρεις όσα μαξέφης στοιχεία γι' αυτόν. Τα χαρακτηριστικά του τα έχουμε. Ζήτησε πληροφορίες από τις ταβέρνες της συνοικίας και τους γειτόνους του. Πρόσεξε μόνο να μη πάρουν είδηση οι δημοσιογράφοι για την ανακάλυψη του πτώματος. Έν ανάγκη ως μη μάθουν ακόμη τίποτα και οι γονείς. Σε τρεις το πολύ μέρες ο Γκρέγκορ Πόκερ θα είναι στα χέρια σου εύνητος με αστυνομική και μάλιστα, χωρίς να λάβης τον κόπο να τον κληγήσης. Σύστησε ξεχωριστά στους συναδέλφους σου.

Υστερα από λίγες ώρες ο Μάρτεν Ντάλ είχαν όλα τα στοιχεία του Γκρέγκορ Πόκερ. Ήταν ένας τύπος νοσηρής νοοτροπίας, άποτομος, βίαιος, που δεν μπορούσε να ρίξει ρίξες σε καμιά δουλειά. Είχε φυλακισθώ αρκετές φορές επί άδίκω επιθέσει. Ο

Σούμερ και ο Μάρτεν Ντάλ ώδηγησαν την γυναίκα του Γκρέγκορ Πόκερ στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και κατόπιν ο Μάρτεν Ντάλ πήρε κατά μέρος τον Σούμερ:

—Ο Γκρέγκορ Πόκερ βρίσκεται αυτή τη στιγμή μακριά. Θα έσκολοιθες άμέσως να μου φέρεις όσα μαξέφης στοιχεία γι' αυτόν. Τα χαρακτηριστικά του τα έχουμε. Ζήτησε πληροφορίες από τις ταβέρνες της συνοικίας και τους γειτόνους του. Πρόσεξε μόνο να μη πάρουν είδηση οι δημοσιογράφοι για την ανακάλυψη του πτώματος. Έν ανάγκη ως μη μάθουν ακόμη τίποτα και οι γονείς. Σε τρεις το πολύ μέρες ο Γκρέγκορ Πόκερ θα είναι στα χέρια σου εύνητος με αστυνομική και μάλιστα, χωρίς να λάβης τον κόπο να τον κληγήσης. Σύστησε ξεχωριστά στους συναδέλφους σου.

Υστερα από λίγες ώρες ο Μάρτεν Ντάλ είχαν όλα τα στοιχεία του Γκρέγκορ Πόκερ. Ήταν ένας τύπος νοσηρής νοοτροπίας, άποτομος, βίαιος, που δεν μπορούσε να ρίξει ρίξες σε καμιά δουλειά. Είχε φυλακισθώ αρκετές φορές επί άδίκω επιθέσει. Ο

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

Οι προδοσίες του έρωτος

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΤΙΝΑ ΠΕΡΠΙΝΗ

Τατά... τατά... τατά... Μέσα στο μικρό διαμέρισμά της, η Σάνδρα σηκώνει το κεφάλι ζωηρά, ενώ η καρδιά της χτυπά δυνατά:

—Ο Λουίτζι! Είναι ο Λουίτζι!

Σε λίγο, την σφίγγει στην αγκαλιά του με δάκρυα χαράς, ενώ εκείνη του ψιθυρίζει:

—Λουίτζι! Έπί τέλους! Ξαναγύρισε!

—Ξαναγύρισα. Έδώ είμαι, Σάνδρα, μαζί σου. Σε σφίγγω στην αγκαλιά μου σαν πολύτιμο δώρο. Τίποτα τώρα δεν μπορεί πια να μάς χωρίσει. Τό όνειρο που έπλασα τέσσερα ολόκληρα χρόνια έγινε επιτέλους πραγματικότητα. Στην ξενιτιά, ένα σκοπό είχα μόνο, μια εικόνα μέσα στην καρδιά μου: την δική σου. Η κοπιαστική εργασία μου φαινόταν ξεκούραση όταν συλλογίζοιμουν ξένα. Σε όνειρευόμουν όπως ο ταξιδιώτης όνειρεύεται την άσση μέσα στην έρημο. Τό τραίνο απ' την Γένοβα στο Μιλάνο είχε στο δοιόσμα των γραμμών τον ίδιο ρυθμό με τον οποίο κυλούσε το αίμα μέσα στις φλέβες μου, και στον ρυθμό του τονιζόταν ένα τραγούδι, τό μόνο που σιγοτραγουδούσα άλλοτε, τό τραγούδι που μάς μέθωσε τις πρώτες βραδυνές τόν έρωτά μας. Γιατί δεν σε είδοποιησα για τόν έρχομό μου; Γιατί δεν θέλησα να με περιμένεις στο διαπύρι; Έτσι, θά κερδίζαμε τρεις ώρες. Φανταζόμουν όμως την άνυπομονή σου, τόν πυρετό των τελευταίων ωρών της άναμονής, τό μαρτύριο των ατέλειματων στιγμών, τόν τρελλό παλμό της καρδιάς σου. Άλλωστε με γοήτευε η σκέψη νάρθω να σε βρώ άπροετοίμαστη, να μπώ άπότομα μέσα στο δωμάτιο όπου ζούσες μόνη, να δω τί έκανες πριν από πέντε λεπτά. Μου φαινόταν σαν να ήταν να ανακαλύψω ένα μυστικό που συλλογίστηκα τόσο πολύ. Μου φαινόταν, Σάνδρα, σαν να άκυρώ-νουνταν αυτά τό τέσσερα χρόνια χωρισμού, σαν να είχα λείψει μόνο λίγες ώρες όπως τότε, άναγνέλλοντας τόν έρχομό μου με τό σπληνισμό μας «τατά... τατά... τατά...».

Και τώρα που είμαι εδώ τό τέσσερα χρόνια της ξενιτιάς δεν υπάρχουν πιά, ήταν ένα κακό όνειρο, τόμα θά ήσσουμε τό άλλο, τό πραγματικό, τό όμορφο, εκείνο που δεν θά σβύσει ποτέ...

Η Σάνδρα τόν άφηνε να μιλά χωρίς να τόν διακόπτει, κυττάζοντας με μάτια πλημυρισμένα χαρά τόν Λουίτζι της, σαν να ήθελε να ξαναφτιάξη αυτό τό πρόσωπο που ύστερα απ' την μακροχρόνια άπουσία, παρουσίαζε παράξενες αλλοιώσεις.

Τώρα, ο Λουίτζι σαπνώνει και σφίγγει στην αγκαλιά του τό ξανθό κεφάλιά που του θυμίζει την περασμένη του ζωή.

Μια μρωμένη καλοκαιρινή βραδυά είχαν γνωρίσει η Σάνδρα με τόν Λουίτζι. Τό χαμόγελο της δυσπιστίας είχε σβύσει σιγά-σιγά απ' τό χέλι της νέας και περπατούσαν στους δρόμους που εύδιαναν οι άνθρωποι κήποι κοντά-κοντά σαν παλαιοί φίλοι. Πα-ραδέχομαι τόν έρωτά μόνο σαν ένα μέσο για να φθάσω στον γάμο, είπε ο Λουίτζι.

Ός τώρα δεν είχα ποτέ άγαπήσει γιατί ο γάμος ήταν για μένα κάτι τό πολύ δύσκολο. Άφότου όμως σε γνώρισα δεν μπορώ να έμποδίσω την καρδιά μου ν' άγαπήσει. Σ' άγαπώ. Ό, Σάνδρα, δεν μπορώ να σου προσφέρω την ζωή, που άξίζει, μά ούτε μπορώ να σ' άπαρηγοώ. Φεύγω, Μου πρότειναν μια

πολύ επικερδή θέση σ' ένα άδαμαντωρυχείο της Νοτίου Άφρικής. Θα με περιμένεις; Τρία, τέσσερα χρόνια θά περάσουν. Έπαθλό μου θά είναι ο έρωτάς σου...

Η Σάνδρα τόν είχε περιμένει πιστά. Και να που τώρα εκείνος γύριζε, πλούσιος. Τώρα, μαζί όνειροπολούσαν, ταξίδευαν με κλειστά μάτια στην γοητευτική χώρα της χίμαιρας...

—Εσύ να διαλέξεις τό σπίτι, τό έπιπλο, τις ταπεταρίες, της είπε ο Λουίτζι. Έγώ δεν έχω ιδέα. Πάω στην Τράπεζα να σηκώσω μερικά χρήματα. Ύστερα, θά πιά δόλ-

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς. Τό άντελήφθην. Περιττόν να πής λέξη. Αυτά τό τέσσερα χρόνια που έπρεπε να μάς χαρίσουν την εύτυχία, άπεναντίας μάς ήταν μοιραία. Έσύ εξακολουθείς να άγαπάς τόν άνδρα που άποχωρίστηκες πριν από τέσσερα χρόνια, εκείνος όμως που ξαναγύρισε δεν είναι ο ίδιος κι' ούτε τόν άγαπάς. Δεν περνούν όμως τέσσερα χρόνια της ζωής ενός άνθρώπου υπό διαφορετικές συνθήκες, χωρίς να επιδράσουν σ' αυτόν. Δεν έπρεπε, τότε να έμποδίσω τόν έρωτά μας, τό χρηματικό ζήτημα. Ό έρωτας θέλει να έξελιχθώ μόλις γεννιέται, όχι άφού ώριμάσει. Πρέπει να ώριμάσει μέσα στην σάφια μας, μέσα στις φλέβες μας. Σκέψου, Σάνδρα, πως κι' εγώ βρίσκομαι στην ίδιη ψυχική κατάσταση με σενα. Δεν είσαι πιά η γυναίκα που άγάπησα και που όνειρευόμουν τέσσερα χρόνια. Είσαι όμορφη όπως τότε, ναί. Είναι όμως διαφορετική η όμορφιά σου τώρα. Γιατί έσπες πιά να μ' άγαπάς, γιατί δεν έχεις την άκτινοβολία του έρωτος. Τώρα που έσπες να μ' άγαπάς είσαι μια καινούργια γυναίκα για μένα. Μια άγνωστη...

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

τα για τό ψώνια σου. Άμα άκούσης τό «τατά... τατά... τατά...» μου άνοίγεις.

Μόνη, η Σάνδρα συλλογίζεται: τέσσερα χρόνια άναμονής, ξηνητεμένη άγάπης... Φεύγει ένας άνδρας... και γυρίζει άλλος. Δεν είναι ο ίδιος που έφυγε.

Η Σάνδρα νοιώθει τύψεις, βασανίζεται, δεν μπορεί όμως να διώξη από την έντύπωση. Ο Λουίτζι δεν είναι ο ίδιος άνδρας που άγάπησε πριν από τέσσερα χρόνια και περιέμενε. Φόβος την κυριεύει. Δεν τόν άγαπώ πιά.

Η φωνή του Λουίτζι είναι τραχεία, δεν είναι όπως την έπαχέ που ψιθύριζε βελιά τό πρώτα έρωτάς τους. Οι χειρονομίες του είναι διαφορετικές, οι κινήσεις του, δεν θυμίζουν τόν παλιό Λουίτζι. Τέσσερα χρόνια διαφορετικής ζωής σέ ξένη γή τόν άλλαξαν ολόσωμολο. Είναι ήλιοκαμένος. Τό βλέμμα του κάπως σκοτεινό. Και τό αίσθημά του άλλαξαν. Όλο για χρήματα μιλάει. Ί-

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

πολύ επικερδή θέση σ' ένα άδαμαντωρυχείο της Νοτίου Άφρικής. Θα με περιμένεις; Τρία, τέσσερα χρόνια θά περάσουν. Έπαθλό μου θά είναι ο έρωτάς σου...

Η Σάνδρα τόν είχε περιμένει πιστά. Και να που τώρα εκείνος γύριζε, πλούσιος. Τώρα, μαζί όνειροπολούσαν, ταξίδευαν με κλειστά μάτια στην γοητευτική χώρα της χίμαιρας...

—Εσύ να διαλέξεις τό σπίτι, τό έπιπλο, τις ταπεταρίες, της είπε ο Λουίτζι. Έγώ δεν έχω ιδέα. Πάω στην Τράπεζα να σηκώσω μερικά χρήματα. Ύστερα, θά πιά δόλ-

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς. Τό άντελήφθην. Περιττόν να πής λέξη. Αυτά τό τέσσερα χρόνια που έπρεπε να μάς χαρίσουν την εύτυχία, άπεναντίας μάς ήταν μοιραία. Έσύ εξακολουθείς να άγαπάς τόν άνδρα που άποχωρίστηκες πριν από τέσσερα χρόνια, εκείνος όμως που ξαναγύρισε δεν είναι ο ίδιος κι' ούτε τόν άγαπάς. Δεν περνούν όμως τέσσερα χρόνια της ζωής ενός άνθρώπου υπό διαφορετικές συνθήκες, χωρίς να επιδράσουν σ' αυτόν. Δεν έπρεπε, τότε να έμποδίσω τόν έρωτά μας, τό χρηματικό ζήτημα. Ό έρωτας θέλει να έξελιχθώ μόλις γεννιέται, όχι άφού ώριμάσει. Πρέπει να ώριμάσει μέσα στην σάφια μας, μέσα στις φλέβες μας. Σκέψου, Σάνδρα, πως κι' εγώ βρίσκομαι στην ίδιη ψυχική κατάσταση με σενα. Δεν είσαι πιά η γυναίκα που άγάπησα και που όνειρευόμουν τέσσερα χρόνια. Είσαι όμορφη όπως τότε, ναί. Είναι όμως διαφορετική η όμορφιά σου τώρα. Γιατί έσπες πιά να μ' άγαπάς, γιατί δεν έχεις την άκτινοβολία του έρωτος. Τώρα που έσπες να μ' άγαπάς είσαι μια καινούργια γυναίκα για μένα. Μια άγνωστη...

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

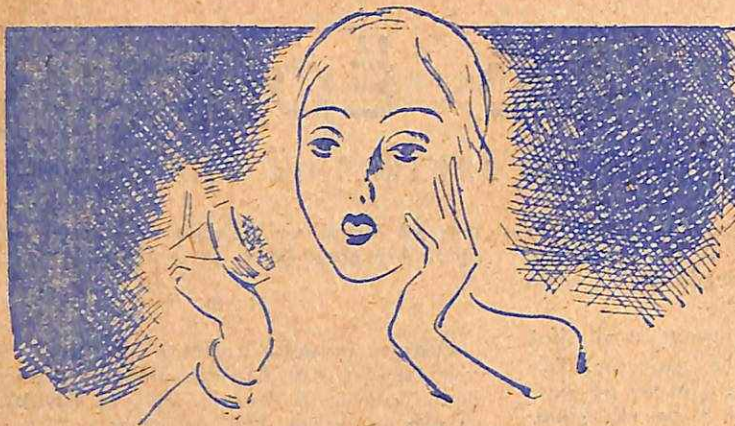
—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

—Άκουσέ με Σάνδρα. Έπαψε να μ' άγαπάς.

Γυναικείες

πών: ένα είδος άνα-
δείας».

Έ, λοιπόν, νομίζω
ότι δεν έχει πολύ ά-
δικο. Όλοι και όλες,
παίζουμε ένα σωρό ρό-
λους. Γιατί θάταν,

πραγματικά, πολύ άπελπιστική ή Ζωή, αν
θλέπαμε τον καθένα και την καθενιά όπως
πραγματικά είμαστε.

Θά βρήτε ίσως λίγο πικρούς τους συλλο-
γισμούς μου; Πάντως με οδηγούν στο να
σας συστήσω να μεταμορφωθείτε τώρα που έ-
χετε την δυνατότητα να το κάμετε. Οι Ά-
πόκορες έφθασαν. Άς παίξουμε ελλεικονά

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΦΙΛΗ

Πήρα τις μέρες αυτές κάποιο γραμματάκι
από ένα κορίτσι είκοσι χρόνων. Είναι ένα
γράμμα παιδιαστικό από τη μεγάλη του μα
συγκινητική αφέλεια. Άδρα, άγαπημένη μου
φίλη, μου γράφει μεταξύ άλλων είμαι είκο-
σι χρόνων κι' όμως δεν έχω έρωτευθεί ποτέ
ως τώρα. Όλες μου οι συμμαθήτριες, όλες
μου οι φίλες, αισθάνονται την καρδιά
τους, — άλλες λίγο άλλες πολύ — να χτυπά
για κάποιον. Και μόνο εγώ δεν ένοιωσα ως
τώρα κανένα ένθουσιασμό για έναν ώρισμέ-
νον άνδρα. Και όμως, άγαπητή μου, δεν εί-
μαι άναίσθητη. Όχι, κάθε άλλο... Δεν ξέ-
ρω τί θά σκεφθήτε όταν διαβάσετε αυτά που
σας γράφω, μα άνυπομονώ να μου εξηγήσε-
τε αυτό που συμβαίνει σε μένα...

Τί άλλο θέλετε να σκεφθώ, μικρούλα μου
φίλη, παρά ότι είσθε άπλούστατα ένα παι-
δί, ένα άπειρο και ρομαντικό παιδί που δεν
έχει ακόμα καμιά ιδέα της ζωής... Μήπως
νομίζετε ότι υπάρχει μία ώρισμένη ηλικία
και μια ώρισμένη στιγμή που ό έρωας χτυπά
την πόρτα κάθε ανθρώπου;

Μου γράφετε ότι δεν έχετε έρωτευθεί ως
τώρα. Μα το τώρα το δικό σας είναι τό-
σο νωρίς ακόμα, κι' έχετε τόσον καιρό προ-
στά σας όσο κι' αν έσείς με την νεανική
φαντασία σας το βρίσκετε ήδη αγά.

Μην άνησυχείτε, μικρούλα μου. Η αγά-
πη θάρρη μία μέρα και θά θρονιαστή άπόρ-
ωλητη στην άθωα καρδιά σας... Κι' εύχομαι
να σας δώσω μόνο τη χαρά, μόνο τη χαρά...
Γιατί, αλλοίμονο, είναι τόσο σπάνιος ό πε-
ριπτώσεις που δεν ύποφέρει κανείς όταν ά-
γαπά...

Είναι άλήθεια ότι οι έρωτευμένοι αγαπούν
άκομη και τον πόνο που τους δίνει ή αγάπη
των. Λίγοι όμως είναι και εκείνοι που ξε-
ρουν πόσο εύτυχισμένοι είναι κανείς όταν
έχει την καρδιά του άδέσμευτη σαν ένα έλεύ-
θερο πουλί και το καταλαβαίνουν αυτό μονά-
χα όταν την νοιώσουν να σπαρασσά σπλασω-
μένη στο κλουδί της Άγάπης.

Είχε τόσο δικη ό ποιητής που έγραψε:
«Εύτυχισμένος εκείνος που είν' έλεύθερος,
τρισευτυχισμένος εκείνος που μπορεί να σή-
κώσει την άγκυρα μόλις το ποθήσει...».

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Σ' ένα τελευταίο και άρκετά παράξενο μυ-
θιστόρημα που έτυχε να διαβάσω, ό συγγρα-
φέας του, Ντομινίκ Όζάρ, γράφει κάπου
την σκέψη αυτή: «Πιστεύω ότι ή άπλότης
δεν είναι φυσική στον άνθρωπο. Είναι μόνο
ιδιότητα των πολύ προοδευτικών ανθρώ-
πων».

Τό ώραίδιατο αυτό «καπέλλο - φωτοστεφα-
νος» από μονόχρωμη πικιά με κόκκινο φιδ-
γκο είναι ιδανικής νεανικότητας.

αυτή τη φορά τον ρόλο μας. Άς γίνουμε,
συμπεριλαμβανομένου και του κοστούμιού
μας, μια ήρωας, μια τρέλλα, ένας «μεγάλος
άνθρωπος» μια «μίσση» με μια λέξη.

Άσφαλώς, ένας μεγάλος άριμύς γυναι-
κών θά ήθελαν να μεταμορφωθούν σε «Κυρία
Μποβαρύ», αν διάλεγαν σύμφωνα με την έπι-
θυμία της καρδιάς των. Άς μη διατάσσουν.
Τό παλαιό κοστούμι της «Μαντάμ Μποβα-
ρύ» ταριάζει πολύ σε γυναίκες μικροκαμ-
μένες και όχι πολύ ζωηρές.

Η μεταμορφίσε που θά προτιμηθή πολύ
έφένος είναι ή «Μαρία Στούαρτ». Πρέπει
μόνο να είσθε άπαραίτητως ψηλές και λε-
πτές. Η διάσημη σταρ Κάθριν Χέμπτον

ένεσάρκως έδωδώς την άτυχη βασίλισσα
και όσες μεταμορφωθούν έτσι θά προσπαθή-
σουν να την μιμηθούν όσο μπορούν.

Άφού, όταν μεταμορφώμαστε προσπαθώ-
με να «ξεφύγουμε» από το περιβάλλον μας
και από τον εαυτό μας όσο είναι δυνατόν
γιατί να μη φθάσουμε ως το όνειρο, ως τό
παραμύθι; Δεν θάταν καθόλου άσχημο για
ένα λεπτό κορίτσι με παρθενική χάρη να
παραστήση την «Πεντάμορφη».

Μια γυναίκα ύψηλη με μεγαλοπρεπές πα-
ράστημα θά ένοσάρκως ώραίδιατα μιάν
«Βαλκυρία». Άς της εύχηθούμε να βρή γρή-
γορα τον ώραίο Σίγκφρητ!

Η μοντέρνα γυναίκα όμως, λεπτή και μι-
κροκαμωμένη, με την πάντοτε νεανική έμφά-
νισή της, θά εκλέξη ανάμεσα σε όλες τις
συγκινητικές ήρωίδες. Ποιά γυναίκα δεν ώ-
νειρευθήκε να γίνη Όφηλία και να πείση
τον Άμλέτο; Η Μελισσάνθη με τον Πε-
λέα της; Η τέλος ή εξαίσια Ίουλιέττα;

Θάμιασαν όμως πολύ έγωιστριες αν δεν
φροντίζαμε και για τα άποικητικά κοστού-
μια των παιδιών μας. Θά είναι τό ώραί-
τερο παιχνίδι τους. Θά θυμάστε βέβαια τον
εύτυχισμένο καιρό που τό χαλλ που βρίσκον-
ταν κάτω από ένα τραπέζι άποτελούσε ένα
νησί και μια καρέκλα άναποδογυρισμένη πα-
ρίστανε ένα θαύρι!...

Με λίγο σατινέ, λίγο γούστο και τρυφε-
ρότητα μπορεί να δώση κανείς στα παιδιά
την αίσθηση του «άληθινού!».

Πιστεύουν στις νεράιδες; Εύτυχώς... Θά
ντύσετε τότε το ξανθό κοριτσάκι σας «Κοι-
κινουσκουφίτσα» και τον χαριτωμένο σας μι-
κρούλη «Παποντωμένο Γάτο». Θά του δά-
λετε ένα «καπνός» από γούνα μαύρη ή γκρι-
ζα, ένα χιτώνα από σατέν κόκκινο, μια κι-
λόττα από σατέν κίτρινο και δυό ψηλές
μπότες μαύρες και θάνα θανμάσιος.

Πολύ ώραία άκόμη είναι τα γραφικά κο-
στούμια των διαφόρων έπαρχιών της Έλ-
λάδος.

ΠΛΕΚΤΑ

Η μόδα των πλεκτών καθημερινώς κατα-
κτά και περισσότερον έδαφος τόσον στο Πα-
ρίσι όσον και στις Άθήνας γιατί όμολογού-
μένως είναι μια μόδα πολύ πρακτική. Ίδίως
τώρα με τις ώραίες άνοιξιάτικες μέρες δεν
υπάρχει ντύσιμο πρακτικότερο, κομψότερο
και φθηνότερο συγχρόνως από ένα πλεκτό
φορεμάκι ή ένα ταγιεράκι ντέ-πιές σαν αυ-
τά που λανσάει τώρα ή έγγχώριος διομηχα-
νία πλεχτών «Sylvia» (Βουλής 22) και τα
όποια είναι πολύ κομψά, στέρεα και περι-
ποιημένα.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Τα χρωματιστά λουλούδια γαρνίρουν ολοθ-
να και περισσότερο τις μαύρες τόκες που συ-
νοδεύουν τα άπογευματινά φορέματα.

Τό άπογευματινό άνσάμπλ από μαύρο ντελ
γαρνίρεται μ' ένα λεπτότατο κέντημα ή μ'
ένα ζαμπό από δαντέλλα κρέμ.

σελίδες

Ένα βραδινό φόρεμα όλόλευκο από σα-
τέν ή κρέπ, θά κεντηθή στο κορσά με χρυ-
σά λουλούδια.

Ό γιακάς ενός φορέματος από κρέπ μαύ-
ρο, γαρνίρεται με «ένκρυστασιόν» από λευκό
φέτρο.

ΚΟΥΖΙΝΑ NEPANTZIA ΓΑΥΚΟ

Παίρνουμε νεράντζια μεγάλα και τρυφε-
ρά, τα σκουπίζουμε με βρεμμένη πετσέτα και
τα ξύνουμε με μια μικρή ξύστρα για να βγά-
λουμε τό άπέξω φλούδι. Κατόπιν τα ρίχνουμε
σε κρύο νερό. Ύστερα χαράζουμε τα νεράν-
τζια μ' ένα μαχαιράκι φέτες-φέτες, τό φλού-
δι δηλαδή, τό όποιο ξεχωρίζουμε από τό άλ-
λο σώμα. Τότε παίρνουμε μια-μιά φέτα, την
τυλίγουμε κυλινδρικά (βάζουμε προς τα μέσα
τό λευκό μέρος) και άφού τις γυρίσουμε τις
κάνουμε ένα είδος κομπολόι με βελόνα και
κλωστή. Τα τυλίγουμε για να ξέρωμε πόση
ζάχαρη θά βάλουμε (ή αναλογία είναι 300
δράμια φλούδες σε μια όκα ζάχαρη) και τό
μισοβράζουμε με σιέτο νερό. Κατόπιν χύνουμε
τό νερό, βάζουμε άλλο χλιαρό και βράζουμε
τότε τα νεράντζια καλά.

Μετά τό βράσιμο τα στραγγίζουμε, τα σκου-
πίζουμε με μια καθαρή πετσέτα, τα βάζουμε
από την κλωστή και έτοιμάζουμε τό σιρόπι.
Βάζουμε δηλαδή στη φωτιά μια κατσαρόλα,
ρίχνουμε τη ζάχαρη με νερό (μια όκα ζάχαρη
150 δράμια νερό) και όταν βράση λίγο τότε
ρίχνουμε τα νεράντζια μέσα 3-4 λεπτά. Κα-
τόπιν βγάζουμε την κατσαρόλα από τη φωτιά
και την αφήνουμε με τα νεράντζια μέσα 10-
12 ώρες. Έπειτα βγάζουμε από την κατσα-
ρόλα τα νεράντζια με μια τρυπητή κουτάλα
και βάζουμε τό σιρόπι στη φωτιά να δέση
καλά. Τότε ρίχνουμε μέσα και τα νεράντζια
να βράσουν μαζί με τό σιρόπι 4-5 λεπτά.
Όταν γίνη αυτό κατεβάζουμε την κατσαρόλα
από τη φωτιά και βάζουμε τό γλυκό σε κεσέ-
δες όταν πιά κρυώσει, γιατί αν δεν κρυώσει
κινδυνεύουν να σπάσουν τα βάζα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΡΥΤΙΔΕΣ

4ον

Στα προηγούμενα, σας έγραψα για τα διά-
φορα είδη των ρυτίδων και τα μέσα που
γενικώς διαθέτει σήμερα ή αισθητική έπι-
στήμη για την καταπολέμησή των. Μιλήσα-
με για την ήλεκτροθεραπεία και για τό μασ-
σάζ με κατάλληλα κι' άδελβή ειδικά προι-
όντα. Σας τόνισα όμως ότι αν τό μασσάζ
δεν γίνεται άπολύτως κανονικά και μεθοδ-
κά—ίδιως μεθοδικά— τότε θά έχη αντίθετα
άποτελέσματα. Δηλ. συντελεί στην αύξηση
των ρυτίδων και τό νερούλιασμα του προ-
σώπου. Γι' αυτό σήμερα θά σας περιγράψω
με ποιόν τρόπο θά κάνετε τό καλλυντικό
μασσάζ—γιατί υπάρχει και θεραπευτικό μα-

Στο έπόμενο συνταγές.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δεοματολόγος Ιατρός

Έξ άριστερών προς τα δεξιά: «Καζανόδας». Κοστούμι από μαύρο σατέν έμπριμέ
με λουλούδια. Ζιλά λευκό και ζαμπό από δαντέλλα. — «Βαλκυρία». Χιτών λευκός
με βαρείες πτυχές. Τό έπάνω μέρος σκεπάζει με ύφανση «λαμ άσιέ» που άπομιμείται
θώρακα. Τό μαντί που είναι σκούρο, συγκρατείται στον ώμο μ' ένα μεταλλικό κλίτ.
Η κάκα γαρνίρεται με δυό λευκά φτερά εκάτερωθεν. — «Μαρία Στούαρτ». Μαύ-
ρο φόρεμα, γαρνιρισμένο με χρυσά κέντημα τα. Άνοίγει έμπρός και γίνεται μια φοί-
ρο στα λευκά χρυσοκέντητη. Αυθ σείρες γονδρές πέφτες περιβάλλουν τον λαιμό και φθάνουν
ως κάτω στη φούστα. — «Παύλος και Βιργινία». Τό κοστούμι του Παύλου άποτελεί-
ται από μια βέστα γονδρή μπλέ, ένα ζιλά κόκκινο κι' ένα πανταλόνι μπλέ. Μεγάλο κα-
πέλλο ψάθινο με κορδέλλα μπλέ. Τό κοριτσάκι φορεί μια φούστα από κουσελίν ντέ λαίν
χρωματιστή. Ένα βελούδινο μαύρο κορσά σφίγγει τό στήθος κι' ένα ζωηρόχρωμο σάλι
καλύπτει τους ώμους. Ένα μονόκλη σκατσέζικο στο κεφάλι.

δαμνάκι βουτηγμένο σε σιέτο μα χλιαρό νε-
ρό, αν έχετε δέρμα πολύ λευκό σε άραιό δέ
χαμοηλόνερο αν έχετε δέρμα μελαγχρινό ή
σταράτο την παρειά σας και μετά, άφού την
σφουγγίσετε, απλώνετε μαλακά την πομάδα
σας παντού, εκτός της μύτης. Μετά λίγη
ώρα, ένα τέταρτο περίπου, αρχίζετε ένα
μασσάζ στα μάγουλα με κυκλικές πάντοτε
κι' έλαφρές κινήσεις με τα τρία δάχτυλα.
Νά προσέχετε πολύ επιφανειακά να γίνον-
ται οι κινήσεις κι' όχι βίαιες για να μη
προκαλούνται νυχιές, πράγμα πολύ έπιφοδο
για μολύνσεις. Τό μασσάζ αυτό θά γίνεται
πάντοτε άπ' την άκρη της σιαγόνας και τό
άνω χείλος προς τα άνω. Ποτέ αντίθετως,
γιατί τότε θά κάνετε διλοσάγωνα. Νά μη
μασσάρετε ποτέ την μύτη, αλλά με τα δυό
δάχτυλα να κατεβαίνετε από άνω προς τα
κάτω μαλακά κι' έλαφρά. Τώρα άς πούμε
για τό μέτωπο. Τό μασσάζ στο μέτωπο γίνε-
ται με κυκλικές πάντοτε κινήσεις αρχίζον-
τας άπ' τη ρίζα της μύτης και φθάνοντας
στα μηνίγγια, δεξιά κι' άριστερά. Πέντε λε-
πτά της ώρας άρκούν. Τέλος όταν μασσά-
ρετε τό άνω και κάτω χείλος δηλ. τό γύρω
του στόματος δέρμα ν' άνοίγετε καλά τό
στόμα σας και τό μασσάζ να γίνεται με πε-
ριορισμένες κυκλικές κινήσεις, δηλ. με μι-
κροσιμπίσματα και συνεχή κτυπήματα που
είναι έξαίρετα για τό μασσάζ.

Οι κινήσεις αυτές από ήπιες να φθάνουν
σ' έντόνους, γιατί τό μέρος αυτό άντέχει
πολύ. Γενικώς όταν παίρνετε γενικό θερμό
λουτρό, ν' αλείφετε τό πρόσωπό σας με την
πομάδα σας, που άπορροφάται καλλίτερα ά-
πό τό δέρμα μέσα στην ετήσιόφαιρα τοι ά-
τιμού και της θερμότητας.
Μερικές δέ ώρες μετά τό λουτρό σας συ-
λστώ να ησυχάζετε σπύτι σας, άποφεύγον-
τας και τις όμιλίες άκόμη, καθώς και τις δι-
άφορες γκριμάτσες του προσώπου.

ΟΙ Π ΕΡΙΠΕΤΕΙΕ ΤΟΥ
ΛΩΠΟΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΔΙΘ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

κνηρός μέχρι του σημείου να μη πιάνη δουλειά αν δεν τον σφίξει ή πείνα, δεν έδωσε ωστόσο δρόμο οίνοπνεύματος στο στόμα του και είχε ιδιαίτερη αδυναμία στα γλυκίσματα. Έκανε όλες τις δουλειές όταν τον έσφιγγε ή πείνα ειδικευμένος όμως ήταν μόνο στην κατασκευή βουρτσών και σαρώθρων.

—Ωραία λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Πάρε ένα έμπορικό δηνάριο και έλα σπίτι μου να πιάσουμε τον δολοφόνο.
—Να τον πιάσουμε; Πότε; Πού;
—Πότε; Τό πολύ σε τρεις μέρες. Πού; Αυτό είναι άγνωστο. Ο τύπος αυτός θα έγκλεισε το Λονδίνο χωρίς αμφιβολία και χωρίς αμφιβολία θα είναι αδέκαρος. Κοιλιόδουλος όπως είναι θα αναγκασθεί θύλωντας και μη να ζητήσει δουλειά. Κλέφτης δεν είναι και για να χορτάσει την πείνα του θα ζητήσει να εργασθεί κάπου. Οι δουλειές σπανίζουν. Φυσικό είναι να θέλεις να εκμεταλλευθεί την ειδικότητά του. Μπορώ να σε βοηθήσω Σούμερ ότι χωρίς να τον κυνηγήσεις, θα τον πιάσεις... τηλεφωνικώς!

Την άλλη μέρα ο Μάρτεν Ντάλ είχε κατάλογο όλων των εργοστασίων βουρτσών και σαρώθρων, του Λονδίνου και του εσωτερικού.

Εκρέμασε τότε το ακουστικό και γύρισε το καντράν:

—Αλλό-αλλό! Έργοστάσιο «Καϊνμπεν»; Έδώ «Σκότλαντ-Γουάρε». Δώσατέ μου διευθυντή... Περιμένο... Αλλό! ο κύριος διευθυντής; Έδώ «Σκότλαντ-Γουάρε». Καταζητούμε ένα τεχνίτη βουρτσών και σαρώθρων. Ονομάζεται Γκρέγκορ Πόκερ αλλά δεν πιστεύω να ζητήσει εργασία μ' αυτό το όνομα. Είναι ψηλός, αδύνατος, σκελετωδής μάλλον με μάτια θαυματούχου μέσα στις κόγχες των. Αν παρουσιασθεί στο εργοστάσιό σας και ζητήσει δουλειά, παρακαλείσθε να του δώσετε και να μ' ειδοποιήσετε. Κρίνω περιττό να σας συστήσω έλεγμους. Εύχαριστώ. Και κρεμώντας το ακουστικό στράφηκε προς τον Σούμερ!

—Ακουσες τί είπα στον διευθυντή της «Καϊνμπεν»; Θα πάς άμέσως στο γραφείο σου και όλα αυτά θα τα κάνεις εγκύκλιο και θα την στείλεις σε όλα τα εργοστάσια βουρτσών και σαρώθρων της Άγγλιας. Τις διευθύνσεις των θα τις βρεις στον έμπορικό δηνάριο επίσης θα βρεις όλα τα λαϊκά ρεστοράν, τα μαγειρεία και τις ταβέρνες. Είναι πολύ η δουλειά θα βάλεις σ' αυτή την άγκυρα καμιά δεκαριά γραφιάδων. Σε μια μέρα θάχεις τις διευθύνσεις όλες της Άγγλιας. Με άλλη εγκύκλιο τότε θα ειδοποιήσεις όλους αυτούς τους κυρίους ότι καταζητείται ένας κακοποιός κοιλιόδουλος σαν έσένα που έχει όμως ιδιαίτερη αδυναμία στα γλυκίσματα. Να σας ειδοποιήσουν όπου πρωτοφανή. Τελειώσαμε Σούμερ. Ο Γκρέγκορ Πόκερ είναι στα χέρια σου σε τρεις το πολύ μέρες.

□ □

Ύστερα από πέντε μέρες ο Ινσπéκτορ Σούμερ έμπαινε σαν παλαβός από τη χαρά του στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ.

—Μάρτεν! Τον ανακαλύψαμε! Φεύγω σε μισή ώρα να τον πιάσω ενώ ο ίδιος!

—Μπράβο Σούμερ!

—Σήμερα το πρωί λάβαμε επιστολή από την διευθυντή ενός εργοστασίου βουρτσών

και σαρώθρων... Όλντ Σίτυ, που μ' πληροφορεί ότι προ τεσσάρων ημερών εργάστηκε στο εργοστάσιό του ένας εργάτης αρκετά επιδέξιος με τα χαρακτηριστικά του Γκρέγκορ Πόκερ αλλά με το όνομα Τζέιμς Πόουερ. Από την ίδια πόλη, από το Όλντ Σίτυ, λάβαμε επιστολή ενός ιδιοκτήτου λαϊκού ρεστοράν που μ' πληροφορεί ότι στο κατάστημά του συχνάζει προ τεσσάρων ημερών ένας εργάτης με τα χαρακτηριστικά του Γκρέγκορ Πόκερ, απότομος, νευρικός και καυγατζής, που τρώει πάντα σαν πεινασμένος και που δεν σηκώνεται αν δεν καταβροχθίσει τρεις τουλάχιστον μερίδες πουτίγκας.

—Αυτός είναι Σούμερ. Σε συγχάρω για τη νέα σου αστυνομική επιτυχία... Όταν έπιστρέψης με το καλό...θα μού πληρώσεις το τραπέζι.

—Και δέβαια! Έχω ανακαλύψει ένα μαγειρείο που κάνει τόσο καλά τα ποδαράκια μ' αγγολέμονο...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΤΟΥ ΦΟΙΣΙΚΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

(Στόν Γ. Γ.)

Μιά κηδεία ασπνήβιστη θα ποθοῦσα, σεμνή, δίχως φράκα περίλυπα και πικρότατα τουλάια, να της λείπουν ολότελα: Κρίνα, ρόδα και γιούλια, γιατί θ'αναι μιά άταίριαστη στο κορμί μου στρωμένη.

Ούτε γυάλινο σκέπασμα μού ταιριάζει να μπη. Κούκλους μόνο πεντάμορφους κλείνουν μέσ' στις βιτρίνες κι' όχι ανθρώπων που ρέψανε σ' άσυντρεφτες κλίνες, με την πίκρα στην όψη τους, μόνο φώς, τη θαμπή.

Θέλω ν'αναι τριγύρω μου δυο-τρείς φίλοι ακριβοί: Τό γατάκι, ή γλαστρόλα μου, τό φωχό μαντολίνο, τό γυαλένιο τασάκι μου που δεχόταν ν' αφήνω εκεί τη στάχτη καθ' όνειρου με βουβή συντριβή.

Θέλω ακόμα να βρίσκονται στην καρδιά μου κοντά κάτι γράμματα κίτρινα στο φορβίλ βουτηγμένα, δυο της γάντια που θέλησαν, σαν με μάτια κλαμένα με χαιρέτησε ή Ρένα μου, να μού μείνουν πιστά.

Αυτά άρκοῦν... Για τό ψάλλισι θα βοεθή ένα σκυλί. Τό βιβλίο με τό χορή μου είν' άρκετό για Βαγγέλιο.

Άντί θρήνου τών στίγων μου τό άπρόσποητό το νέλοιο καί τοῦ κόρακα τ' άγγιγμα για στερνό μου φίλ!...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Η ΜΑΡΙΚΑ

(Η συνέχεια από τη σελίδα 25)

ροκροτούσε επί πέντε λεπτά θρβιος, ματάκια δάκρυσαν... Καί μίλησε ή Μαρίκα. Με βαθεία συγκίνηση, μ' ευγνωμοσύνη προς τό κοινόν «ποῦ τήν θ α υ μ ά ξ ε ι φ α ν α τ ι κ ά» (κατά την ώραία φράση τοῦ κ. ύπουργοῦ τῆς Παιδείας).

Είπε:

«...Τί πρέπει να λένε τα λόγια που θα πώ; Άπλά και σταράτα, πρέπει να περιέχουν ακόμα μια φορά την διαβεβαίωσή μου ότι όπως έως τώρα, έτσι και στο μέλλον ή κάθε ώρα, ή κάθε στιγμή, θα με βρή ακούραστο και με τον ένθουσιασμό αδιάπτωτο—εργάτη της ελληνικής σκηνής, έμπνευσμένη πάντα από τα άνώτατα πνευματικά καλλιτεχνικά ιδανικά, που έκφρασή τους συνθετική είναι τό θέατρο—τό θέατρο ως λόγος, ως ποίηση, ως μουσική, ως ζωγραφική, ως αρχιτεκτονική, σαν χορός και σαν τραγούδι, σαν θέατρο, και σαν άκουσμα, σαν χαρά των αισθήσεων, σαν συγκίνηση της ψυχής, σαν παλμός της καρδιάς. Κάτω από τη σημαία των ιδανικών αυτών στρατεύθηκα από την κοιλιά της μάννας μου, στο θέατρο μέσα γεννήθηκα, σαν σε στρατόπεδο, και τό θέατρο είναι ή πατρίδα μου μέσα στην μεγάλη ελληνική πατρίδα μας. Ζωή μου τό θέατρο και άνάσα μου και έρωτάς μου. Καί έπειδή δεν είμαι παρά ένας στρατιώτης της θεατρικής ιδέας, τό θέατρο είναι ή στρατιά μου... Καί έπειδή δεν είμαι παρά μιά λέγεια της θεατρικής θρησκείας, τό θέατρο είναι ναός μου.

Τώρα, στην έπίσημη αυτή στιγμή που κηρύττω την έναρξη της νέας μου προσπάθειας ή μάλλον την ανανέωση του συνεχούς καλλιτεχνικού μου άγώνος, τώρα, στην έπίσημη αυτή στιγμή, που χάρις στους άδελφούς Σκιασρίδη και προ πάντων στον Άλέκο, κηρύττω την έναρξη της νέας μου προσπάθειας σ' άς προσκαλώ όλους να μεταλάβετε των άχράντων της τέχνης και με ευλάβειαν σ' άς καλώ.

Στώμεν καλώς!...».

Τι ώραία λόγια! Τι φλογερή ύπόσχεση που δεν θα μπορούσαν να την βαστάξουν άλλοι όμοι από τους όμους της Μαρίκας...

□ □

Την ύπόσχεση αυτή ή Μαρίκα όχι μόνο την τήρησε, αλλά και υπερθεματίζοντας, ανέβασε μιά «Ελισάβετ» που, κατά την όμολογία όλων των κριτικών, υπήρξε κάτι τό άριστουργηματικό. Με την βοήθεια του έμπνευσμένου σκηνοθέτου Γιαννούλη Σαραντίδη και με συνεχεστάς τά μέλη του θιάσου της, ή Μαρίκα παρουσίασε μιά βασιλισσα της Άγγλιας που δεν ύστερούσε σε τίποτα τις έστεμμένες κεφαλές της Εύρώπης. Μέσα σ' ένα πλαίσιο μεγαλοπρεπές, μπροστά σε κοινό έκλεκτικό κι' ένθουσιώδες, ή Μαρίκα, με την ίδια φλόγα που πριν από τριάντα χρόνια είχε ξεκινήσει, κοριτσάκι, για να κατακτήσει τό θεατρικό στερέωμα—έδωσε την μεγάλη μάχη της. Καί νίκησε. Ο όρκος τοῦ έερολόχτου ήταν έμπνευστής της.

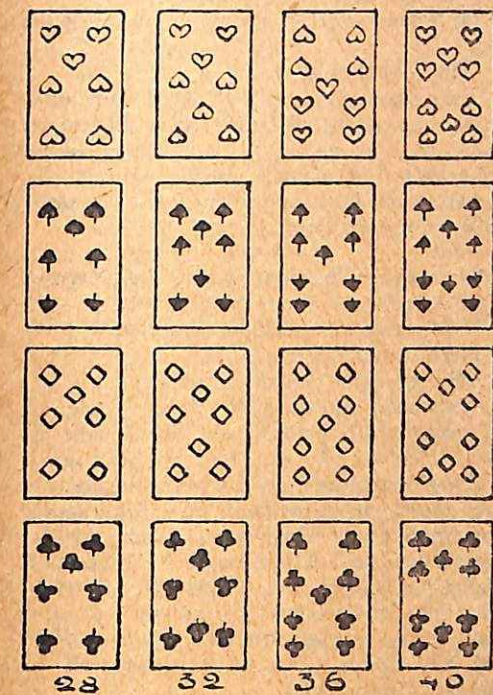
Πολλά σοῦ όφειλει, Μαρίκα Καποπούλη, τό Έλληνικό Θέατρο. Καί — τοῦτο προς τιμήν του—τό άναγνωρίζει...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΤΑ ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

“Αν τοποθετήσετε τα μικρά χαρτιά του πικέτου όπως σας δείχνει το παρακάτω σχέδιο, θα έχετε, προσθέτοντάς τα, τα άθροίσματα που είναι σημειωμένα στα περιθώρια.

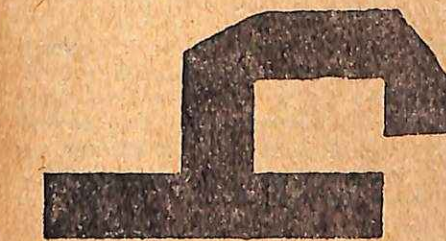

Προσπαθήστε τώρα, μετακινώντας μόνον όκτώ χαρτιά, να τα τοποθετήσετε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε όλα τα άθροίσματα, σε όλες τις πλευρές, ακόμα και διαγωνίως, να σας δίδουν ένα όμοιομορφο άθροισμα, τό 34.

(Η λύσις στο προσεχές)

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ίδου ένα παραξένο σχέδιο. Πρόκειται να τό κόψετε με δυο ψαλιδιές σε τρία τεμάχια και με αυτά να σχηματίσετε ένα Η κεφαλαίο. Τό παιγνίδι δεν είναι όσο εύκολο

φαίνεται.

“Αν δεν θέλετε να χαλάσετε τό περιοδικό, αντιγράψτε τό σχέδιο από πάνω μ' ένα ψαλίδ χαρτί.

(Η λύσις στο προσεχές)

ΟΙ ΑΓΟΡΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

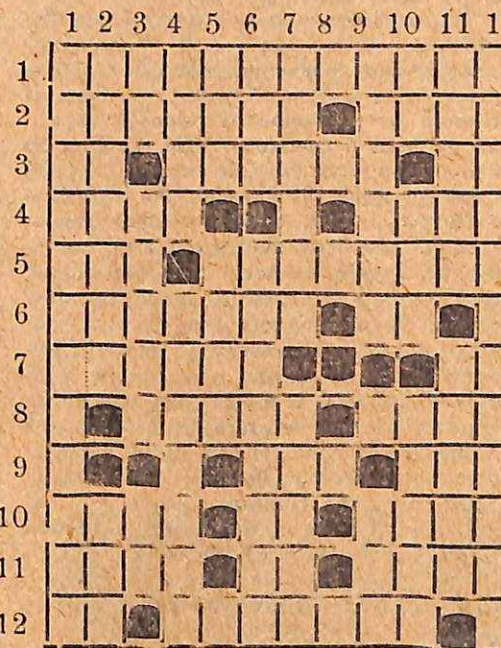
Ο κύριος συνοδεύει την κυρία σε τρία μεγάλα έμπορικά. Στο πρώτο έμπορικό ή κυρία ξεδύει 80 δραχμές, αφού δανεισθεί από τον σύζυγό της τόσα λεφτά όσα κρατούσε και ή ίδια θγαίνοντας από τό σπίτι της. Στο δεύτερο έμπορικό ξεδύει άλλες 80

δραχμές αφού παρακάλεσε τον σύζυγό της να της δανείσει πάλι ένα ποσό ίσο με τό λεφτά που της έμεναν από την πρώτη αγορά. Τό ίδιο έπαναλαμβάνεται και στο τρίτο κατάστημα.

Την ώρα που επιστρέφουν σπίτι, ή κυρία λέει στον σύζυγό: «Δεν έχω πεντάρα». Λέει άραγε την αλήθεια;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως:

1. Ποδοσφαιρικός σύλλογος.
2. Τραγωδία του Χορτάτη.—Τό πίσω μέρος ενός ανθρώπου.
3. Άγγλος στρατηγός της εποχής του Ναπολέοντος.—Θεός των Αιγυπτίων.—Η αρχή του έρωτος.
4. Έπίσημο τροπικόν.—Επίθετον λεγόμενον συνήθως επί χαρακτηριστικών.
5. Ο καθένας.—Βουκολικόν έρωτικόν παίγνιμα. (Λείπει τό πρώτον γράμμα).
6. Πρωτεύουσα του Καναδά (γεν.). Νότα.
7. Έκκλησιαστικόν λαοτικόν τάγμα ιδρυθέν υπό των Σταυροφόρων.—Δύο γράμματα από την λέξιν «δύραρος».
8. Διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος.—Μοντένο γυναικείο στόλισμα χρησιμεύον ως γαρνιτούρα.
9. Περιήγηση πασάς.—Ολόκληρον (δημοτ.).
10. Γερμανός άριστοράτης άποθανών τελευταίος.—Αιγυπτία δούλη.
- 11.—Πρωτεύουσα σκανδιναβικού κράτους.—Έένος ροδανθών φυτών.—Διάσημος Γάλλος τοπογράφος.
12. Ο συγγραφέας του έργου «Τό έπίγγελμα της κυρίας Ουόρρεν».—Πόλις της Ιταλίας εν Σαρδηνία.

Καθέτως:

1. Χερσόνησος της Ελλάδος.
2. Μυροδινία.—Επίσημο τοπικόν.
3. Γάλλος αξιωματικός, διατελέσας άρ-

χηγός της γαλλικής φρουράς στο Άργος.—Αντωνία άναφορική.—Δύο γράμματα από την λέξιν «προσκαλώ».

4. Έπίσημα χρονικόν.—Ο μη τακτικός.
5. Ομηρική λέξις σημαίνουσα την άμμουδιά.—Τσάρος της Ρωσίας.
6. Τόν επεκαλέσθη ο Χριστός.—Ο πρώτος άνθρωπος που πέταξε.
7. Υιός του Πόντου και της Γαίας.—Είς των προφητών.
9. Γνωστός Άμερικανός δικαστής εν Άθήναις.—Παλιόν μέτρον έπιφανείας.
10. Μία των Δωδεκανήσων (γεν.).—Σύνδεσμος.—Λέξεις.
11. Γάλλος έταίρα.—Παλιός ήθοποιός της έπιθεωρήσεως.
12. Ποταμός Ααρσης όπου έδοξάσθησαν τα ελληνικά όπλα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

Ίδου πώς πρέπει να κοπή ή πήττα με τρεις μαχαιριές σε 8 ίσα τεμάχια. Τα 7 εξ αυτών έχουν από ένα άνθρωπάκι. Από τις τρεις μαχαιριές, οι δυο είναι ευθείες γραμμές, και ή άλλη κυκλική.

Η έπιφάνεια των 8 τεμαχίων είναι ίση. Ο έσωτερικός κύκλος (ή τρίτη μαχαιριά), πρέπει να έχει άκτίνα 10 εκστ. 6. Η δε έπιφάνεια κάθε τεμαχίου είναι 88 εκστμ. 35.

Ο ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ

Ο πεινασμένος μπορεί να φάη μόνον ένα αυγό με τό στομάχι τελείως κενό. Διότι, όταν φάη τό δεύτερο αυγό, τό στομάχι του δεν είναι πιά τελείως κενό: άπαρχει μέσα τό πρώτο αυγό!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ (φύλλον 489)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Κ	Ο	Λ	Ο	Κ	Ο	Τ	Ρ	Ω	Ν	Η	Σ
Ω	Ρ	Ω	Π	Ο	Σ	Α	Ρ	Ο	Ν		
Ν	Α	Τ	Α	Λ	Ι	Α	Ο	Ν	Ι	Σ	
Σ	Τ	Ο	Λ	Α	Ρ	Χ	Ο	Σ	Α	Χ	
Τ	Ι	Σ	Σ	Ι	Α	Μ	Κ	Ω			
Α	Ο	Τ	Ι	Σ	Ι	Α	Ν	Ο	Σ		
Ν	Ι	Ν	Ο	Σ	Α	Δ	Ε	Λ	Φ	Η	
Τ	Ε	Ι	Ε	Α	Ρ	Τ	Α				
Ι	Ν	Α	Χ	Ο	Σ	Ρ	Ω	Λ	Ω		
Ν	Τ	Ρ	Ο	Υ	Ο	Χ	Ν	Ο	Τ	Ο	
Ο	Ι	Α	Σ	Σ	Η	Δ	Ο	Ν			
Σ	Κ	Ι	Ο	Ρ	Ε	Σ	Τ	Η	Σ		

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσαί, αρχηγός Ισχυρού κόμματος, δημοφιλής, πλούσιος, πατέρας δύο κοριτσιών, αγαπά μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστερ, κόρη ενός φίλου του που πεθαίνοντας του ανέθεσε την προστασία της.

Μια μέρα, η γυναίκα του ανακαλύπτει το ερωτικό μυστικό του, και αποφασίζουν να χωριστούν. Ο Μιχαήλ Τεσσαί εγκαταλείπει τα πάντα γυναίκα, παιδιά, πολιτική θέση. Ζητεί διαζύγιο και παντρεύεται την Μπλάνς. Περνούν οκτώ χρόνια. Οι δυο σύζυγοι ζουν άποτραβηγμένοι σε μια έσχατη. Η ήσυχη όμως αυτή ζωή αρχίζει να κουνάει τον Μιχαήλ.

17. (Η συνέχεια)

Η Μπλάνς υπέφερε βλέποντας την ανάγκη δράσεως που είχε αρχίσει να εκδηλώνεται έτσι. Ετοιμαζόταν να του δώσει το φλυτζάνι του όταν τον είδε να σταματά στο παράθυρο προσεκτικός και κατόπι ν' απομακρύνεται ζαρώνοντας τα φρύδια.

—Τι τρέχει; τον ρώτησε.

—Ο Φουρρέ!

Κινούμενη από εϊσθημα γυναικείας περιεργείας η Μπλάνς, έτρεξε στο παράθυρο και είδε να περνά ένα άμαξι. Μέσα του ήταν ο περιφημος ηγέτης της άκρας άριστερας με ανιχνιστόχρωμο κοστούμι, ένα ανθος στην μπουτονιέρα και το πρόσωπο ν' αστράφει από ευτυχία.

Μαντεύοντας τότε τις αναμνήσεις τις οποίες η θέα του Φουρρέ έφερε στον Μιχαήλ, τον πλησίασε και τον ανάκλινε με κίνηση τρυφερότητας και στοργής. Και έμειναν για μια στιγμή έτσι σιωπηλοί, παρακολουθώντας μόνο τις σκέψεις των.

—Ετσι ν' ήταν πάντοτε. Ελάχιστα τυχαία γεγονότα ήρχοντο να τους φέρουν τις αναμνήσεις του έξω κόσμου και να τους κάμνουν αίσθητη την απογοήτευση, υπό την όποια ζούσαν. Ο Μιχαήλ ιδίως υπέφερε, γιατί ήθελε να κρύβει την εντύπωση αυτή και να φαίνεται αδιάφορος.

—Επιτήδειος άνθρωπος αυτός που πέραςσε! είπε... Είκοσι και παραπάνω χρόνια δικλόνητος... Η Δημοκρατία έφαγε τόσα από τα παιδιά της και τα καλλίτε-

ρα... 'Αλλ' αυτός στερεός δεν το κουνά... Πέρασε τόσες κρίσεις, τόσα σκάνδαλα και όμως μένει άκέραιος. Ξέρει τι θέλει, είναι επίμονος, είναι προσεκτικός και έχει τύχη.

Ρέμβασε για μια στιγμή και πρόσθεσε: —Ως ρήτωρ δεν έχει όρμη, ένθουσιασμό... 'Απλώς λογικεύεται... 'Αλλά καλά... Λέγει ακριβώς, τι πρέπει να πη... Είναι πολύ δυνατός.

Γέμισε δεύτερο φλυτζάνι καφέ και βυθίστηκε στις σκέψεις του. Η Μπλάνς τον κύτταζε και βυθίστηκε και αυτή σε μελαγχολικές σκέψεις. 'Αν δεν την είχε συναντήσει στον δρόμο του πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή του! Αυτή την ώρα θα ήταν ύπουργός, θα ήταν πανίσχυρος, θα ήταν αρχηγός της Γαλλίας, θα επέβαλλε το διεθνώς. 'Αλλ' αγάπησε και όλα βούλιαξαν. Δεν ήταν πειά παρά ένας κοινός θνητός, χωρίς μέλλον, περιπλανώμενος από σταθμό σε σταθμό, ξένος σε κάθε τόπο... Οι σκέψεις τους έτσι πήγαιναν πολύ μακριά, βυθιζόμενες στα σκοτεινά μυστήρια των άνωφελων μεταμελειών. Γιατί η κοινωνία, η τόνον έπαικτης στα άμαρτήματα των μὲν είναι τόσο σκληρή στα λάθη των άλλων... Η ζωή με τις υποσχέσεις της και τους θριάμβους της αξίζει τάχα να της θυσιάσει κανείς τον έρωτα;... Ο έρωας ξε άλλου αξίζει τα όσα μπορεί κανείς να υποφέρει εξ αίτιας του;

—Θέλεις να βγούμε; ρώτησε η Μπλάνς, προσπαθώντας να ξεφύγει από τις σκέψεις αυτές.

Ο Μιχαήλ έκανε μια κίνηση ανθρώπου που ξυπνά: —Κάνει πολύ ζέστη! είπε. 'Αργότερα βλέπουμε.

—Τότε τι θά κάνης; —Θά διαβάσω.

—Τι διαβάζεις τώρα; —Τόν Ζερμινά.

—Σου άρέσει; —Πολύ. Δεν ξέρω τι αξία φιλολογική έχει, αλλά νομίζω, ότι ακούω φωνές των πεινασμένων του υπογείου κόσμου και αισθάνομαι, ότι κάτω από την προσπάθεια αυτή η κοινωνία μας κλονίζεται.

Η ώρα περνούσε. Ο Τεσσαί είχε αποφασίσει στο διάβασμα, ενώ η Μπλάνς κεντούσε και τον παρακολουθούσε.

—Εξάφνα η υπηρέτρια μπήκε σαν τρομαγμένη και φώναξε σχεδόν: —Ενα τηλεγράφημα για τον κύριο...

Τηλεγράφημα! Τόσα χρόνια είχε να λάβει. Τό πράγμα τους έκανε ζωνητή εντύπωση. Τό χέρι του Μιχαήλ έτρεμε ανιχνίζοντας τον φάκελλο. Και έγινε κατακίτρινος διαβάζοντας:

«Σου ζήσαν απέθανε αϊφνιδίως —Μοντέ».

Χωρίς να πη τίποτα έδωσε το τηλεγράφημα στην Μπλάνς, η οποία τό διάβασε. Λώμιασε όπως αυτός και τον κύτταξε. Τέλος η Μπλάνς ανέλαβε σε λυγμούς ενώ ο Μιχαήλ βηματίζει ανήσυχος.

—Μην κάνης έτσι! της είπε σταματώντας μπροστά της.

Σήμανε και ζήτησε τον οδηγό των συ-

δηροδρόμων. Δεν τον βρήκαν αμέσως. Χρειάστηκε να περιμένη. Όταν τέλος τον φυλλομέτρησε βιαστικά είπε:

—Μπορώ να είμαι στο 'Ανεσού άπόψε. Φεύγω αμέσως.

Η Μπλάνς είχε ξαναβρή την ήρεμία της.

—Πήγαινε! είπε.

Επηκολούθησε σιγή. Και οι δυο συλλογίζονταν κάτι, τό οποίο, δεν ήθελαν να πουν, τό ίδιο πράγμα ίσως. Ζήτησαν να πουν κάτι και δεν εύρισκαν.

—Θά μου ετοιμάσης την βαλίτσα μου; είπε ο Μιχαήλ.

—Ναί!

Η Μπλάνς βγήκε πρώτη. Ο Μιχαήλ πήγε κατόπι να ντυθή για τό ταξίδι.

Η Μπλάνς είχε κιάλας ετοιμασθή όταν ο Μιχαήλ κατέβηκε.

—Θά σε πάω ως τόν σταθμό.

Μέσα στο άμαξι η Μπλάνς, χωρίς να πη τίποτε, του έπιασε και του έσφιξε τό χέρι. 'Εκείνος της απέδωσε τό σφιξιμο.

Στόν σταθμό έμειναν λίγο περιμένοντας. Μετά την παράδοση των άποσκευών και την έκδοση των εισιτηρίων βηματίσαν στην πλαφόρμα. Σιγά-σιγά η Μπλάνς, η οποία στηριζόταν στο μπράτσο του συζύγου της, σφιγγόταν κοντά του με μια διακριτική τρυφερότητα, με τόν φόβο που τόν άφηνε μόνο σε στιγμές που θά υπέφερε ίσως πολύ.

Και όταν στο τέλος τόν έσφιξε στο στήθος της έμπρός στο τραίνο του ψιθύρισε: —Τά κορίτσια σου; —'Εκείνος της απήντησε: —Θά τά φέρω. Δεν είναι έτσι; Τόν κύτταξε με βλέμμα οδυνηρό. —Βεβαία. 'Αν θέλουν.

Αυτό ήταν όλο, ο Μιχαήλ ανέβηκε στο βαγόνι και τό τραίνο έφυγε. Η Μπλάνς ξαναγύρισε στο σπίτι με βήμα άργό, με τά μάτια δακρυσιμένα και την καρδιά φουσκωμένη από αγωνία.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΝΕΚΡΗ

Περνώντας από την Γενεύη ο Μιχαήλ τηλεγράφησε στον Μοντέ για να του αναγγελλί την άφιξή του. Σε λίγες ώρες τόν εύρισκε να περιμένη στον σταθμό του 'Ανεσού, όπου η άμαξοστοιχία έφθασε με μεγάλη καθυστέρηση. Ο Μοντέ είχε γεράσει περισσότερο από τόν Μιχαήλ. 'Ασπρίσε και χόντριαινε. 'Αλλωστε, παραμελώντας τόν έαυτό του και κακοντυμένος όπως ήταν, φαινόταν μεγαλύτερος από όσο ήταν. 'Εσφίξαν τά χέρια τους χωρίς να πουν τίποτε, έφόσον ήσαν στον σταθμό. Όταν βγήκαν ο Μοντέ στάθηκε και ρώτησε:

—Θέλεις να έλθης σπίτι μου ή προτιμάς να πάς κατ' ευθείαν στο δικό τους; Είδοποίησα, ότι έρχεσαι, αλλά δεν είπα αν θά έλθης σήμερα ή αύριο. 'Ωστε μπορώ να αναβάλω, αν προτιμάς.

—Πηγαίνουμε σπίτι σου! είπε ο Μιχαήλ.

—Καλά. Μπορώ να σε φιλοξενήσω.

Και προχώρησαν ανάμεσα στην πόλη

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

—Η γυναίκα σου; είπε ο Τεσσαί.

—Είναι εκεί... και ξενυχτάει μαζί τους..

—Και τά παιδιά σου;

—Καλά είναι. Σκορπισμένα εδώ κι εκεί. Δεν έχουμε κοντά μας παρά τά δυο, τα μικρότερα.

—Και μένετε πάντοτε στο ίδιο σπίτι;

—Ναί. Είναι λίγο μεγάλο από τότε, που τά παιδιά έφυγαν, αλλά μένομε από συνήθεια.

—Όταν μπήκαν στο σπίτι ο Μοντέ του είπε:

—Θά είσαι κουρασμένος ίσως. Θέλεις να πλαγιάσης αμέσως;

—Όχι. Θά ήθελα να μιλήσω πρώτα μαζί σου.

Μιλούσαν με φωνή αδιάφορη, η οποία εν τούτοις έτρεμε από συγκρατούμενη συγκίνηση, γιατί στην συνάντησή αυτή η παλαιά φιλία των ξαναγεννιόταν.

—'Από δω! είπε ο Μοντέ, οδηγώντας τόν Μιχαήλ.

Τόν ώδήγησε στο δωμάτιο, που του χρησίμευε ως μελετητήριο. Μιά λάμπα του λαδιού με πράσινο άμπαζούρ, παληά έπιπλα, τό τραπέζι φορτωμένο βιβλία.

—Νά! Κάθησε σ' αυτή την πολυθρόνα. Θέλεις να πάρης τίποτα;

Και σε άρνητικόν νεύμα του Τεσσαί.

—Ναί! Ναί! Θά είσαι εξηντημένος.

—'Αφσέ με μία στιγμή... θά σου φέρω έγώ. Η υπηρέτρια είναι εκεί κάτω με την γυναίκα μου.

—Ελειψε μία στιγμή και γύρισε με μία μπουκάλα κρασί, ψωμί μερικές φέτες, κρύο κρέας, τά όποια έβαλε έμπρός στον Μιχαήλ. 'Εκείνος άδειασε αμέσως όλόκληρο τό ποτήρι με τό κρασί χωρίς να άγγισι τίποτε άλλο.

—Εύχαριστώ. Μου είναι άδύνατο, σε βεβαίω.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και έκανε δυο τρεις φορές τόν γύρο του δωματίου. 'Επειτα στάθηκε έμπρός στον Μοντέ.

—Υπέφερε πολύ; τον ρώτησε κυττάζοντας τον κατάματα.

—Όχι! Ο θάνατος έπήλθε στιγμιαία.

Επηκολούθησε σιγή, κατά την οποία ο Μιχαήλ αναστέναζε επανειλημμένως, σαν να πνιόταν από αγωνία. Τά λόγια έσβυναν στο στόμα του και δεν εύρισκε τί έπρεπε να πη. Στο τέλος μουμούρισε ύποκοφα.

—'Αλλά πρίν;

Ο Μοντέ έκανε μία άόριστη χειρονομία.

—Δεν παροπνέθηκε ποτέ...

Τότε ο Μιχαήλ ξέσπασε:

—Θέλω να μου τά πης όλα! Την έβλεπες από κοντά, ήσουν τό στήριγμά της, ο φίλος της. Είμαι βέβαιος, ότι δεν σου έκρυψε ποτέ τίποτε. 'Εγώ όχτώ χρόνια τώρα δεν ξέρω τίποτε γι' αυτήν, είναι για μένα σίνινα και τύψη. Όχτώ χρόνια δεν πέρασε μέσα χωρίς να σκεφθώ τό κοινό που τής έκανα. Υπέφερε διαρκώς; Τό ξέρεις σύ. Μπορείς να μου τά πης όλα.

Ο Μοντέ ξανάκανε την άόριστη χειρο-

νομία του.

—Την ιστορία της μου ζητείς; Είναι πολύ άπλη, σε βεβαίω, πολύ σύντομη, πολύ έσωτερική. Δεν ξέρω παρά τό λίγο μέρος που είδα μόνος μου. Όταν η Σουζάν ήλθε εδώ ήταν εξηντημένη, δεν σου τό κρύβω. Φοβηθήκαμε για την υγεία της, πιστέψαμε ότι δεν θά ανέλαμβανε πειά. 'Αλλά οι άνθρωποι, ξέρεις, είναι συχνά δυνατότεροι από όσο φαίνονται. 'Επειτα η λυπή λιγοστεύει με τόν καιρό. Σε λίγες βδομάδες, πολύ νωρίτερα από όσο έλπιζαμε, πήρε πολύ θάρρος και δυνάμεις.

Ο Μιχαήλ τόν διέκοψε:

—Τόν πρώτο καιρό μιλούσε για σένα συχνά και με πικρία. 'Αλλ' έφ' όσον εύρισκε την Ισορροπία της έπαυε. 'Είναι νεκρός για μένα μου έλεγε. 'Εν τούτοις αυτή θέλησε να σου γράψω, για να σε ρωτήσω πως σκόπευες να βλέπης τά κορίτσια σου. Όταν μου έγραψες ότι προτιμούσες να μην τά δής και να μην τους μιλήση ποτέ για σένα, στην αρχή θύμωσα. Κατηγόρησε τόν έγωισμό σου και την άδιαφορία σου. Κατόπι νομίζω, ότι κατέληξε να καταλάβει, ότι μπορεί να είχες δίκαιο. Θυμούμαι καλά την ήμέρα που μου είπε: 'Αλήθεια. Πιθανόν να είναι

Τόν πλησίασε με κίνηση τρυφερότητας και στοργής.

καλλίτερα έτσι. Τι θά τούς έλεγε; Και όμως θά του στοιχίση, γιατί τις αγαπούσε πολύ και είμαι βεβαία ότι τις αγαπά ακόμα.

Επηκολούθησε νέα σιγή, την οποία ο Μιχαήλ διέκοψε λέγοντας:

—'Ηταν μελαγχολική συνήθως;

Κρατιόταν πολύ καλά. Φαινόταν ήρεμη. Καί ύστερα από ένα μικρό διαταγμό ο Μοντέ εξηκολούθησε:

—Ξέρεις; 'Ισως υπέφερε λιγώτερο από όσο νομίζεις. Η καρδιά είναι γεμάτη σφρίγος. Γιατρεύει μόνη της τις πληγές της. Είχε τά κορίτσια της, τά λάτρευε, η καρδιά της ήταν γεμάτη από αυτά. Αυτό είναι πολύ για μία γυναίκα. 'Υπάρχουν χήρες τις όποιες η μητρότης παρηγορεί. 'Ηταν πού δυστυχισμένη από αυτές που κλαίουν ένα νεκρό; Δεν τό ξέρω Δεν τό πιστεύω.

Ο Μιχαήλ φαινόταν να ζυγίζει τούς λόγους του φίλου του. Φαίνεται, ότι δεν τόν έπειθαν γιατί φώναζε.

—'Α! 'Αν ήξερες τί σκέπτομαι αυτή την ώρα, τί αισθάνομαι! Μόλις πήρα τό τηλεγράφημα όλα τά περασμένα εύπνησαν μέσα μου. Μου φαίνεται, ότι όλα όσα έγιναν είναι χρεοστά. Πως κατάρθωσα να κάνω τόσο κακό; Πως έσπασα τούς δεσμούς, τούς όποιους έπλεξαν τόσες κοινωνές χαρές και λύπες; 'Εν τούτοις τό έκανα. Και είναι άνεκκλήτο! Και δεν μπού να της ζητήσω συγγνώμη! Και δεν μπορώ να κάνω τίποτε πειά, τίποτε, τίποτε γι' αυτή... 'Ω! Αισθάνομαι τόν θυμό της να βαρύνει επάνω μου.

Η φωνή του έγινε λυγμός που κατάρθωσε όμως να πνίξη με προσπάθεια ανθρώπου που δεν θέλει να δείχνη τις συγκινήσεις του.

—Θυμό όχι! είπε ο Μοντέ. Δεν ήταν ποτέ θυμωμένη μαζί σου. Είχε την ψυχή πολύ εύγενή.

—'Αλλ' οι λύπες της, οι πόνοι, τό βωβό παράπονο... Τι να ένοιωθε, όταν με συλλογίζοταν; Πως με έκρινε... Με μισούσε; Είχε καταλάβει; Δεν θά τό μάθω ποτέ. Τέλειωσε. Δεν θ' ακούσω την φωνή της να μου λέγη, ότι με συγχωρεί, δεν θά διαβάσω την χάρη μου στα μάτια της.

Σώπασε, κυττάζοντας τό κενόν, σαν να ήθελε να δει στο υπερπέραν και να διασχίση τό μυστήριο του θανάτου.

Ο Μοντέ δεν εύρισκε τίποτε να του πη κι έτσι η σιωπή παρετάθη. 'Επειτα, σαν να ήθελε να έπιστρέψη στην πραγματικότητα, ο Μιχαήλ ρώτησε:

—Τά κορίτσια μου... Μήπως άγνοούν;

—Τόν πρώτο καιρό ζητούσαν συχνά να μάθουν για σένα. 'Αλλά τά παιδιά μαντεύουν πολλά περισσότερα πράγματα από όσα νομίζουμε. Κατέληξαν να καταλάβουν, ότι δεν έπρεπε να λένε τίποτε κι έπαυσαν. Τι συνέβη μέσα τους; Δεν ξέρω. 'Αλλά μετά τό τρομερό χτύπημα, όταν πήγα στο σπίτι, η 'Αννα με πήρε κατά μέρος

στο σπίτι, η 'Αννα με πήρε κατά μέρος και μου είπε μέσα στα δάκρυα: «Πρέπει να είδοποίησες τόν πατέρα μας». 'Ηταν η πρώτη φορά, έπειτα από πολλά χρόνια, που μου μιλήσε για σένα.

Ο Μιχαήλ σηκώθηκε πάλι και άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιο σκεπτικώς.

—'Η 'Αννα σε ανέθεσε να με είδοποιήσες; Καλά... Καλά...

Προσπαθούσε να βγάλει κάποια ένδειξη από τό γεγονός αυτό. Δεν τό κατώρθωσε και είπε με πικρία:

(Η συνέχεια στο ποσοτές)

ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Πέρασαν μια δομάδα, δυο δομάδες και όμως καμιά είδηση από τον Σουλτάνο μου. Είχα αρχίσει να απελπίζωμαι όποτε ένα πρωί ξαφνικά, βίαια πού έπαιρνα το πρόγευμά μου, μπαίνει τρέχοντας στην σπηλή μου ο μαύρος υπηρέτης μου Σαλιμού και μου λέγει:

—Μπ'δάνα! Δυό ξένοι άνθρωποι είναι έξω και θέλουν να σου μιλήσουν. Λένε πως τους στέλνει ο Σουλτάνος Σαίντι.

Πετάχτηκα άμέσως επάνω φωνάζοντας ένα θριαμβευτικό «έπ' τέλους!», και έτοιμος να τρέξω προς τους δύο άπεσταλμένους του φίλου μου φυλάρχου, αλλά συγκρατήθηκα. Οι Άγγλοι άποικοι και διοικητικοί υπάλληλοι, μ' έχουν συμβουλεύσει να μη δίνω ποτέ θάρρος στους Ιθαγενείς και πού πάντως να μη διάζωμαι ποτέ να αναγνωρίσω την ανάγκη τους. Γιατί όσο πιο πολύ δείχνεις ότι τους χρειάζεσαι τόσο... και πού δόρικοι γίνονται! Έμεινα λοιπόν, επί τόπου, άναυχα άργά-άργά την πλά μου, —δέν έπρεπε ούτε στον ύπνρέρη μου να φανώ πως άνυπομονούσα— τράβηξα μια δυό ρουφηξιές και τέλος... άποράσισα να βγω έξω.

Τους βρήκα να κάθονται σταυροπόδι κατ'άκρη, στην σιά της σπηλής μου, μπροστά σε δυο μεγάλα κουτιά, όμοια με γυναικείες κατελιέρες και σκεπασμένα από φλοιούς δέντρων. Τα κουτιά αυτά ήταν έρημικά κλειστά. Μόλις με είδαν οι δυο μαύροι, σπρώχτηκαν άμέσως δεξιοί, με χαρέτησαν κατά τον τρόπο τους και περιμεναν...

Έγώ την πόδα μου πάντα. Τους κούταξα πρώτα καλ'καλά από πάνω ως κάτω, έριξα κατόπι μια άδιάφορη—άλλά με πόσο χτυποκάρδι!...—ματιά στα κουτιά που είχαν μπροστά τους και τέλος... καταδέχτηκα να τους άπειθύνω τον λόγο:

—Από πού έρχεστε και τί θέλετε; Προχώρησε τότε ο ένας απ' τους δυο μαύρους, ο πιο μεγάλος, και μου είπε ξαναχαϊρετώντας όλοσ' οσάσιό...

—Μπ'δάνα ο Σουλτάνος Σαίντι, μ'ας είπε πως ζητάς φειδία. Σου φέραμε λοιπόν. Και έδειξε με το δείχτυλό του τα δυο κουτιά. Κατόπι χωρίς να περιμένη την άπάντησή μου, έσκυψε και ξεσκέπασε γρήγορα τα κουτιά.

ΦΕΙΔΙΑ... ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ!

Είδα τότε να προβάλλουν από μέσα δέκα-είκοσι, εκατό, άπειρα κεφαλάκια μαύρα, γκριζά, πρασινωπά χρυσοκίτρινα, φειδιών! Υπήρχαν μέσα στα κουτιά έχιδνες όλων των ειδών, κόμπρες, κροταλίες, όδες και ένα σωρό άλλα είδη. Όμολογώ ότι μαζί με την χαρά που ένοιωσα για την προσφορά του θησαυρού αυτού ένοιωσα και κάποιον φόβο. Άν έξαφνα, τους κατέβαινε όλων αυτών των άπαισίων έρπετών, πού ήταν από τα πιο επικίνδυνα, να χυμύξουν έξω από το κουτιά τους!...

Σάν να μάντεψε το δεύτερο αυτό συναίσθημά μου ο ένας από τους μαύρους μου είπε:

—Αδέν βγαίνουν έξω από τα κουτιά μόνοι τους, μπ'δάνα!

Έριξα τότε μια περιφρονητική ματιά στα δυο κουτιά και στους μαύρους σάν να τους έλεγα «ποιός τα φοβάται;», και ρώτησα:

—Πώς σας λένε;

ΦΕΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ-ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΚΥΝΗΓΙ

—Έμμένα, έκανε ο «άρχηγός» με λένε Νιό-κα και τον φίλο μου Σεφού.

—Νιό-κα! Ψιθύρισα, μόνος μου, θανιαμ-δέξικα σημαίνει φειδί... Αυτόι είναι! Οι φειδιάνθρωποι!

Η χαρά μου ήταν μεγάλη, αλλά την έκρυβα πάντα. Είπα λοιπόν.

—Πολύ ώραία τα φειδία σας, και τί ζητάτε;

—Μια δεκάρα το μέτρο!

—Φειδία με το μέτρο;... Ξαναρώτησα!

—Πόσα τα ποιάτε;

—Μια δεκάρα το μέτρο! Επανέλαβε στον ίδιο τόνο ο Νιό-κα.

—Και πώς θα τα μετρήσετε;

—Έχετε μέτρο, μπ'δάνα;

Έστειλα άμέσως τον Σαλιμού να μου φέρη το μέτρο μου μέσα από τη σπηλή.

Ο Νιό-κα έν τή μεταξυ έσκυψε προς ένα από τα κουτιά, και έχωσε στο χέρι του μέσα. Άνατριχίλασα!...

Περίμενα να βγάλη το χέρι του χωρίς δάχτυλα και καρπό, όποτε βλέπω τον Νιό-κα να τραβά προς τα έξω ένα τεράστιο πύθωνα. Έστελα άμέσως τον Σαλιμού να μου φέρη το μέτρο μου μέσα από τη σπηλή. Ο Νιό-κα έν τή μεταξυ έσκυψε προς ένα από τα κουτιά, και έχωσε στο χέρι του μέσα. Άνατριχίλασα!...

Δέν ήταν όμως, χωρίς περιπέτειες το μέτρομα αυτό. Κάπου-κάπου, κανένα από τα φειδία έχωνε τα σουβλερά του δόντια στις μαύρες σάρκες του χεριού που πήγαινε να το πιάση. Άτάραχος όμως ο Νιό-κα, συνέχιζε την δουλειά του χωρίς διόλου να σκοτινιζή γι' αυτό.

Η κατάπληξή μου πιά δέν είχε όρια!

—Μά δέν σου κάνει κανένα κακό ένα τέ-

Το φειδί τινάζεται, σπαράζει, κάνει να έξακοντίση και πάλι το φοβερό δηλητήριο το...!

τοιο δάγκωμα; ρώτησα τον Νιό-κα.

Έκείνος μου έδειξε όλα τα άσπρα δόντια μέσα σ' ένα πλατύ χαμόγελο και είπε άπλώς:

—Όχι, μπ'δάνα!...

Καμιά άλλη εξήγηση...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Πλήρωσα τους δυο φειδιάνθρωπους, και διέταξα να τους περιποιηθούν. Έκείνη την μέρα δέν τους άφησα να φύγουν. Γιατί ήταν έτοιμοι να φύγουν πίσω! Τους κράτησα με διαφόρους προφάσεις και ως την άλλη μέρα, τους είχα κιόλας πείσει να μείνουν μαζί μου και να με οδηγήσουν στα μέρη των φειδιών. Έννοείται ότι τους είχα τάξει ένα γενναίο μισθό, το δεκαπλάσιο του εργατικού ήμερομισθίου των μαύρων.

Την άλλη μέρα κιόλας ξεκινήσαμε για τους φειδότοπους. Είχα μαζί μου μονάχα ένα σάκκο από χονδρό πανί, τυλιγμένο στη μέση μου, σάν ζωνάρι και ένα μικρό ραβδί. Κανένα όπλο. Ήταν άλλωστε περιττό.

Το ίδιο και όλοι οι άνδρες της ακολουθίας μου. Προτού ξεκινήσουμε, τους έπιθεώρησα, και, κούταξα αν είναι στερεά τα καλύμματα των κιβωτίων που θάπαιρναν μαζί τους, για να κλείσουμε μέσα τα φειδία.

Όταν ρώτησα τους δυο οδηγούς μου, πώς θα πιάναμε τα φειδία, μου άπάντησαν άπλoύστατα: «με τα χέρια!».

Έστελα άμέσως τον Σαλιμού να μου φέρη το μέτρο μου μέσα από τη σπηλή. Ο Νιό-κα έν τή μεταξυ έσκυψε προς ένα από τα κουτιά, και έχωσε στο χέρι του μέσα. Άνατριχίλασα!...

Η κατάπληξή μου πιά δέν είχε όρια!

—Μά δέν σου κάνει κανένα κακό ένα τέ-

τοιο δάγκωμα; ρώτησα τον Νιό-κα. Έκείνος μου έδειξε όλα τα άσπρα δόντια μέσα σ' ένα πλατύ χαμόγελο και είπε άπλώς:—Όχι, μπ'δάνα!...

Καμιά άλλη εξήγηση...

Πλήρωσα τους δυο φειδιάνθρωπους, και διέταξα να τους περιποιηθούν. Έκείνη την μέρα δέν τους άφησα να φύγουν. Γιατί ήταν έτοιμοι να φύγουν πίσω! Τους κράτησα με διαφόρους προφάσεις και ως την άλλη μέρα, τους είχα κιόλας πείσει να μείνουν μαζί μου και να με οδηγήσουν στα μέρη των φειδιών. Έννοείται ότι τους είχα τάξει ένα γενναίο μισθό, το δεκαπλάσιο του εργατικού ήμερομισθίου των μαύρων.

Την άλλη μέρα κιόλας ξεκινήσαμε για τους φειδότοπους. Είχα μαζί μου μονάχα ένα σάκκο από χονδρό πανί, τυλιγμένο στη μέση μου, σάν ζωνάρι και ένα μικρό ραβδί. Κανένα όπλο. Ήταν άλλωστε περιττό.

Το ίδιο και όλοι οι άνδρες της ακολουθίας μου. Προτού ξεκινήσουμε, τους έπιθεώρησα, και, κούταξα αν είναι στερεά τα καλύμματα των κιβωτίων που θάπαιρναν μαζί τους, για να κλείσουμε μέσα τα φειδία.

Όταν ρώτησα τους δυο οδηγούς μου, πώς θα πιάναμε τα φειδία, μου άπάντησαν άπλoύστατα: «με τα χέρια!».

Έστελα άμέσως τον Σαλιμού να μου φέρη το μέτρο μου μέσα από τη σπηλή. Ο Νιό-κα έν τή μεταξυ έσκυψε προς ένα από τα κουτιά, και έχωσε στο χέρι του μέσα. Άνατριχίλασα!...

Η κατάπληξή μου πιά δέν είχε όρια!

—Μά δέν σου κάνει κανένα κακό ένα τέ-

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ „ΕΒΔΟΜΑΣ“

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΝΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΑΡΕΘΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Λαμβάνομεν, καθημερινώς, τον μήνα μια φορά, σωρείαν έπιστολών έν μέρους άναγνωστών μας, διαμαρτυρομένων δια την διακοπήν της άρεθoγράφιας μας, ήτις με τόσην ένημερότητα και με τόσο σθένος έπραγματεύετο τα έκάστοτε άναφαινόμενα διεθνή ζητήματα, έν οίς, τελευταίως και το ζήτημα της έξυγιάσεως της Σούδας, Ν. Φαλήρου.

Πληροφορούμεν εύθαρως τους άναγνώστας μας τούτου ότι ή διακοπή επήλθε διότι ή άρεθoγράφος μας, λόρδος Νόρθβικ έσθενών υπό γρίπης οικουρεί.

Και ήδη διαπραγματευόμεθα με έτερον σθεναρόν κάλαμον, τον λόρδον Ροδερίγγον, μετά του όποιου μικρά μόνον διαφορά (5 δρ. και 60) μ'ας χωρίζει δια την προσωρινήν άντικατάστασιν του τακτικού μας άρεθoγράφου.

Άς μήν άνησυχούν όμως οι άναγνώσται μας και θα άποχωρήση ή πολυς λόρδος. Άνεργος είναι, δουλειά δέν ύπάρχει, τί θα κάνει;

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΧΡΗΣΙΜΟΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

ΤΑΒΕΡΝΕΣ: Κάθε ύπόγειον πιν ή συναντήσετε, όταν δέν χρησιμοποιείται ως κατοικία.

ΚΕΝΤΡΑ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΥ: Ξενοδοχείον «Τά Παγκάκια» Ζάπτεϊον.

ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ: Όλα τα λουτρά της πόλεως.

ΣΠΑΝΙΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Στα

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ

ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Άγγέλλεται έν Πόρτο (δέν έχει καμιάν σχέσην το μέρος με τον ήμετερον Πόρτο Ράφτην), ότι γίνονται έκτάκτως ένδιαφέρονσαι δοκιμαί υπό των αυτόθι σοφών, επί μιας νέας έφευρέσεως, ή όποία πρόκειται να άναστατώση τον ήμισον το όποιον θα άνατρέψη άρδην την σημερινήν διομηχανίαν, ή όποία κτλ. κτλ.

Πρόκειται περί χρησιμοποίησεως της ψαρόκολλας αντί του σημερινού μαγειρικού λίπους. Η διομηχανία του δούτερου διατελεί εις ζωηροτάτην συγκίνησιν, και μετ' έξαιρετικού ένδιαφέροντος παρακολουθεί τας δοκιμάς.

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Εις τους κοσμικούς κύκλους των Παρισίων σοδαρώτατα συζητείται το ένδεχόμενον της μετονομασίας του μηνός του μέλιτος εις μήνα του χαλβά.

Η σάβης έγένετο κατόπιν της άποστολής μεγάλης ποσότητος έν του ελληνικότητας αυτού προϊόντος ως δώρου εις πολλούς άριστοκρατικούς οικους της γαλλικής πρωτεύουσας, προϊόντος το όποιον εκρίθη άνώτερον του μέλιτος. Σχετική πρότασις θα ύποβληθή κατ' αυτάς όπου δεί δια την κοδικοποίησιν της έπανομίας.

καροτσάκια της όδου Αιόλου, με τα διβλία των έφημερίδων.

ΜΑΡΤΙΟΣ: θα τον δρτή άσφαλώς εις την Σαρακοστήν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΓΑΜΟΙ

Έν μέσφ έκλεκτής δημηγύρεως φίλων και συγγενών έτελέσθησαν την παρελθούσαν Κυριακήν οι γάμοι της νεαρής και εύγημένης δος Ματρώνας Νεροχυίδου μετά του ρηξικελεύθου και ενεργητικού νέου κ. Νώντα Τσιμπούρη. Μετά την στέψιν το ζεύγος των νεονύμφων άνεχώρησε επί σούτας εις Δρατετσώνα, όπου και θα διέλθη τον μήνα του χαλβά, εις την εκεί δίλλαν του.

ΜΑΤΑΙΩΣΙΣ

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΥ

Μετά λύτης μας πληροφορούμεθα ότι έματαιώθη το από τινος φημιολογούμενον συνοικέσιον μεταξύ του υιού του γνωστού μεγαλοδιομηχανίου σαπουνιού για νεροχύτες κ. Φιχιπή, Φρίξου, και της θυγατρός του μεγαλεμπόρου άδειαν σαροδελοκουτιών κ. Όμέγα, Έλλης. Αίτια της ματαιώσεως ή σοδαρά διαφωνία ήτις επήλθε μεταξύ των δύο συμπεθερών δια το ζήτημα της προικός.

Ο κ. Όμέγας, ειχεν όρίσει ως προίκα της θυγατρός του το ποσόν του ένός έκατομμυρίου πεντακοσίων έξηνταπέντε χιλιάδων και έβδομήκοντα επτά λεπτών. Ο κ. Φιχιπής, επέμεινε ύπερ της στερογυλοποιήσεως του ποσού εις έν έκατομμύριον πεντακόσιες έξηνταεπτά χιλιάδες και όγδοήκοντα λεπτά. Ο κ. Όμέγας και άδhis ήρήθη, ό κ. Φιχιπής και άδhis επέμεινε οι δυο συμπεθεροι ήλθαν εις χείρας, ήστραψαν άμφιστομοι

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Εις το Λονδίνο ή Ρίμπεντροπ καινούργια νότα δίνει... Οι Ιάπωνες το σκονι τραβούν... Οι Βέλγοι εις άκρον θορυβούν... Έργάζονται, όπως βλέπετε, όλοι... για την ειρήνη!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΑΔΙΚΗΣ: «Άνιέξω» τραγωδία μετά βασάνων εις πράξεις 8, εικόνας 15.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ: «Έλίσσάθε» κωμωδία ξεκαρδιστική εις πράξεις 1½ μετά μουσικής κατά τα διαλείμματα.

MONTIAA: «Σκάνδαλα 1937» ή άθάνατος τριλογία του Σοφοκλέους, μετά μουσικής συνοδείας.

ΟΛΥΜΠΙΑ: Έκτακτος συναυλία της συμφωνικής: σολιστ ό μέγας διρυττός τουμποζουγκιού, Ρεντές Άϊσλερ.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ: «Ρόζ-Μαρι», (=Η Μαρία γίνεται ρόζ, όχι δέδωια από την ντροπή της...).

TITANIA: 'Η «Γκαρσόνα» (=Η γκαρσόνα της πλατείας Όμονοίας).

ΟΥΦΑ: «Λουί Παστέρ» (Ο Λουί γίνεται Παστέρ ξεκαρδιστική κωμωδία με τον Χάρολδ Λόυδ).

(Εις το προσεχές, ή συνέχεια)

επενέβη ή άστυνομία και ή άρραβών διελύθη άνευ έτέρου.

Ο MONTAIN

ΕΝΤΙΚΑΡ ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΤΙ

BIBLION ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο νεαρός με το ρινε επανωφόρι.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μετά 120 έτη

Άφήσωμεν τον Ροδερίγγον να πειδή εις άναζητήσιν του άρκεθούζιου του φίλου του Ιπότου Λανσελότου (άκόμη ψάχνει να το βρή!) και προχωρούμεν έκατον είκοσι έτη εις την άφήγησιν των όσων φρικαλέων αελλών να διαδραματισθούν.

Εάν είχε γεννηθή την εποχήν εκείνην ή Άλέξανδρος Δουμάς άσφαλώς θα έγραφε νέον δι-

στούργημα, έφάμιλλον του περιφήμου εκείνου «Μεταείκωσιν έτη». Άλλά έδριακόμειθα εις εποχήν καθ' ήν ή αιδερόδωρος και τα έντομοιτόνα ύγρά, δέν είχαν άκόμη έφευρεθή, δηλαδή εις εποχήν ζόφου και άμαθείας... Άλλ' όπωσδήποτε.

Άφήσωμεν λοιπόν τον Ροδερίγγον άναζητούντα εις τα θυλάκια του το άρκεθούζιον του φίλου του Λανσελότου και όπισθοδρομήσωμεν κατά 120 έτη.

Ο Ιππότης Λανσελότος δέν είχε άκόμη γεννηθή. Είχον γεννηθή όμως ή πατήρ του και ή μήτηρ του.

Ήτο ή ώραία εκείνη εποχή κατά την όποία έθαλλε ή άκακία εις τας όδούς των Παρισίων και εύδοίαζε ή πιπερά εις τας πλατείας της Πλάκας. Ήτο ή εποχή κατά την όποία ήνθει το μειδίωμα εις τα χείλη των έρωτευ-

μένων και ήτο άγνωστος ή κομπούρα του άδερφού μετά της συμπαραμορφώσεως τιμής.

Ο νεαρός τουφεκιοφόρος του βασιλέως, Μανφρέδος ντε Λαστενάν ήτο σφοδρώς και άνεπαγο-

της παράγκας, παρά τας όχθας του Σηκουάνα, πανομοιότυπον με τας κατεδαφιζόμενας ήδη παράγκας του Πειραιώς.

Την έσπέραν εκείνην, οι δυο έρωτευμένοι έκάθηντο εις την σιάν του μεγάλου πλατάνου τον όποιον είχε φυτεύσει ή πρόπατος της Ροδεμόνδης και άρέμβαν άπολαμβάνοντες την σελήνην από το φέγγος των άστέρων, όποτε κάποιος ήμούσθη δήχων έκεί πλησίον.

Οι δυο νέοι άνεσιρίτησαν. Ο δής όμως συνέχλιζετο. Και έν-τούτοις δέν είχε έκδηλωθή έπαθμια γρίπης το έτος εκείνο εις όλην την περιφέρειαν.

—Περίεργον, έψιθύρουν ό κ. ντε Λαστενάν.

—Περίεργον... επανέλαβε ως ήρώ, ή Ροδεμόνδη.

Θότως έρωτευμένος μετά της νεαρής επίσης πυργοδοσποινης, Ροδεμόνδης, κατόχου πολυτελεστά-

της παράγκας, παρά τας όχθας του Σηκουάνα, πανομοιότυπον με τας κατεδαφιζόμενας ήδη παράγκας του Πειραιώς.

Την έσπέραν εκείνην, οι δυο έρωτευμένοι έκάθηντο εις την σιάν του μεγάλου πλατάνου τον όποιον είχε φυτεύσει ή πρόπατος της Ροδεμόνδης και άρέμβαν άπολαμβάνοντες την σελήνην από το φέγγος των άστέρων, όποτε κάποιος ήμούσθη δήχων έκεί πλησίον.

Οι δυο νέοι άνεσιρίτησαν. Ο δής όμως συνέχλιζετο. Και έν-τούτοις δέν είχε έκδηλωθή έπαθμια γρίπης το έτος εκείνο εις όλην την περιφέρειαν.

—Περίεργον, έψιθύρουν ό κ. ντε Λαστενάν.

—Περίεργον... επανέλαβε ως ήρώ, ή Ροδεμόνδη.

Θότως έρωτευμένος μετά της νεαρής επίσης πυργοδοσποινης, Ροδεμόνδης, κατόχου πολυτελεστά-

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Νεοελληνική Λογοτεχνία

H ANNA

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

H ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

ΧΑΡΑ

ΛΥΠΗ

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΤΑΠΕΙΝΟΣ

Ἡ Ἄννα εἶναι τυφλή· δὲ βλέπει καθόλου. Μάτια ἀνοίγει διάπλατα τὰ ὥραια μάτια, της.. Ὅσο φωτεινὰ καὶ καθάρια φαίνονται, τόση μαυρίλα κρύβουν... Κι' ἡ Ἄννα ζῇ μέσ' στὸ σκοτάδι· ἕνα σκοτάδι ἀπέραντο, ἀτελείωτο, ποὺ τὴν κυκλώνει καὶ τὴν μολύνει καὶ τῆς στερεῖ τὴν χαρὰ!

Ἐρχεται ἐδῶ σὲ μένα καὶ μιλάει συχνά. Μέσα στὴν κουβέντα μας προσπαθοῦμε νὰ δώσουμε κι' οἱ δύο μιὰ νότα χαρᾶς, ὅμως πάντα εἴμαστε σὰν στενοχωρημένες καὶ φεύγει σφίγγοντάς μου τὸ χέρι σιωπηλά... Χθὲς, ἦρθε πάλι πρὸς τὸ δρόμο. Κάθησε στὸ πεζούλι τῆς αὐλῆς μου καὶ κίτταζε πέ-
ρα ἀπ' τὸ νησί... τὴ θάλασσα... Ἐγὼ δὲν τῆς μιλάω· τὴν ἀφήνω νὰ μένει γυρισμένη πρὸς τὸ γυαλό, καὶ ἔτσι ὅπως τὴν ξεκένι-
ξε ὁ μπότης, πῶς μ' ἄρεσε!

Σὲ λίγο ἐδῶλε ἕνα χαρτὶ διπλωμένο ἀπ' τὴν τσέπη της καὶ μοῦ τῶδωσε. Τ' ἀνοίξα· ἦταν ἕνα ποιήμα της! Ἐνα ὥραιο μουσικὸ ποίημα ποὺ θυμάμαι πῶς ἀρχίζει ἐτσι:

«...Μέσα στὰ μάτια σο' εἶδα μιὰν ἀνοιξη
δίχως φθινόπωρο,
δίχως ἀγέρι...
...Σὰν περιστέρι,
μέσα μου ἔτρεμε
τρελλὰ ἡ ψυχὴ μου,
καὶ σιγοέλυνε
σὰν ἀντικέρι...».

Τὸ διάβαζα καὶ τὴ φωνή μου τὴν ἐπειρενε τ' ἀγέρι καὶ τὴν τραβοῦσε μαζί του...

Γόρφα καὶ τὴν κίτταζε: εἶχε ρίξει τὸ κεφάλι της πίσω μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Πῆγα κοντὰ της καὶ τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι μὲ συγκί-
νηση: «τί ὥραίο!» τῆς εἶπα μόνο. Καὶ τότε ἡ Ἄννα ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ μὲ κίττα-
ξε... Ἦταν θαρρομένη. Τὰ ξανάκλεισε ἀ-
μέσως σφιχτά-σφιχτά, κι' ἀπότομα τὰ δά-
κρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της σὰν στάλ-
λες κρυστάλλινες: ἕνα, δύο... τρία... τέσ-
σερα...

Τίποτ' ἄλλο.
Δὲν δάσταξα. Τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν ἔ-
συρα κοντὰ μου... «Ἀννούλα» τῆς εἶπα.
«γιατί κλαίεις;». Κάθησε ἀργὰ στὸ πεζούλι καὶ ἔπλεξε τὰ χέρια της σὰν σὲ προσεγγί-
...
—Ξέρεις, μοῦ εἶπε καὶ ἡ φωνή της ἦταν
λίγο πινητὴ καὶ μοῦφερε μιὰ ἀνατριχίλα...
Ξέρεις, ἐγὼ βλέπω μὲ τὴν ψυχὴ μου! Ἐ-
τσι καὶ κείνον τὸν εἶδα! Ἦταν τόσο ἀλ-
λοῦτικος ἀπ' ὅλους ὅσους μοῦ μιλάνε! Αὐ-
τός...

Σταμάτησε σὰ νῆφερνε τὴ νοσηρὴ του
μπροστά της... Σὲ λίγο μὲ μιὰν ἔξαψη ἐξα-
κολούθησε:

—Οἱ ἄλλοι μοῦ μιλάνε ἀπὸ οἶκτο!... Μὴ
διαμαρτυρηθῆς καθόλου! Τὸ νοιώθω... Αὐ-
τὸς μὲ μιλῶσε ἄλλοιώς... δὲν ξέρω πῶς...
Ἦταν ὁ ἀχώριστός μου φίλος... Μ' αὐτὸν
γύρισα ὅλη τὴν μέρα... κι' αὐτὸν ἔζησα ἀπὸ
παιδί... πάντα μαζί... Πόσα τοῦ χροιστῶ...
Ὅλη μου τὴ ζωὴ νὰ τοῦ χάρισω, δὲν ἔ-
μπορέσω νὰ ἐπαρνησῶ τὴν καρὰ ποὺ μοῦ ἔ-
χει φέρε! Μοῦνε δόσει τὴ ζωή! Αὐτός...
ποῦ ὅταν τρέχαμε μέσ' στὰ νοσοκομεία πια-
σμένοι ἀπ' τὸ χέρι. Ἡ μέσ' στὴ θάλασσα πια-
σμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου, ἕνα ὄνειρο,
τρέμει καὶ σπύγγει...».

ANNOYLA BARBARΕΖΟΥ

Ἐνα ἀνοικτὸ παράθυρο· μιὰ γλάστρα,
μὲ λιγοστὰ λουλούδια, στὸ περβάζι,
καὶ μιὰ μορφὴ ποὺ ἐκστατικὰ κυττάζει
τὰ ὀλόχρυσα ἄστρα.

Ἦρεμη ἀπόψε φτάνεις· δὲν σὲ ξέρεي
χρυσόνηρο ἀνεπάντεχο, ἡ τραγοῦδι.
Σὲ βρίσκω, ἀγνή χαρὰ μου, στὸ λουλούδι
ποὺ ἕνα ξανθὸ παιδάκι μοῦ προσφέρει.

Ἀλήθεια, εἶναι φρικτὸ νὰ σοῦ μιλάω
γιὰ ἀνθρώπους ποὺ πεθαίνουν καὶ πάνε...
Μὰ πὺ φρικτὸ νὰ σ' ἀρροπνίγῃ ἡ λύπη
κι' ἡ παρηγόρια πάντα νὰ σοῦ λείπῃ.

λαγε πάντα... καὶ μοῦ τᾶλεγε ὅλα! Τόσο
μουσικὰ! Τόσο φυσικὰ! Ποῦ μ' ἔκανε καὶ
γνώρισα τὴ ζωὴ, τὴ φύση! Μοῦγινε ἀπαρά-
τητος... Ὅπου πέρασαν τὰ χρόνια τῆς
τρέλλας τῆς παιδικῆς καὶ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύ-
γῃ, νὰ πάῃ νὰ σπουδάσῃ... κι' ἔφυγε...
Σταμάτησε. Ἀπὸ μακριὰ κάποιο γραμμό-
φωνο ἔπαιζε τὴν «Σε ρε νά τα» τοῦ Το-
ζέλι. Οἱ θεῖες στροφὲς τοῦ διολιού, ἦρθαν
ὡς ἑμᾶς καὶ μᾶς ἔδωσαν ἕνα ρίγος... Ἡ
Ἄννα εἶχε ρίξει τὰ χέρια της πλάι μ' ἐγ-
κατάλειψη...

—Κι' ἔφυγε... ξανάπε πὺ σιγὰ σὰ νὰ
καταλάβαινε κείνη τὴ στιγμή τί κακὸ ἔγινε.
Ἀπὸ τότε, διὰ χρόνια τώρα, ἔχω πεθάνει...
ἔχω ταφῇ... κι' ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια θά-
βουμαι καὶ πὺ θαθεῖα καὶ πὺ κρύα καὶ πὺ
σκοτεινὰ...

Ἀνάνευσε θαθεῖα καὶ μουρμούρισε:
—Εἶμαι τὸ λουλούδι, κι' ἦταν ἡ βροχὴ ποὺ
στέρειψε ἦταν τὰ μάτια μου! Μὲ τὰ δικὰ
του μάτια ζούσα καὶ γώ...

Ἡ «Σε ρε νά τα» τοῦ Τοζέλι ἔπαιζε ἀκόμη,
ὅμως πὺ πολλὴ τὴ μάντευα, γιατί ὁ ἀνεῖος
μ' ἐμπόδιζε ν' ἀκούσω. Χαίδεψα τὰ μαλλιά
τῆς Ἄννας:

—Ἄννα, εἶπα, Ἀννούλα...
—Μή! φώναξε ἔτοιμη νὰ κλάψῃ. Μὴν πῇ:
πῶς θὰ ξανάρθῃ! Δὲ θὰ ξανάρθῃ σὲ μένα
ποτέ πιά! Τόνοιωσα καὶ τραβήχτηκα ἀπ'
τὴ ζωὴ του... Δὲ θέλω οὔτε ἡ σιὰ μου νὰ
πέσῃ στὸ δρόμο του!...

Σηκώθη κι' ἔφυγε τρέχοντας μέσ' στὰ
σκοτεινὰ. Καὶ τότε μὲ συνελπῆσε καὶ μένα
ἕνας τρόμος! Νὰ φύγω... νὰ φύγω... Ἐπ-
φυσισμένη σηκώθηκα μὰ δὲν ἔτρεξα πίσω
της· στάθηκα ὀρθὴ μὲ τὰ χέρια σσιγμένα.
Καὶ βελόνες μοῦ τρυποῦσαν λὲς τὴν καρ-
διά μου...

(...Ἡ Ἄννα... τὰ μάτια της... τέσσερα
δάκρυα, καὶ ἕνα ποίημα... Τίποτ' ἄλλο).
Κι' ἐνῶ ἕνας λυγρὸς σὰν κόμπας ἀνέβαινε
ἀπὸ τὸ λαμπρὸ μου, ψυθόριζα τὸ στίχο ἀπ'
τὸ ποίημά της:

«Πίστ' ἀπ' τὰ μάτια σου, ἕνα ὄνειρο,
τρέμει καὶ σπύγγει...».

Σὲ σένα ἀγάπησα αὐτὸ τὸ τραγὸ πῶχεις
ἐντὴν τὴν ὑπερφάνεια, αὐτὴ τὴ σκληρότη-
τα. Σὲ σένα δὲν ἀγάπησα πλοῦτη καὶ στολί-
δια ἀγάπησα αὐτὸ τὸ ἀπτόμο ποὺ σὲ δια-
κρίνει, αὐτὴ τὴν ἀπνοία, αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο
τὸ ὑπέροχο, ποῦναι, πιστεψέ με, πὺ ὥραιο
κι' ἀπὸ τὴν ὁμορφιά. Σὲ σένα ἀγάπησα αὐ-
τὸ ποῦ μ' ἔκανε νὰ κλάψω τόσες φορὲς, αὐ-
τὸ τὸ ἴδιο ποῦ μ' ἔκανε νὰ σὲ μισήσω, αὐτὸ
ποῦ μ' ἔκανε νὰ ὀρκιστῶ νὰ μὴν ξαναγυρίσω
κοντὰ σου.

Εἶσαι γιὰ μένα ἕνα περὶφανο ποῦλι ποῦ
τὸ κινήγησα νὰ τὰ αἰχμαλωτίσω κι' ὅμως
γύρισα ἀπραχτός καὶ ταπεινωμένος γιατί τὸ
θάρος καὶ ἡ περηφάνεια τοῦ ποῦλιου νί-
κησαν τὴ δικιά μου προσπάθεια...

Δὲν μοῦπες ποτὲ ὅτι μ' ἀγαπᾶς. Δὲν ἔγει-
ρες ποτὲ στὴν ἀγκυρία μου. Δὲν ἀκούμπισαν
τὰ χεῖλιά σου στὰ δικὰ μου, καὶ τὰ κορμιά
μας δὲν σμίξανε.

Καλλίτερα, καλλίτερα ἔτσι. Ἐμεινε πάν-
τα ἡ ἀγάπη μου ὥραια καὶ γαλάζια, ὅπως
ἦταν πρωτογεννήθηκε. Δὲν ἀσχήμηκε ποτέ.
Δὲν κουρελιάστηκε. Δὲν ἔγινε δάρος ποῦ
σκοτώνει τὴ ψυχὴ. Ἐμεινε ἡ ἀγάπη μου ὁ-
νειρο μαγεμένο καὶ πλάνο. Κάθε ἀγάπη ὅταν
γεννιέται, γεννιέται σὰν θρόλος. Ὑστερα ὁ-
μως τὸ μυστήριο ἀγάπης-ἀγάπης χάνεται καὶ
χάνει τὴν ὁμορφιά του καὶ γίνεται μιὰ πρα-
γματικότητα κοινὴ κι' ἀσχημη.

Ἡ δικιά μου ἀγάπη ἔμεινε θρόλος. Θρό-
λος πάντα τυλιγμένος μὲ σύννεφα. Ἐμεινε
ἕνα παραμῦθι ξωτικὸ ποῦ μᾶς συναρπάζει
καὶ μᾶς κρατᾶει σκλάβους του.

Κάθε ἀγάπη ὅταν πρωτογεννιέται μοιά-
ζει μὲ ἀστέρι ποῦ οἱ ἀκτίνες του ζωογονοῦ-
νε τὴν καρδιά μας. Δὲν ξέρω μπορεῖ νᾶναι
αὐταπάτη, μπορεῖ νᾶναι χίμαιρα, μὰ ἔτσι εἶ-
ναι. Ἡ ἀγάπη τίς πρώτες μέρες εἶναι τὸ
χρυσάφι τοῦ ἀστέρι τῆς ζωῆς. Ὑστερα θαμ-
πνέει, ἀδυνατίζει καὶ στὸ τέλος σβύνει.

Ἡ δικιά μου δὲν ἔσβυσε. Ἐμεινε πάντα
φωτεινὴ, χρυσάφου. Ἦσως ἡ δικιά μου
αὐταπάτη νᾶναι πὺ μεγάλη. Ὅμως τί μὲ
τοῦτο. Ἐχω κάτι, κάτι ὁμορφο ποῦ κλείνω
στὴν καρδιά μου κι' ὅς εἶναι καὶ αὐταπάτη.
Ἐχω κάποιο σκοπὸ ὥραιο στὴ ζωὴ μου κι'
ὅς εἶναι καὶ χίμαιρα.

Ναί! στὴν καρδιά μου κλείνω μιὰ χίμαιρα,
μιὰ αὐταπάτη... Μιὰ ψευδαίσθηση ποὺ εἶναι
τὸ ὄνειρό μου, καὶ μιὰ σαπουνόφουκα ἡ
ἐλπίδα μου... Κι' ὅμως μονάχα αὐτὲς δίνουν
τὸ νοσηρὸ ρυθμὸ στὴ ζωὴ μας... Ὅταν φύ-
γουν αὐτὲς ἔρχεται ὁ θάνατος...

Ναί, κατέλλα περὶφανη γι' αὐτὸ σ' ἀγά-
πησα, γι' αὐτὸ ἔμεινα τόσο καιρὸ κοντὰ
σου, γι' αὐτὸ σὲ τραγοῦδησα κάποιες νύγ-
τες... Γι' αὐτὸ τώρα πάλι σὲ ξαναζήτω στὴ
μοναξιά μου... Θέλω νὰ ξαναζήσω στὴ γοη-
τεία σου. Δὲν μὲ μέλει ἂν θὰ ἔρῃ σὰν σκλ-
βος, ἢ σὰν ἐλεύθερος. σὰν εὐνοούμενος ἢ
σὰν ἐχθρός... Θέλω νὰ ζήσω κοντὰ σου, ν'
ἀφήσω τὴν ἀγάπην μου νὰ σὲ τυλίξῃ σὰν
μισθὸς κι' ἀδυσσοῦσά γιὰ ὅλα τ' ἄλλα... Σ'
ἀγάπησα γιατί, ἔχεις μιὰ πρωτόγονη, μιὰ
βασίλειο δυνάμει... Σ' ἀγάπησα χωρὶς νὰ
θελήσω νὰ γίνης δικιά μου...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ—ΤΑΚΗΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίαν ἐσωτερικῆς	Δρ. 200.—
Ἐξώμηνος	» 100.—
Ἐτησίαν ἐξωτερικῆς	Δρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνας 22)

Τὰ χειρογραφα, δημοσιεύμενα καὶ
ἢ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Δ. Μ. Καλὲς οἱ «Λυτὲς». Νιννέταν
Χλωροφύλλη (Παπαϊωάννου). Ἐγκρί-
νεται τὸ «Στεγνὸ τραγοῦδι» καὶ θὰ δημοσι-
ευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο κατώτερο.
Ἀντώνη Φιντικῆς. Ἐγκρίνε-
ται ὁ «Στεγνὸς Χωρισμός» καὶ θὰ δημοσιευ-
θῇ μὲ τὴ σειρά του. Ὁ ἄνθρωπος Καλα-
βρῆν τζο. Ἡ «Κατάπτωση» φοβερὰ κοι-
νότυπη. Τὸ «Ὁ τέμπορα» δὲν τὸ δουλέψατε
ἐξίσου ὅλο. Τὸ πρῶτο, τὸ τέταρτο καὶ τὸ
τελευταῖο τετράστιχα ἀδούλευτα καὶ προχει-
ρογραμμένα, τὰ ἄλλα πρὸ πάντων τὸ τρίτο
καὶ τὸ ἕκτο ἀκριβῶς καλὰ ἂν καὶ πολλὴ ἐπ-
ηρεασμένα ἀπὸ τὸν ἀξέχαστο ποιητὴ ποὺ ἀ-
παθανάτισε τὴν Πρόβεζά σας. Ὅσο γιὰ τὴν
τελευταία ἐρώτηση, ἡ καθυστέρησις τῶν ἀ-
παντήσεών μας ὀφείλεται στὸν ὄγκο τῆς ἀλ-
λογογραφίας μας ὅπως μαντεύσατε. Θὰ μᾶς
ἀδικήσατε πολλὴ ἂν πιστεύατε ὅτι παραμε-
λούμε τὴν «Ἐπαρχία». Διὰ μὴ τζο. Κοι-
νήν. Αὐτὰ εἴχαμε ν' ἀπαντήσωμε στὸ πε-
ζό σας, αὐτὰ ἀπαντήσαμε. Ἄν κάναμε λε-
πτομερὴ ἀνάλυση τῶν σφαλμάτων κάθε πε-
ζοῦ ποὺ κρίνουμε θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιου-
με ὅλη τὴν «Εβδομάδα» γιὰ «Μεταξύ μας». Λυ-
ποῦμαι ἀν' αὐτὸ σὰς πείραξε γιατί δὲν
εἴχαμε δέβαινα καμμιὰ τέτοια πρόθεση. Κώ-
σταν Παντελῆν. Ἐγκρίνεται τὸ «Σι-
μά μου» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά αὐ-
τῆς. Ὁ «Ψεύτικο μάντεμα» θάταν καλὸ ἂν ἦταν
ἀρμονικώτερο. Νι ψήν. Δὲν καταλάβαμε
λέξη ἀπὸ τὸ ποίημά σας. Ἀφοῦ ὅμως εἶναι
«μιὰ ὀδὶδα ἰδέας» τῆς σκέψης γιὰ τὸν κό-
σμος» τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ γιὰ τοὺς ἀνάνυ-
στας μας:

ΜΗΝΥΜΑ

Ὁ καιρὸς ἔγγης θ' ἀφῆει
κι' ἡ Ἑλλάς ἡ λαμπροφύρα
ἀπεύθην ἔστη προτὶά νὰ δείξῃ
αἰῶνα ὅταν θ' ἔρθῃ ἡ ὥρα,
Ποῦ πάλι ἡ Ἑλλάς ἐμπνεύσθη
ἀπ' τὸ συνδυασμὸ κι' τῆς πανάρχαιας παν-
τασίας

εἶνε ἡ ἴδια ἡ ἰδέα ποὺ ἀνέστη
γιὰ νὰ διεκλινῇ τῆς αὐτοθυσίας.
Γιὰ ν' ἔλθῃ Χάρις ἀντάν. Οὐδ' ἐπὶ τε-
λευταίῳ σας, δυστυχῶς, εἶναι δημοσιεύσιμη
καὶ ἐπιεικὴς ἀκόμη ἂν τὸ κρίνωμε. Γιατὶ εἶ-

ναι γεμᾶτο κοινοτοπίες, ἐπαναλήψεις καὶ
φλυαρίες ποὺ τὸ καθιστοῦν μονότονο καὶ
κουραστικὸ. Πά οἱ ἂν Σέ τ σ. Ἐγκρίνον-
ται οἱ «Ἀπυλῆτες νυχτιές». Τὰ «Ἀσκη-
τικά» σκοτάφουν στὸν ρυθμὸ σὲ πολλοὺς
στίχους. Γιὰ τ' ἄλλα σας ἀπαντήσαμε ἤδη.
Γρηγ. Γελαστόν. Ὡς ἰδέα δὲν εἶναι
ἀσχημο ἀλλὰ ὡς ἐκτέλεση φοβερὰ ἀτεχνο.
Φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖτε ἐντελῶς τὴν τεχνικὴ
τοῦ στίχου. Τὸ μέτρο του εἶναι λαθασμένο
ἐπερβολικά. Φ. Γ. Χιλιεπισκέψεις κοινο-
τοπίες. Στείλτε μας τίποτα πρωτοτυπώτερο.
Α. Γ. Α. Ἡ γλώσσα ποὺ μεταχειρίζεσθε
στὸ «Κρίμα» καθόλου σωστή. Πρέπει νὰ
φροντίζετε ν' ἀπαλλάξετε τὸ γραμμὸ σας
ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα ποὺ ἀνακατονέτε κα-
θε τόσο μὲ τὴ δημοτικὴ. Ν. κ. Κοπ. Χ. Σ.
Ὁχι δημοσιεύσιμη, δυστυχῶς, ἡ «Λύσσα».

Ἀπολύει γραμμὴν καὶ σὲ παλαιὰ τεχνοτρο-
πία. Ὁρισμένοι στίχοι σας εἶναι πολὺ
ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ Ζαλοκώ-
στα «Ὁ βορῆς ποὺ τ' ἀρνάται παγώνει». Γιὰ
τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ἀ-
γαμ. Βελέντζαν. Καὶ σῆς μεταχειρί-
ζεσθε γλώσσα μικτὴ. Διαβάστε Ἑλλήνας
πεζογράφους γιὰ νὰ συνθίσετε στὴν καθά-
ρια καὶ σωστὴ καθαρεύουσα, καὶ ν' ἀπαλ-
λαγῇτε ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸ σχολαστικισμὸ ποὺ
χαρκτηρίζει ἀκόμα τὸ γραμμὸ σας.

Κλειώ Σακ. Οὔτε τὸ «Ολιμμένο δράδιν»
μᾶς ἱκανοποίησε δυστυχῶς. Διαβάστε ξανά
τὸ πέμπτο τετράστιχό του καὶ πῆτε μας ἂν
τὸ κρίνετε καὶ σῆς ἡ ἴδια ἀρμονικὴ. Καὶ
οἱ ἄλλοι στίχοι ἐπαναλαμβάνουν χιλιοσιμα-
μένα πράγματα χωρὶς καμμιὰ ξεχωριστὴ
πνοή. Γιὰ νὰ σας ἐγκρίνωμε τὸ προηγούμε-
νό σας θὰ πῇ, ἀ-
πλουστάτα, ὅτι ἦ-
ταν καλλίτερο ἀπὸ
τὰ τελευταῖα σας.
Α. Β. Γ. Ὁχι
δημοσιεύσιμη ἡ
«Καμπάνα». Γενί-
α τὴν γεννιὰ λάθη.
Καὶ τὸ μέτρο, καὶ
ἡ ῥίμα της, καὶ γε-
νιὰ ὁ ρυθμὸς τῆς
ἐλαττωματικῆς.
Γι' ὅσον Ἀύ-
καν. Αὐτὴ τὴν
φορὰ δὲν μᾶς ἱκα-
νοποιήσατε. Τὴν
«Σπιναλόγκα» προ-
τιμοῦμε νὰ μὴν τὴν
δημοσιεύσωμε για-
τί εἶναι πολλὴ ἀπο-
τροπιαστικὴ σὲ ὁ-
ρισμένους στίχους.
Τὸ «Θάρσῃ μὲ μέ-
ρα» ἐπηρεασμὲνο
πολὺ ἀπὸ κάποιο
ποίημα ποὺ δημο-
σιεύθηκε σ' ὁποῖο
«Νέους Ποιητὰς»
πρὶν ἀπὸ δύο-τρία
«ρόνια. Γιὰ τὰ κα-
λὰ σας λόγια εὐ-
χαριστοῦμε. Μᾶς
συγκινεῖ κι' ἐμᾶς,
ἡ ἀφοσίωσις τῶν
σολῶν μας κα-
λὸν φίλων. Κοι-
στῇν Χλωρόν.
Ἐγκρίνονται «Τὰ
βοσκήματα πανός».
Τ' ἄλλ' ἀπορρίπ-
τ'.

ΚΟ ΒΑ ΚΑΡ. Τὰ ποιήματά σας
μαρτυροῦν ὅτι ἐμ-
ψνεύονται ἀπὸ τὴν
φύση καὶ τὸν ἄνθρω-
πο ἂν δουλεύετε μὲ

περισσότερη προσοχὴ τὸ στίχο σας. Τὰ ποι-
ήματά σας ἔχουν ἀκριβῶς καλὰ σημεῖα μὰ ὑπερ-
ροῦν στὴν τεχνικὴ, στὴ φόρμα. Τὸ «Ἐπερ-
σμένα» θὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο ἂν τὸ γετυσά-
ρετε λίγο καὶ ἂν διορθώσετε πρὸ πάντων
τὸν δωδέκατο στίχο ποὺ τὸ χαλάει τόσο πο-
λὺ. Τὸ περιμένουμε διορθωμένο. Γιὰ τὰ κα-
λὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Π. Ὀύλ. Δυσ-
τυχῶς στερεώθηκε μορφώσεως γιὰ νὰ γρά-
ψετε καλὰ. Καὶ τὰ δυὸ ἐντελῶς ἀτε-
χνο καὶ ἀσυνάρτητο σχεδόν. Κυττάξτε καὶ
μόνος σας τὸ ποίημά σας «Μαραμένο λου-
λούδι».

Ἐνα λουλούδι τοῦ δουνου
μαράθηκεν τὸ θέρος
κι' ἦταν αἰτία τοῦ κακοῦ
ὁ περὶ τὸς ὁ ἔρω.

Τὸ μάρανεν μὲ τὴ ματιά
μιὰ γύφθησα τοιγαμῶ
γιατὶ τὸ πότισεν ψευτιά
καὶ πέταξε σὰ διάν.

Χειμῶνατε καὶ ἀνοιξη
στενιδόν μαραμένο
καὶ τώρα πάλι ἀνοίξει
καὶ μένει ἀνθισμένο.

Τὸ πλημμυρίζει ἡ χαρὰ
καὶ τὸ φρεσά τ' ἀγέρι
μὰ δὲ θὰ γίν' ἄλλη φορὰ
μιὰς τοιγαμῶς τέρι.

Θεόδωρον Σκούρτην. Ἐγκρίνεται
τὸ πεζό σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά
του.

Ἐκυκλοφόρησεν
ἡ τελευταία ἐπιτυχία τῆς
Νέας Ὑόρκης το Ρουζαι-
λίων **GEORGE ZORZI**
Ἀνεξίτηλον προδαρμοῦ-
σαι εἰς τοὺς θυδικὸν χρω-
ματισμὸν τῶν χειρῶν.
Τὴν Ρεκλαμὰς **GEORGE**
25

Ἐπ. Ἀντιπροσωπὸς Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ Ἀκαδημίας 5 τηλ 20.918

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, θαίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστριές μας θέλουν εκτενέστερα απάντηση ως γράφουν το ίδιο έσοικελώντας και την άμοιδήν εις ταχυδρομικήν επίταγήν (δρ. 50).

Κε φαλωνιτοπούλα. 'Η επιθυμία σας θα εκπληρωθῇ. 'Ο κ. Λαδάς θα σάς εξετάσῃ δωρεάν. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8. Να του πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας.

Νταίη. Οι ἐναλλαγὲς τοῦ κρύου ἢ ζεστοῦ νεροῦ καὶ τῶν αὐγῶν σὰς προκαλοῦν τὰ σκισίματα τοῦ προσώπου. Τὰ κτυπήματα τοῦ προσώπου ἐπίσης νὰ τὰ σταματήσετε γιατί ἔτσι γίνεται ἀπὸ εἰδικὸν κ' ὄχι στὴν περίπτωση πού πρέπει μόνο ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἐπιτυγχάνουν. Κάνετε γιὰ ἓνα μῆνα ὅτι γράφω ἀκριβῶς ἀνωτέρω πρὸς τὴν Ε. Π. 'Αρ. γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὸ δέριμα σας καὶ ξαναγράψτε μου. Μὲ τὴν διαφοράν ὅτι μετὰ τὸ πρῶνόν πλύσιμο θ' αἰεῖτε τὸ πρόσωπο μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν.

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 »
Eau de cologne 60	60 »
Eau distillée	90 »

Τὴν δ' ἄλλην λοσιὸν πρὸ τῆς πούδρας. Μαντόνα, Έντα ὕθα. 'Η φθιγὴν κρέμα πού εἶχα δώσει στὴν περίπτωση τῆς φίλης σας κ' ἡ ὁποία τῆς ἔφτιαξε τόσο πολὺ καλὰ τὸ δέριμα τῆς εἶναι ἡ λιπαρὰ μορφή τῆς Χαρέμ. 'Όστε ἂν πράγματι ἔχετε καὶ σεις ὅπως γράφετε τὴν ἴδια ποιότητα δερματος μεταχειρισθῆτε τὴν. Μπορεῖτε ὡσαύτως πρὸ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιήτε καὶ τὴν Βάνισιν μορφήν τῆς. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτη ἂς μάθουν οἱ ἀναγνώστριές μας ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζονται κάθε τι πού ὀφείλει σὲ μιὰ ἄλλη φίλη τους ἐκτός ἂν εἶναι ἀπολύτως βέβαιες ὅτι ἔχουν τὴν ἴδια ποιότητα δερματος. Θὰ τὴν βρῆτε ὠρισμένως Σταδίου 13.

'Αγριοκόριτσο. Γι' αὐτὸ θὰ κάνετε καλὰ νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας στὸν κ. Λαδά ἐσοικελώντας καὶ τριδραχμὸν γραμματόσημον γιὰ ἀπάντησιν. Συνταγὲς δὲν μπορεῖτε νὰ γράφετε ἐκεῖ πού μάθατε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα γιατί δὲν θὰ ὑπάρχουν ὕλητά.

Μαρία Α. 'Εφόσον ἔχετε ἀνάγκη προσοικῆς ἐξετάσεως, πολὺ εὐχαρίστως συνέστησα στὸν κ. Λαδά νὰ σὰς δεχθῇ δωρεάν. 'Όστε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε τὸ συντομότερο. Πῆτε του μόνο τὸ ψευδώνυμό σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8 μ.μ. Τὶς Κυριακὰς μόνον 15—1.

Μιὰν δυστυχισμένην. Μόνον μὲ προσωπικὴ σας ἐξέταση μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει. 'Η πάθησις ἐπανορθώνεται ἐντελῶς κ' ἀνώδυνα. Εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς λεπτότερες αἰσθητικὰς ἐγχειρήσεις Πηγαίνετε ἂν θέλετε στὸν γιαντὸν μας κ. Λαδά Σόλωνος 40 11—1 ἢ 5½—8 ὁ ὁποῖος θὰ σὰς ἐξετάσῃ ἀπολύτως δωρεάν καὶ θὰ σὰς πῇ τί πρέπει νὰ κάνετε.

Τρελλοκόριτσο, Πειραιᾶ. Αὐτὰ τὰ κρεατάκια δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἐξηγήσω. Εἶναι ἀπὸ διάβρωσις. Εἶναι σαρκία μετὰ τὸ ἐγκαυσι. Πάντως εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη προσωπικῆς ἐξέτασεως. Σ' αὐτὸ θὰ σὰς διευκολύνω. Πηγαίνετε στὸν κ. Λαδά καὶ θὰ σὰς ἐξετάσῃ δωρεάν. 'Αρκεῖ νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας.

Σαβίνα, Ὑδρα. Τὴν λοσιὸν πού εἶναι δυνατόν νὰ παρασκευασθῇ σὲ φαρμακεῖο σὰς τὴν ἐργασίαν. Τὰ ὁμονοθεραπευτικὰ γάλακτα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρασκευασθῶν. Πάντως στὰ ἄρθρα τοῦ κ. Λαδάς «Γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ προσώπου» ἔγραφε συνταγὰς τέτοιων γαλάκτων. 'Όστε κάντε ἂν μπορῶν στὸ φαρμακεῖο σας μιὰ ἀπ' αὐτῆς. Εἰδ' ἄλλως ἀποτανθῆτε στὸν ἴδιον γιὰ νὰ σὰς καθοδηγήσῃ. Σὰς εὐχαριστεῖ ὁ κ. Λαδάς γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Φυσικὰ τὰ ἐκλαϊκωμένα ἄρθρα τοῦ εἶναι πολὺ χρήσιμα καὶ καθοδηγητικὰ. 'Η κρέμα αὕτη πού σὰς εἶχα γράψῃ εἶναι καθὼς εἶδατε ἀγνοῦνται, χωρὶς βαζελίνης κ.λ.π. ἐπιβλαβὴ στοιχεῖα. Γιὰ τὰ χέρια κάντε τὴν ἐξῆς συνταγή. 'Ενα κουτάλι τῆς σούπας γλυκερίνης, ἄλλο ἓνα λεμόνι, ἄλλο ἓνα ροδόνηρο, ἄλλο ἓνα κολώνια, κ' ἓνα κουτάλι τοῦ γλυκοῦ βενζόη. Μετὰ τὸ πλύσιμο τῶν χειρῶν σας νὰ τ' αἰεῖτε μ' αὐτό. Αὐτὸ πού γράφετε γιὰ τὴν δλεφάρειδος ἐπιβλαβὴς.

Μαρία Γ. Σ. Χ. Τὸ ὄξυζενὲ δὲν καταστρέφει ἀλλὰ τοῦναντίον πυκνώνει τὸ χνούδι. Μόνον ἀποχρωματίζει. Γι' αὐτὸ πού θέλετε γράψτε στὸν ἴδιον. Πάντως δι' ἐπιταγὴς δρχ. 75.

Κορυφή τοῦ Ὑμηττοῦ. 'Η αἰτησίη σας γίνεται ἀποδεκτὴ. Εἰδοποιήθη ὁ κ. Λαδάς καὶ θὰ σὰς ἐξετάσῃ προσωπικῶς δωρεάν, ἐφόσον ἔχετε τὴν ἀνάγκη. Νὰ τοῦ πῆτε, μονάχα τὸ ψευδώνυμόν σας.

ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

'Ο Ιατρός τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη τῶν συμβουλῶν του ἀναγνώστας μας καθ' ἑκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6—7 μ.μ. Εἶναι ὁμοῦς ἀπαράιτητον νὰ τοῦ δηλώσῃ τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἔγραψαν.

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὁμοῦ νὰ εἶναι σαφέστατος, νὰ περιγράψῃ δηλαδὴ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται μας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἀπ' εὐθείας στὸν ἱατρόν μας κ. Λουκᾶν Δημητριάδην 14 ὁδὸς 'Αγ. Δημητρίου (πάρκος Εὐριπίδου).

Γεθλιμμένην Ὑπαρξιν.—'Απὸ λάθος τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἡ ἀπάντησις

στὸ γράμμα σας... διχοτομήθηκε: ἔμεινε ἡ μισή στὴν σελίδα καὶ ἡ ἄλλη μισή στὸ μαρμαρο τῆς σελιδοποιήσεως. Σὰς τὴν ἐπαναλαμβάνομε σήμερον ὁλόκληρη.— Τὶς περισσότερες φορὲς αἰτία κάθε κακοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ πάσχων. Μοῦ εἶχατε ἂν θυμῶμαι καλὰ ζητήσει μιὰ συμβουλὴ πρὸ ὁλοκλήρου χρόνου. 'Εγὼ σὰς ἀπάντησα τότε ἀναγνωρίζοντας τὴν σοβαρότητα τῆς ἀρρώστειας πού δὲν ἦταν βέβαια καὶ ἐπικίνδυνη, σὲς ὅμως προτιμήσατε νὰ μὴν κάμετε τίποτε. 'Αφήσατε τὸν ἑαυτὸ σας ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρον χρόνον στὸ χάλι του καὶ τώρα ἔρχεσθε καὶ ζητᾶτε ἐπειγόντως συμβουλὴ. Νομίζω ὅτι καὶ πάλιν θὰ πᾶρ στὰ χαμένα ἡ συμβουλὴ πού μοῦ ζητᾶτε.

Λοιπὸν τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα πῆρατε ἦσαν ἀρκετὰ καλὰ, ἀποτελεσματικὰ ὅσο χρειαζέται στὴν προκειμένην περίπτωσιν. Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ καταλάβετε ἂν θέλετε νὰ ἀπαλλαγῆτε μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι χρειαζέται βερεπεία ἐντονὴ μὲ τὰ φάρμακα πού σὰς γράφω. 'Επίσης μπορεῖτε ἀντὶ οἰσोधήποτε θυσίας νὰ κάμετε τὰς ἐνέσεις κάθε τρεῖς ἡμέρες μία. Καὶ τὰ κομπριμέ βέβαια εἶναι

καλὰ ἀλλὰ χρειάζονται οἱ ἐνέσεις.

Τὰ κομπριμέ εἶναι:

'Αγχομενσὶν καὶ Σιστομενσὶν Σίμπα. Θὰ παίρνετε 4 κομπριμέ τὴν ἡμέρα, δύο ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ δύο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Θὰ τὰ παίρνετε ἐπὶ 22 ἡμέρες τὸν μῆνα. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἐπὶ ἓνα τετράμηνον τοῦλάχιστον, μετὰ πού ξαναγράφετε καὶ σὰς ἀπαντῶ. 'Εν τῷ μεταξύ δὲ θὰ κάμετε καὶ 24 ἐνέσεις: 12 'Αγχομενσὶν καὶ 12 Σιστομενσὶν. Γίνονται στὸ χέρι.

Μαραμένην Ὑπαρξιν. 'Όλα αὐτὰ βέβαια εἶναι ἀποτελέσματα τῆς μαρτυρικῆς ζωῆς πού ζῆσατε ἐξ αἰτίας τῶν τρίτων. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἀφήσετε τὸν ἑαυτὸ σας νὰ παρασύρεται σὲ ἐκνευρισμοὺς καὶ σ' ὅλα τὰ παρεπόμενα. Θὰ μποροῦσε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα νὰ δικαιολογηθῇ ἐάν ὑπῆρχε κάποια ὀφέλεια ἐφόσον ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶναι μάταια δὲν βλέπω τὸν λόγο πού σὰς ἀναγκάζει νὰ φθάνετε στὰ ἄκρα. Θὰ μοῦ πῆτε ἴσως ὅτι δὲν τὸ θέλετε. 'Α, ὄχι ὡς ἐκεῖ. 'Ότι θέλῃ κανεὶς κάμνει. Μὴν φαντάζεστε δὲ ποτὲ ὅτι μόνο μὲ τὰ φάρμακα θὰ κατορθώσετε αὐτὸ πού θέλετε. Τὰ

Εὐαγγελιοτρίας 15 ENANTI ΡΟΜΒΗΣ

**Μεγάλοι
πραγματικοὶ
ἐκπτώσεις**

**ΑΠΟ 1-20
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ**

*Στὴν ἀποθήκην
ὕφασμάτων*

**ΚΟΥΡΜΠΑΝΑΣ
ΚΑΙ ΤΣΙΡΟΣ**

MENTOR

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΟΤΙΓΙΟΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
ΒΙΒΗ ΠΑΪΖΗ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ
ΠΩΛΗΣΙΣ

ΟΔΟΣ ΙΑΣΩΝΟΣ 8

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

**ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ**

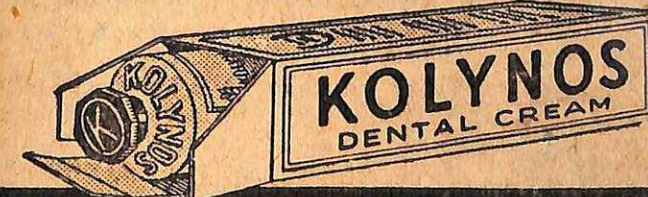
Μία ἀντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀνενημέθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς 'Εκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτός συναγωνισμού».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀνενημέθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς 'Εκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

**Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ
στὸν
ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΝ;**

'Ο Γιῶργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ πού τὸν πρωτοεράβησε σὲ μένα καὶ μὲ κάμνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, εἶναι ἡ φυσικὴ ὠραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, ἔχουν ἡ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἢ χονδρὲς κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὅψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσον ἐλαφρά, πού πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛ ὁ ἐξαπλοῦται τὸσον ἐνίσια καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἓνα λεπτὸν πούδρον ὠραιότητος, σχεδὸν ἀδιδράστον. Προκαλεῖ μιαν ὠραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, καὶ διάφορος ἀπ' τὶς παλῆς βερειὲς καὶ μοδέρνες, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδώματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» πούδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

ΣΠΥΡΟΣ ΑΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΟΥ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΟΥ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν Μέγαρον Μαλάου, 'Εν Μπενάκη καὶ Μανουσοδάτου 6, ἀπὸ 4—6 μ.μ. Τηλ. 29-562
Χειρ. - Ὀτορινολαρυγγολόγος

**ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ**

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. 'Εξέτασις καὶ δι' ἀπέντων ΡΟΝ-ΤΚΕΝ 'Ακαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

φάρμακα μόνον βοηθητικῶς ἐνεργοῦν, πρω-
τίστως χρειάζεται θέλησις καὶ ὑπομονή γιὰ
νὰ κατορθώσετε νὰ ἀπαλλαγῆτε καὶ νὰ μὴν
ἔχετε ἀργότερα μεγαλειτέρα δάσανα. Ἐφ' ὅ-
σον ἄλλωστε ἔχετε καὶ παιδιά, ἔχετε τὶς
λερώτερες τῶν ὑποχρεώσεων ἀπέναντί των.
Λοιπὸν ἂς σταματήσῃ ἡ φιλολογία.

Τὴν Βαλεριὰνὰ νὰ τὴν πάρετε, εἶναι ἀρκε-
τὰ καλὴ καὶ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὠφε-
λεῖ ἐξαιρετικὰ. Θὰ παίρνετε 40 σταγόνες
ἑνὴς ἡμέρας. 20 τὸ πρωῒ καὶ 20 τὸ βράδυ. Ἐ-
πίσης καλὸν εἶναι νὰ κάμετε καὶ μερικὰ
ντοῦς μὲ ἓνα σφουγγάρι στεγνὸ βουτηγμένον
σὲ κρύο νερό. Νὰ τὰ κάνετε τὸ βράδυ, ὅταν

πρόκειται νὰ κοιμηθῆτε. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτη-
μα θὰ πάρετε σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν των
Ἀγκομενσίν καὶ Σιστομενσίν
Σίμπα σὲ κομπριμέ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα
καιρὸ μου ξαναγράφετε.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε.

"Η ΛΕΥΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ,"

ΕΡΜΟΥ 24

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑ ΧΟΡΟΥΣ, ΤΑΦΤΑΔΕΣ,
ΣΑΤΕΝ, EBLOUISSANTE, CRÊPE VÉ-
NUS, ΛΑΜΕ, ΒΕΛΟΥΔΑ ΣΙΦΟΝ ΚΛΠ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

*Καλλίτερα
ἀπὸ ὅτι θὰ
ἔζη γυαλιά!*

REX ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΛΟΥΤΡΑ

*Μία
Πέα Δημιουργία*

**ΥΓΕΙΑ · ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ**

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ. Μὲ πλήρη κομφὸρ τῶν
τελευταίων τελειοποιήσεων.

ΤΟΥΡΚΙΚΑ (Χαμάμ). Ἰδιαίτερα δι' ἐν ἡ
δύο άτομα. Μεγάλῃ αἰθουσᾷ θερμάνσεως δια-
κοσμηθεῖσα ἀπὸ τὸν Βυζαντινολόγον κ. Φ.
Κόντογλου. Ἰδιαίτερα αἰθουσᾷ προθερμάν-
σεως. Ἀποδυτήρια καὶ ἀναπαυτήρια θερμαι-
νόμενα διὰ καλοριφέρ.

ΙΑΜΑΤΙΚΑ. Μὲ εἰδικὸν λουτήρας εὐ-
κόλως ἀπολυμαίνοντες.

Τέλεια ἐγκαταστάσεις ἀπὸ πάσης ἀπόψε-
ως. Ἀναπαυτήρια. Σαλόνια ἀναμονῆς. Προ-
σωπικὸν πλήρως κατὰ τὴν ἀνάγκην. Ἐπισταμέ-
νη ἰατρικὴ ἐπίβλεψις. Τὰ τελειότερα μέσα
ἀπολυμάνσεως καὶ καθαρισμοῦ τῶν λουτή-
ρων.

ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

ΠΙΣΣΑ 5 ΠΑΠΑΝΗΛΙΟΥ · ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 26

Dentol
dentifrice antiseptique
ΑΠΟΚΤΑΤΕ
Λευκοὺς ὀδόντας
Εὐοσμὸν ἀναπνοῆς
Δροσερὸν ὄστρον

Ἐκδόσεις

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ 1ον τεῦχος μηνὸς Ἰανουα-
ρίου 1937 μὲ τὸ ἑξῆς περιεχόμενον:

1) ΤΙ ΕἶΝΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ: Ἡ αἰτία.
— Ἡ σημασία των. — Πρωτότυπος μελέτη δι-
πλ. Ἀγγέλου Τανάγρα. (Ἀριστοτέλους 67).

2) Τὰ πειράματα μακρῶς ἀπο-
στάσεως.

3) Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ψυχικῶν
αινεσιμῶν εἰς τὴν ἐγκλημα-
τολογία.

4) Τηλεκίνητικὰ φαινόμενα
ἢ κ. Λουκίας Χοροπούλου πλοίαρχου λιμε-
νικῆς δ. Μαρίας Μαρκοπούλου, τοῦ κ.
Ανδρ. Νομικοῦ.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ

ΥΠΟΚΑΜΙΣΣΑ
ΦΡΑΚΟΥ
ΓΡΑΒΑΤΕΣ
ΛΟΥΣΤΡΙΝΙΑ
ΧΟΡΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Τὰ Καλλίτερα Μεταξωτά Διὰ Βραδυνά Φορέματα

τὰ ἔχουν

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 21-400

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμήμα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιόν ἐφαμίλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν.

Διαθέτομεν προσωπικὸν εἰδικῶς μορφωθέν εἰς Γαλλικοὺς Οἴκους καὶ τὰς πρώτας ῥύθας (Essences) τὰς εἰσάγομεν ἐκ Γαλλίας Φυσικὰς πάντοτε.

Εἴτε εἰς χῶμα, εἴτε εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως εὐρίσκετε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιόν παρεμοίας εἰς ἀξίαν καὶ γούστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶν ἐν τῇ ἐξαιρετικῇ μας Κολώνιᾳ Athenia κ.λ.π.

Τὸ φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα creation γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μοδερνισμό. Καὶ τὸ νέο μας ἄρωμα Eternel Printemps, ποὺ θυμίζει τὴν αἰωνίαν ἀνοιξιν.

Τὰ Κιού-Νούκ καὶ Eternel Printemps εὐρίσκονται σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα κομψὰ φιαλίδια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

